

САРА ШЕПАРД МИС СЪВЪРШЕНСТВО

Част 3 от „Малки сладки лъжкени“

Превод от английски: Доротея Райкова, 2009

chitanka.info

*„Онова, което търсим, го намираме, онова,
което пренебрегваме, ни убягва“*

Софокъл

ДРЪЖ ПРИЯТЕЛИТЕ СИ НАБЛИЗО...

Някога случвало ли ви се е приятел да се обърне срещу вас? Да се преобрази напълно от човека, когото сте познавали, в някой... друг? Не става въпрос за гаджето от детската градина, който е пораснал и е станал глупав и грозен, и пъпчасал, нито пък за приятелката от летния лагер, с която вече просто нямате какво да си кажете, когато ви идва на гости през коледната ваканция, нито дори за момичето от вашата тайфа, което внезапно ви напуска и става готик или пък решава да се запише в скаутска организация. Не. Говоря за най-доверената ви приятелка. Момичето, за което знаете всичко. Която знае всичко за вас. Един ден тя се обръща и пред очите ви застава една съвсем различна личност.

Такива неща се случват. Това се случи и в Роузууд.

* * *

— Ариа, внимавай да не ти остане лицето такова. — Спенсър Хейстингс свали обвивката на една портокалова близалка и я пъхна в устата си. Тя говореше за изкривената физиономия и събрани очи на най-добрата ѝ приятелка Ариа Монтгомъри, която се опитваше да настрои фокуса на своята камера „Сони“.

— Звучиш точно като мама, Спенс — Емили Фийлдс се засмя, като опъна тениската си, на която беше нарисувано пиленце с ококорени очички, под което се мъдреше надпис „Сладурче плюс вода! Неочаквано добра комбинация!“ Приятелките ѝ и бяха забранили да носи шантавите си плувни тениски. „Смотла плюс загубенячка! Неочаквано добра комбинация!“ — се пошегува Алисън Дилорентис, щом Емили се появи с нея.

— И твоята майка ли говори по този начин? — попита Хана Мерин, като хвърли настрана пръчицата на зелената си близалка. Тя винаги изяждаше всичко по-бързо от останалите.

— Лицето ти ще остане такова — повтори тя, кривейки физиономията си.

Алисън огледа Хана от главата до петите и се изхили.

— Твоята майка би трябвало да те предупреди, че задникът ти ще си остане такъв. Лицето на Хана повехна, докато тя придърпваше надолу розовата си тениска на бели райета — беше я взела назаем от Али и тя непрекъснато се подвиваше нагоре, като оголваше бялото ѝ коремче. Алисън перна Хана по пищяла с джапанката си.

— Шегувам се, де!

Беше петък вечер през месец май, малко преди завършването на седми клас, и най-добрите приятелки Алисън, Хана, Спенсър, Ариа и Емили се бяха събрали в богато украсената дневна на семейния дом на Спенсър, заедно с кутия близалки, грамадна бутилка ванилова кола и мобилните им телефони, разпилени по масата в хола. Преди един месец Али беше дошла на училище с чисто нов флип телефон на LG и след училище момичетата хукнаха да си купят същите. Всички имаха розови кожени калъфчета, също като Алиното — е, всички без Ариа, чийто калъф бе изплетен от розов мохер. Сама си го беше направила.

Ариа размести лостчето на камерата напред-назад, за да провери фотоувеличението.

— Лицето ми няма да остане такова. Просто съм се концентрирала върху снимката. Тя ще остане за следващите поколения. Когато станем известни.

— Е, всички знаем, че поне аз ще стана известна — Алисън опна рамене и изви главата си настрана, разкривайки лебедовата си шия.

— Защо пък точно ти ще станеш известна? — предизвика я Спенсър, като думите ѝ прозвучаха доста по-злобно, отколкото най-вероятно бе възнамерявала.

— Ще имам мое собствено телевизионно шоу. Ще бъде една поумна и по-сладка Парис Хилтън.

Спенсър изсумтя. Но Емили сви своите бледи устни, размишлявайки над думите ѝ, а Хана кимна с глава, сякаш наистина вярваше в това. Такава си беше Али. Тя нямаше да остане задълго тук, в Роузууд, Пенсилвания. Естествено, Роузууд бе очарователен в много отношения — всичките му жители приличаха на ходещи модели от списанието „Таун енд кънтри“ — но те просто знаеха, че Али е създадена за велики дела.

Преди година и половина тя ги бе измъкнала от забвението, за да станат нейни най-добри приятелки. Редом с Али те се бяха превърнали в Момичетата на „Роузууд дей“, частното училище, в което всички учеха. Една седмица оставаше до завършването на седми клас, а те разполагаха с цялата власт да определят кой е готин и кой не е, да правят най-добрите купони, да получават най-добрите места в занималнята, да се кандидатира за училищния съвет и да печелят поразяващо количество гласове. Е, това последното се отнасяше само за Спенсър. Като изключим някои подробности — както и случайното ослепяване на Джена Кавана, за което те избягваха да си мислят — животът им се бе превърнал от сносен в свършен.

— Какво ще кажете да заснемем едно токшоу? — предложи Ариа. Тя се считаше за официалния фотограф на приятелките — едно от многото неща, за които си мечтаеше да стане като порасне, бе вторият Жан-Люк Годар, някакъв абстрактен френски режисьор.

— Али, ти ще си известната личност. А Спенсър ще води интервюто.

— Аз ще бъда гримьорката — предложи Хана, като започна да рови в раницата си, за да открие чантичката си с гримове.

— Аз ще съм фризьорката — Емили прибра червеникаворусата си коса зад ушите и се втурна към Али.

— Имате прекрасна коса, *cherie*^[1] — каза ѝ тя с фалшив френски акцент.

Али измъкна близалката от устата си.

— *Cherie* не означава ли приятелка?

Останалите побързаха да се засмеят, но Емили преbledня.

— Не, това е *petite amie*.

Напоследък Емили много се връзваше, когато Али се шегуваше с нея. Преди не беше такава.

— Добре — каза Ариа, като нивелира камерата. — Готови ли сте, момичета?

Спенсър се тръсна на дивана и сложи на главата си диадемата от изкуствени диаманти, останала от новогодишното тържество. Тогава я беше носила цялата нощ.

— Не можеш да я използваш — каза Али.

— Защо? — Спенсър пооправи диадемата, която се беше килнала на една страна.

— Защото така. Ако някой трябва да бъде принцесата, то това съм аз.

— Защо трябва винаги ти да си принцесата? — измърмори Спенсър под носа си. Останалите усетиха нервно напрежение. Спенсър и Али не се разбираха напоследък и никой не знаеше защо.

Телефонът на Али изпиука. Тя се пресегна, отвори го и се извъртя на една страна, за да не може никой да види съобщението.

— Супер — каза тя и пръстите ѝ бързо започнаха да набират текста на отговора.

— На кого изпращаш съобщение? — гласът на Емили прозвуча крехко и слабо.

— Не мога да ти кажа, съжалявам — Али дори не вдигна поглед от дисплея.

— Не можеш да кажеш? — Спенсър направо побесня. — Как така не можеш да ни кажеш?

Али я погледна.

— Извинявай, принцесо. Не можеш да знаеш всичко. — После затвори телефона си и го пхна в коженото калъфче. — Ариа, недей да започваш веднага със снимките. Пишка ми се. — Тя хукна към тоалетната в коридора, като с пхтене изхвърли клечката от близалката в кошчето за боклук.

Щом чуха как вратата на тоалетната се затваря, Спенсър веднага заговори.

— Понякога не ви ли се иска просто да я убиете!

Останалите потрепнаха. Те никога не говореха зад гърба на Али. За тях това бе богохулство, като да подпалиш знамето на „Роузууд дей“ на двора на училището, или пък да признаеш, че Джони Деп всъщност не е чак толкова сладък — а че е доста поостарял и зловец.

Разбира се дълбоко в себе си те се чувстваха доста по-различно. През тази пролет Али не се беше движила често в тяхната компания. Беше се сближила с момичетата от отбора ѝ по хокей на трева и когато ходеха да обядват в мола „Кинг Джеймс“, тя не ги канеше с тях.

Али започна да крие тайни от тях. Тайни съобщения, тайни телефонни разговори, тайно се подхилкваше на разни неща, които не искаше да им разкаже. Понякога виждаха, че в чата е онлайн, но когато се опитваха да ѝ изпратят лично съобщение, тя не им отговаряше. Те бяха обрекли душите си на Али — бяха и разказали неща, които не

бяха споделяли с никой друг, които не искаха никой да знае — и очакваха от нея да се държи по същия начин. Не беше ли тя, която ги накара преди една година, когато се случи онова ужасно нещо с Джена, да обещаят, че ще си казват всичко, абсолютно всичко, до края на света? На момичетата хич не им се мислеше какъв ли щеше да бъде осми клас, ако нещата продължаваха да се развиват така. Но това не означаваше, че те мразят Али.

Ариа зави около пръста си един кичур от дългата си тъмна коса и нервно се засмя.

— Да я убия, защото е толкова сладка, може би. — Тя натисна бутона за включване на камерата.

— И защото носи дрехи нулев размер — добави Хана.

— Точно това имах предвид. — Спенсър погледна към телефона на Али, който се подаваше между две възглавнички. — Искате ли да прочетем съобщенията й?

— Аз искам — прошепна Хана.

Емили стана от облегалката на дивана.

— Не съм сигурна... — Тя започна да се отдалечава от телефона на Али, сякаш близостта му я караше да се чувства виновна.

Спенсър грабна телефона на Али. Тя погледна с любопитство към празния екран.

— Хайде де. Не искате ли да разберете кой й прати съобщение?

— Може да е била просто Кати — прошепна Емили, като имаше предвид една от хокейните приятелки на Али. — Остави го на мястото му, Спенс.

Ариа свали камерата от триножника и се приближи към Спенсър.

— Дай да видим.

Те се скупчиха край телефона. Спенсър го отвори и натисна един бутон.

— Заключен е.

— Знаеш ли й паролата? — попита Ариа, като продължаваше да снима.

— Опитай с рождения й ден — прошепна Хана. Тя взе телефона от Спенсър и натисна нужните бутони. Екранът не се промени. — Какво да правим сега?

Момичетата чуха гласа на Али, преди да я забележат.

— Какво правите, момичета?

Спенсър изпусна телефона ѝ на дивана. Хана отстъпи толкова рязко, че си удари пищяла в ръба на масата.

Али се втурна през вратата на всекидневната със смръщени вежди.

— Да не сте ми ровили из телефона?

— Разбира се, че не! — извика Хана.

— Напротив — призна си Емили, която седеше на дивана. Тя се изправи, Ариа ѝ хвърли намръщен поглед и после се скри зад камерата.

Но Али вече не им обръщаше внимание. По-голямата сестра на Спенсър, Мелиса, последна година в гимназията, се втурна в кухнята. Тя носеше торбичка с храна за вкъщи от „Ото“, един близък ресторант. Нейният очарователен приятел Иън беше с нея. Али веднага се изпъна. Спенсър приглади тъмнорусите си коси и нагласи диадемата.

Иън влезе в хола.

— Здравейте, момичета.

— Здравсти — каза Спенсър с висок глас. — Как си, Иън?

— Добре съм. — Иън се усмихна на Спенсър. — Имаш много сладка коронка.

— Благодаря! — Спенсър изпърха с мигли.

Али завъртя очи.

— Толкова си прозрачна — пропя тя под носа си.

Често казано беше невъзможно да не си паднеш по Иън. Той имаше къдрава руса коса, идеални бели зъби и зашеметяващи сини очи. Никой от тях не можеше да забрави последния футболен мач, когато той си смени тениската на средата на терена и за пет славни секунди те можеха да се наслаждават на голите му гърди. Почти всички смятаха, че той си губи времето с Мелиса, която бе прекалено скромна и се държеше твърде много като госпожа Хейстингс, майката на Спенсър.

Иън приседна на ръба на дивана до Али.

— С какво се занимавате, момичета?

— О, нищо особено — каза Ариа, като нагласяше фокуса на камерата. — Снимаме филм.

— Филм ли? — Иън изглеждаше развеселен. — Може ли и аз да участвам?

— Разбира се — бързо отговори Спенсър. Тя се тръсна на дивана от другата му страна. Иън се ухили към камерата.

— И така, какви са ми репликите?

— Това е токшоу — обясни Спенсър. Тя погледна към Али в очакване на нейната реакция, но Али не каза нищо. — Аз съм водещата. Ти и Али сте моите гости. Първо ще интервюирам теб.

Али изсумтя саркастично и бузите на Спенсър пламнаха, като придобиха розовия оттенък на тениската ѝ на Ралф Лорен. Иън кимна утвърдително и каза:

— Добре, интервю става.

Спенсър поизпъна гърба си и кръстоса крака, точно както бе виждала да правят водещите по телевизията. Тя вдигна розовия микрофон, който бяха взели от караоке машината на Хана и го приближи към брадичката си.

— Добре дошли в шоуто на Спенсър Хейстингс. Първият ми въпрос е...

— Питай го кой е любимият му учител в „Роузууд дей“ — извика Ариа.

Али вирна глава. Очите ѝ блестяха.

— Добър въпрос, Ариа. Трябва и да го питаш с кой от учителите си би предпочел да се натиска. На някой празен паркинг.

Ариа зяпна от изненада. Хана и Емили, които стояха до изправени до бюфета, се спогледаха сконфузено.

— Всичките ми учители са псета — каза Иън бавно, без да разбере какво всъщност се случва.

— Иън, би ли ми помогнал, ако обичаш — Мелиса издаде някакъв тракащ звук от кухнята.

— Само секунда — извика Иън.

— Иън! — Мелиса звучеше раздражено.

— Сетих се! — Спенсър отметна дългата си руса коса назад. Страшно ѝ хареса, че Иън обръща повече внимание на тях, отколкото на Мелиса. — Какъв би бил за теб идеалният подарък по случай дипломирането ти?

— Иън — извика Мелиса през зъби. Светлината, която идваше от хладилника, хвърляше сянка върху лицето ѝ. — Имам Нужда от Помощ.

— Това е лесен въпрос — отговори Иън, като не ѝ обърна внимание. — Искам уроци по бейзджъмтинг.

— Бейзджъмтинг ли? — извика Ариа. — Какво е пък това?

— Скачане с парашут от покрива на висока сграда — обясни Иън.

Докато Иън им разказваше за Хънтър Куинан, един от неговите приятели, който бил скачал много пъти с парашут от сграда, момичетата се бяха навели любопитно напред. Ариа беше фокусирала камерата върху челюстта на Иън, която изглеждаше като изсечена от камък. За миг погледът ѝ се отклони към Али. Тя седеше до Иън и се взираше в пространството. Дали ѝ беше скучно? Може би имаше по-интересни неща за правене — може би полученото съобщение бе свързано с плановете, които крояха с по-големите ѝ великолепни приятелки.

Ариа отново погледна към телефона на Али, който лежеше на декоративната възглавничка до ръката ѝ. Какво ли криеше от тях? Какво ли беше намислила?

Понякога не ви ли се иска просто да я убиете? Въпросът на Спенсър витаеше из съзнанието на Ариа, докато Иън продължаваше да говори. Дълбоко в себе си тя знаеше, че всички се чувстват по този начин. Може би просто щеше да е по-добре Али да... изчезне, вместо просто да ги забрави.

— И Хънтър каза, че получил невероятен приток на адреналина, когато скочил — завърши Иън. — Усещането било по-велико от всичко. Дори от секса.

— Иън — извика предупредително Мелиса.

— Това звучи невероятно. — Спенсър погледна към Али, която седеше от другата страна на Иън. — Нали?

— Да. — Али изглеждаше като замаяна, все едно е в транс. — Невероятно.

Останалата част от седмицата премина като сън — последните изпити, планирането на партитата по случай завършването, още срещи и още повече напрежение. И тогава, в онази вечер на последния ден от седми клас, Али изчезна. Просто ей така. В единия миг бе там, в следващия я нямаше.

Полицията претърси целия Роузууд за следи. Разпитаха четирите момичета поотделно, интересуваха се дали Али се е държала странно

напоследък, или пък дали се е случило нещо необичайно. Те размишляваха дълго и усилено. Нощта, в която тя изчезна, бе доста странна — Али ги беше хипнотизирала и беше избягала от хамбара, след като се бе скарала със Спенсър заради щорите, и после просто не се беше върнала повече. Но дали са имали други странни нощи? Те си помислиха за вечерта, когато се бяха опитали да прочетат съобщенията на Али, но скоро я отхвърлиха — след като Иън и Мелиса си тръгнаха, настроението на Али веднага се оправи. Направиха си конкурс по танци и си поиграха с караоке машината на Хана. Загадката със съобщенията на Али бе забравена. След това ченгетата ги попитаха дали някой близък на Али би искал да я нарани. Хана, Ариа и Емили веднага се сетиха за едно и също нещо: Понякога не ви ли се иска просто да я убиеете — се беше озъбила Спенсър. Но не. Тя просто се беше пошегувала. Нали?

— Никой не е искал да нарани Али — каза Емили, като прогони тревогите от съзнанието си.

— Абсолютно никой — отговори и Ариа по време на нейния разпит, като отмести погледа си от якото ченге, което седеше до нея, към вратата на стаята.

— Мисля, че не — каза Хана по време на нейния разпит, като си играеше с плетената гривна, която Али им бе направила след инцидента с Джена. — Али не беше близка с много хора. Само с нас. И всички ние я обичахме до смърт.

Естествено Спенсър бе много ядосана на Али. Но всъщност, дълбоко в себе си, не чувстваха ли всички същото? Али беше перфектна — красива, умна, секси, неустоима — и ги изкарваше от релси. Може би наистина донякъде я мразеха. Но това не означаваше, че някоя от тях би искала да умре.

Невероятно колко много неща пропускаме. Дори когато направо ще ни извадят очите.

[1] Cherie (фр.) — скъпа. — Бел.прев. ↑

1.

ТРУДЪТ НА СПЕНСЪР НАЙ-СЕТНЕ СЕ ОПЛАЩА

Понеделник, в шест и половина сутринта Спенсър Хейстингс би трябвало да спи. Вместо това тя седеше в боядисаната в синьо-зелени цветове стая на своя терапевт и се чувстваше така, сякаш бе затворена в аквариум. По-голямата ѝ сестра Мелиса седеше на един изумруденозелен стол точно срещу нея. Тя вдигна поглед от учебника „Принципи на зараждащите се пазари“ — учеше по магистърска програма в университета в Пенсилвания — и майчински се усмихна на Спенсър.

— Започнах да се чувствам много по-пречистена, откакто започнах да посещавам доктор Евънс — измърка Мелиса, която имаше час веднага след Спенсър. — Направо ще се влюбиш в нея. Тя е невероятна.

Разбира се, че е невероятна, помисли си злобно Спенсър. За Мелиса невероятен бе всеки, който можеше да я слуша цял час, без да я прекъсва.

— Но към теб може да се отнесе малко по-строго, Спенс — предупреди я Мелиса, като затвори учебника си. — Ще ти каже някои неща за самата теб, които може би няма да искаш да чуеш.

Спенсър се размърда на мястото си.

— Не съм на шест години. Мога да понасям критика.

Мелиса погледна към Спенсър и леко повдигна вежда, показвайки, че не е напълно сигурна в това. Спенсър се скри зад списанието „Филаделфия“, като отново се зачуди защо ли се съгласи да дойде тук.

Вероника, майката на Спенсър, бе уговорила час при терапевт — терапевтът на Мелиса — след като бе открит трупът на приятелката на Спенсър Алисън Дилорентис, а Тоби Кавана се самоуби. Спенсър подозираше, че целта на терапевтичния сеанс бе и да се разбере защо Спенсър се бе захванала с гаджето на Мелиса, Рен. Въпреки всичко

Спенсър се чувстваше добре. Наистина. Не беше ли посещението при терапевта на най-злия ѝ враг същото като посещението при пластичния хирург на някоя грозница? Спенсър се страхуваше, че най-вероятно след сесията при психиатъра ще излезе навън с мозъчния еквивалент на адски несиметрични силиконови цици.

Точно в този момент вратата на кабинета се отвори и навън подаде глава една дребничка русокоса женица с жълто-кафяви рамки на очилата, черна туника и черен панталон.

— Спенсър? — каза жената. — Аз съм доктор Евънс. Моля, заповядай.

Спенсър влезе в кабинета на доктор Евънс, който бе оскъдно обзаведен и светъл — за щастие нямаше нищо общо с чакалнята. В него имаше един голям черен кожен диван и сив велурен стол. На голямото бюро бяха подредени телефон, една купчинка папки, хромирана настолна лампа и едно от онези преспапиета с формата на птичка, които господин Крафт, учителят ѝ по науки за Земята, толкова харесваше. Доктор Евънс се настани във велурения стол и с жест посочи дивана на Спенсър.

— И така — каза доктор Евънс, след като и двете се настаниха удобно. — Чувала съм много неща за теб.

Спенсър сбърчи нос и погледна към чакалнята.

— От Мелиса, предполагам?

— От майка ти. — Доктор Евънс отвори тетрадка с червени корици. — Тя ми каза, че в живота ти е имало големи вълнения, особено напоследък.

Спенсър фокусира погледа си върху масата, която се намиреше до дивана. На нея имаше купичка с бонбони, кутия с хартиени кърпички — разбира се и една от онези логически игри с кабарчета, в които ги набождаш на една дъска и прескачаш през едно, докато не остане само едно кабарче. Имаше една такава в работния кабинет в дома на семейство Дилорентис; двете с Али я бяха разгадали заедно, което означаваше, че са гениални.

— Мисля, че се справям добре — каза тя. — Не смятам да се самоубивам.

— Близка твоя приятелка е умряла. Както и един съсед. Сигурно ти е трудно.

Спенсър отпусна главата си на облегалката на дивана и погледна към тавана. Заради неравната си мазилка той изглеждаше така, все едно има акне. Може би имаше нужда да поговори с някого — защото нямаше как да разкаже на семейството си за Али, Тоби, или пък за ужасяващите съобщения, които получаваше от злия преследвач, известен просто като А. А и старите и приятелки — те бяха започнали да я избягват от момента, в който призна, че Тоби през цялото време е знаел, че те са ослепили доведената му сестра Джена — тайна, която тя бе пазила от тях цели три дълги години.

Но от самоубийството на Тоби бяха минали три седмици, а работниците бяха изкопали тялото на Али преди повече от месец. Спенсър се справяше добре с всичко, най-вече защото А. беше изчезнал. Тя не беше получавала нови съобщения след бала „Кума Лиса“, най-голямото събиране с благотворителна цел в Роузууд. В началото мълчанието на А. изнервяше Спенсър — може би това бе затишие пред буря, — но с течение на времето тя започна да се успокоява. Спря да забива лакираните си нокти във възглавничките на дланите си. Отново започна да заспива на загасена нощна лампа. Получи шест плюс на последния си тест по математика и шест на есето върху Платоновата „Република“. Скъсването с Рен — който я бе зарязал заради Мелиса, която от своя страна пък заряза него — вече не я тормозеше толкова много и семейството ѝ се бе върнало към ежедневно безгрижие. Дори присъствието на Мелиса — тя бе останала в семейния дом, докато малка армия строители ремонтираше къщата ѝ във Филадельфия — бе до известна степен поносимо.

Може би бе настъпил краят на кошмара.

Спенсър размърда пръстите си във високите до коленете светлобежови ботуши от ярешка кожа. Беше много съмнително, че ще разкаже на доктор Евънс за А., дори и да се почувства достатъчно комфортно в нейно присъствие. Защо да повдига въпроса за А., след като А. бе изчезнал?

— Трудно е, но пък Алисън изчезна преди доста години. Животът ми продължи — каза най-накрая тя. Може би доктор Евънс щеше да осъзнае, че Спенсър няма намерение да говори, и щеше да прекрати сеанса по-рано.

Психиатърката записа нещо в тетрадката си. Спенсър се зачуди какво ли е то.

— Освен това разбрах, че двете със сестра ти сте имали проблеми заради едно момче.

Спенсър настръхна. Тя можеше да си представи какво е представлявала изопачената версия на Мелиса за проблема с Рен — разказът ѝ сигурно е включвал Спенсър, която облизва сметаната от голия корем на Рен, докато сестра ѝ безпомощно ги наблюдава през прозореца.

— Не беше кой знае какво — промърмори тя.

Доктор Евънс отпусна рамене и я погледна по същия „не можеш да ме излъжеш“ начин, както правеше майка ѝ.

— Той първо е бил приятел на сестра ти, нали? А ти си се срещала с него зад гърба ѝ?

Спенсър стисна зъби.

— Вижте, знам, че не съм постъпила правилно, ясно ли е? Нямам нужда от още една лекция.

Доктор Евънс се втренчи в нея.

— Не възнамерявам да ти изнасям лекция. Може би. — Тя подпря бузата си с показалец. — Може би си имала своите причини.

Спенсър се ококори. Правилно ли беше чула — нима доктор Евънс напълно сериозно бе предположила, че вината не е сто процента на Спенсър? Може би все пак 175 долара на час не бяха безбожна сума за терапията.

— Двете със сестра ти прекарвате ли изобщо някакво време заедно? — попита доктор Евънс след кратка пауза.

Спенсър се пресегна към купичката с бонбоните. С едно ловко движение смъкна сребрилата обвивка, смачка я в юмрук и метна бонбончето в устата си.

— Никога. Освен ако не сме с родителите ни — не че тогава Мелиса разговаря с мен. Единственото, което прави, е да се хвали пред нашите с това, което е постигнала, и с подобренията, които е направила в градската си къща. — Спенсър погледна право към доктор Евънс. — Сигурно знаете, че родителите ни ѝ купиха къща в Стария град, само защото беше приета в колежа.

— Знам — доктор Евънс протегна ръка над главата си и две сребърни гривни се плъзнаха към лакътя ѝ.

— Страхотна работа.

И след това ѝ намигна.

Спенсър се почувства така, сякаш сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите ѝ. Очевидно доктор Евънс не се интересуваше от предимствата на лененото платно пред памука. Само така.

Те си поговориха още известно време, на Спенсър ѝ харесваше все повече и повече, и точно тогава доктор Евънс посочи към топящия се часовник на Салвадор Дали, който висеше над бюрото ѝ, за да ѝ подсказва, че времето ѝ е изтекло. Спенсър се сбогува с нея и отвори вратата на кабинета, като почесваше главата си така, сякаш психиатърката ѝ бе отворила черепа и бе поровила из мозъка ѝ. Сеансът изобщо не се оказа толкова мъчителен, колкото беше предполагала.

Тя затвори вратата на кабинета и се обърна. За нейна изненада майка ѝ седеше в бледозеления стол до Мелиса и четеше модно списание.

— Мамо — намръщи се Спенсър. — Какво правиш тук?

Вероника Хейстингс изглеждаше така, сякаш бе пристигнала направо от семейната конюшня. Беше облечена с бяла тениска на „Петит Бато“ и тесни дънки, и беше обула високи ботуши за езда. Дори имаше малко сламки в косата си.

— Имам новини за теб — обяви тя.

И госпожа Хейстингс, и Мелиса изглеждаха ужасно сериозни. Спенсър усети как стомахът ѝ се свива. Някой беше умрял. Някой — убиецът на Али — беше убил отново. Може би А. се беше завърнал. Моля те, не, помисли си тя.

— Господин Макадам ми се обади — каза госпожа Хейстингс, като стана от стола. Господин Макадам бе учителят по икономика на Спенсър. — Искане да разговаряме за някакви есета, които си написала преди няколко седмици. — Тя пристъпи към нея, ароматът на нейния „Шанел №5“ погъделичка ноздрите на Спенсър. — Спенс, той иска да изпрати едното от тях на „Златната орхидея“.

Спенсър отстъпи назад.

— „Златната орхидея“?

„Златната орхидея“ бе най-престижният конкурс за есета в страната, гимназиалният еквивалент на Оскар. Ако тя спечелеше, списанията „Пийпъл“ и „Гоил“ щяха да напишат материал за нея. Йейл, Харвард и Станфорд щяха да се избиват за нея. Спенсър следеше успеха на лауреатите на „Златна орхидея“ така, както

останалите хора проследяваха живота на знаменитостите. Победителят в конкурса през 1998-ма година сега беше главен редактор на едно от най-прочутите модни списания. Победителят от 1994-та стана конгресмен на 28 години.

— Точно така. — Лицето на майка ѝ се озари от ослепителна усмивка.

— О, Господи! — Спенсър усети как краката ѝ омаляват. Но не от възмущение, а от страх.

Есетата, които беше предала, не бяха нейни, а на сестра ѝ Мелиса. Спенсър спешно трябваше да ги предаде и А. ѝ беше предложил да ги „заеме“ от старите работи на Мелиса. През последните седмици се бяха случили толкова много неща, че това просто се бе изплъзнало от паметта ѝ.

Спенсър примигна. Господин Макадам — или Сепията, както всички го наричаха, — обожаваше Мелиса, когато тя бе негова ученичка. Как може да не си спомня нейните есета, особено ако са били толкова добри?

Госпожа Хейстингс постави ръка на рамото ѝ и Спенсър потрепери — ръцете на майка ѝ винаги бяха студени като на мъртвец.

— Толкова се гордеем с теб, Спенс!

Спенсър не можеше да контролира мускулите около устата си. Тя трябваше да се справи с това, преди да е затънала до уши.

— Мамо, не мога.

Но госпожа Хейстингс изобщо не я слушаше.

— Вече се обадох на Джордана във „Филаделфия септинъл“ Помниш ли Джордана? Тя идваше на уроци по езда в конюшнията. Както и да е, тя е поласкана. Никой от нашия регион не е бил номиниран досега. Искате да напише статия за теб.

Спенсър примигна. Всички четяха вестника „Филаделфия септинъл“.

— Назначен е час за интервюто и фотосесията — продължи госпожа Хейстингс, като вдигна гигантската си жълта раница и започна да търси ключовете на колата. — В сряда, преди училище. Те ще осигурят стилист. Сигурна съм, че Ури ще дойде да ти издуха косата.

Спенсър се страхуваше да погледне майка си в очите, затова обърна поглед към списанията за четене в чакалнията — подбрани

броеве от „Нюйоркърс“ и „Икономист“ и голяма книга с приказки, която бе поставена върху кутия с конструктор „Лего“. Тя не можеше да признае пред майка си за откраднатите есета — не и точно сега. Пък и едва ли точно тя щеше да спечели „Златната орхидея“. Стотици хора бяха номинирани, от най-добрите училища в цялата страна. Сигурно нямаше да успее да преодолее дори първия кръг.

— Звучи страхотно — промърмори тя.

Майка ѝ излетя през вратата. Спенсър се поколеба малко, привлечена от вълка на корицата на книгата с приказки. Тя бе имала същата, когато бе малка. Вълкът бе облечен с нощница и боне и гледаше злобно към русата, наивна Червена шапчица. Заради тази картинка Спенсър бе сънувала кошмари.

Мелиса се прокашля. Когато Спенсър вдигна поглед установи, че сестра ѝ я гледа.

— Поздравления, Спенс — каза тя с равен глас. — Златната орхидея. Това е нещо велико.

— Благодаря — избъбри Спенсър. На лицето на Мелиса бе изписано странно познато изражение. И в този момент Спенсър осъзна, че Мелиса изглежда точно като големия лош вълк.

2.

ПОРЕДНИЯТ, НАСИТЕН СЪС СЕКСУАЛНИ ЕМОЦИИ, ЧАС ПО АНГЛИЙСКИ

Понеделник сутринта Ариа Монтгомъри седна на чина си в кабинета по английски точно когато въздухът навън замириса на дъжд. Говорителят над черната дъска пропука и всички насочиха погледи към него.

— Добро утро, ученици. Говори Спенсър Хейстингс, вицепрезидент на ученическия съвет. — Гласът на Спенсър отекна силно и ясно. Тя звучеше наперено и самоуверено, сякаш специално бе ходила на курс за говорители. — Искам да напомня на всички, че утре Акулите на „Роузууд дей“ се изправят срещу Змиорките на академията „Дръри“. Това е най-важното състезание по плуване на сезона, затова нека всички покажем малко въодушевление и да подкрепим нашия отбор! — Последва кратка пауза. — Ура!

Няколко от децата в стаята се разхилиха. Ариа усети неприятна тръпка. Независимо от всичко, което се беше случило — убийството на Али, самоубийството на Тоби, А. — Спенсър бе президент или вицепрезидент на всеки клуб, който съществуваше в училището. Но на Ариа ентузиазмът на Спенсър ѝ звучеше фалшиво. Тя беше виждала онази нейна страна, която другите не познаваха. Спенсър знаеше от години, че Али бе заплашила Тоби Кавана, за да го накара да си мълчи за инцидента с Джена, и Ариа не можеше да ѝ прости, че бе пазила в тайна от тях тази толкова опасна тайна.

— Добре, ученици — каза Езра Фиц, учителят по английска литература на Ариа. Той продължи да пише на дъската, изписвайки „Алената буква“ с характерния си, ъгловат почерк, след което подчерта заглавието четири пъти.

— В шедьовъра на Натаниел Хоторн Хестър Прин изневерява на своя съпруг и целият град я принуждава да носи на гърдите си една голяма алена буква А, която да ѝ напомня какво е направила. — Господин Фиц се обърна към класа и побутна с пръст очилата си, които

се бяха свлекли до върха на носа му. — Някой може ли да се сети за други романи, в които също се разглежда темата за „тръгването по крив път“? За хора, които са били осмивани или отхвърляни заради грешките им?

Ноъл Кан вдигна ръка и ролексът му се плъзна надолу по китката.

— Онзи епизод от „Истинския свят“, където всички в къщата гласуваха за изгонването на психопатката става ли?

Целият клас се засмя, а господин Фиц го погледна озадачено.

— Деца, това би трябвало да е час по английска литература. — Той се обърна към редицата на Ариа. — Ариа? Ти имаш ли някакви идеи?

Ариа мълчеше. Животът ѝ бе доста добър пример. Не много отдавна тя и семейството ѝ живееха хармоничен живот в Исландия, Алисън бе обявена официално за мъртва, а А. все още не съществуваше. Изведнъж, в една ужасна поредица от събития, които започнаха преди шест седмици, Ариа се завърна в Роузууд, тялото на Али бе открито под бетонената плоча зад старата ѝ къща, а А. издаде най-голямата тайна на семейство Монтгомъри: че бащата на Ариа, Байрън, бе мамил майка ѝ, Ила, с една от неговите студентки, Мередит. Ила понесе тежко разкритието и веднага изхвърли Байрън от дома им. Откритието, че Ариа бе пазила тайната на Байрън цели три години, изобщо не ѝ помогна. Оттогава връзките между майка и дъщеря не бяха особено топли.

Разбира се, можеше да бъде и много по-лошо. През последните три седмици Ариа не бе получавала никакви съобщения от А. Въпреки че Байрън най-вероятно вече живееше с Мередит, поне Ила бе започнала отново да ѝ говори. А Роузууд не бе нападат от извънземни, въпреки че след всичките странни неща, които се бяха случили в града, Ариа нямаше да се изненада, ако и това се случи в скоро време.

— Ариа? — повтори господин Фиц. — Някакви идеи?

Мейсън Байърс се притече на помощ на Ариа.

— Какво ще кажете за Адам и Ева, и оная змия?

— Страхотно — разсеяно отвърна господин Фиц. Погледът му остана прикован върху Ариа още няколко секунди, преди да го отмести. Тя усети как я залива топла вълна от раздразнение. Беше се запознала с господин Фиц — Езра — в колежанския бар „Снукърс“,

преди който и да е от двамата да знае, че той е нейният учител по английска литература. Той сложи край на връзката им, а скоро след това Ариа разбра, че е имал и приятелка в Ню Йорк. Но тя не таеше злоба към него. Нещата с новия ѝ приятел, Шон Ейкърд, се развиваха чудесно. Той бе мил и нежен, а освен това бе адски красив.

Езра бе най-добрият учител по английски, който Ариа бе имала. За един месец, откакто бяха започнали училище, той им бе дал за домашно да прочетат четири превъзходни книги и освен това бе организирал пиеса — пародия на „Сандъче с пясък“ на Едуард Олби. Скоро класът щеше да направи интерпретация в стил „Отчаяни съпруги“ на гръцката пиеса „Медея“, в която една майка убива децата си. Езра искаше от тях да мислят оригинално, а оригиналността бе стихията на Ариа. Вместо да продължи да я нарича Финландия, съученикът ѝ Ноъл Кан вече ѝ бе измислил нов прякор, Подмазвачката. Въпреки това тя бе започнала отново да се чувства добре в училище и на моменти дори забравяше, че някога е имала сложни отношения с Езра.

Докато той не ѝ се усмихна с позната си крива усмивка. Сърцето ѝ се разтупка и тя не можеше да направи нищо по въпроса.

Хана Мерин, която седеше точно пред Ариа, вдигна ръка.

— Ами онази книга, в която две момичета са първи приятелки и внезапно едната става зла и отмъква приятеля на другата?

Езра се почеса по главата.

— Съжалявам. Мисля, че не съм я чел.

Ариа стисна юмруци. Тя знаеше много добре какво има предвид Хана.

— За последен път ти казвам, Хана, не съм ти откраднала Шон! Вие вече бяхте скъсали!

Класът избухна в смях. Раменете на Хана се вкочаниха.

— Някой мисли само за себе си — промърмори тя, без да се обръща към Ариа. — Някой да е казал, че говоря за теб?

Но Ариа бе сигурна в това. Когато тя се върна от Исландия, с изненада установи, че Хана се е превърнала от пухкавия, свит лакей на Али в слаба, красива, облечена винаги по последната мода богиня. Изглежда, че Хана имаше всичко, което някога бе желала: двете с най-добрата ѝ приятелка, Мона Вандерваал — също преобразена смотанячка — властваха в училището, Хана дори ходеше с Шон

Ейкърд, момчето, по което си падаше от шести клас. Ариа се бе насочила към Шон чак след като разбра, че Хана го е зарязала. Но съвсем скоро разбра, че всъщност е станало обратното.

Ариа се беше надявала, че старите приятелки отново ще се съберат, особено след като всички започнаха да получават съобщения от А. Но те дори не си говореха — нещата се върнаха в същата точка, от която започнаха онези странни, тревожни седмици след изчезването на Али. Ариа дори не им разказа за това, което А. бе причинил на семейството ѝ. Единствената ѝ бивша приятелка, с която Ариа поддържаше що-годе приятелски отношения, бе Емили Фийлдс — но разговорите им се състояха обикновено от постоянното хленчене на Емили за това колко виновна се чувства за смъртта на Тоби, докато Ариа не ѝ казваше, че вината не е нейна.

— Така — рече Езра, като постави по една купчина книги пред учениците на първите чинове, които трябваше да се предадат назад. — Искам тази седмица всички да прочетете от първа до пета глава и до петък да ми напишете есе от три страници върху всяка тема, която според вас е засегната в началото на книгата. Ясно ли е?

Всички започнаха да се възмуцават на висок глас. Ариа пъкна книгата в кожената си чанта. Хана се пресегна да вдигне раницата си от пода. Ариа докосна тънката ѝ, бледа ръка.

— Виж, съжалявам. Наистина.

Хана дръпна ръката си, сви устни и без да промълви ни дума пъкна „Алената буква“ в чантата си.

От говорителя се разнесе класическа музика, която отбелязваше края на часа. Хана се изстреля от мястото си, сякаш столът ѝ се бе подпалил. Ариа се изправи бавно, прибра тетрадката и химикала в чантата си и тръгна към вратата.

— Ариа.

Тя се обърна. Езра се беше облегал на дъбовото си бюро, притиснал коженото си куфарче към бедрото.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Съжалявам за случилото се — каза тя. — Двете с Хана имаме някои неразрешени проблеми. Повече няма да се повтори.

— Няма проблем — Езра остави чашата чай с мед на бюрото. — Всичко друго наред ли е?

Ариа прехапа устни и се замисли дали да не му разкаже всичко. Но защо? Доколкото знаеше, Езра бе съшият мръсник като баща ѝ. Ако наистина имаше приятелка в Ню Йорк, значи я беше мамил, когато се хвана с Ариа.

— Всичко е наред — успя да каже най-накрая.

— Добре. Отлично се оправяш в час. — Той се усмихна, като разкри две редици бели зъби.

— Да, наистина ми е интересно — каза тя, като пристъпи към вратата, но се спъна с ботушите си на високи токчета и залитна към бюрото на Езра. Той я хвана през кръста, за да я задържи, и я придърпа към себе си. Тялото му бе топло и твърдо, той ухаеше приятно на пури и стари книги.

Ариа бързо се отдръпна.

— Добре ли си? — попита Езра.

— Да — тя започна да придърпва ученическата си униформа. — Извинявай.

— Всичко е наред — отговори Езра, като пъхна ръце в джобовете си. — Значи до следващия път.

— Да. Довиждане.

Ариа излезе от стаята, като дишаше бързо и плитко. Може и да беше полудяла, но бе повече от сигурна, че Езра я бе задържал няколко секунди повече, отколкото бе необходимо. И бе сигурна, че това ѝ бе харесало.

3.

ТАКОВА НЕЩО КАТО ЛОША ПРЕСА НЯМА

Понеделник следобед, през голямото междучасие, Хана Мерин и най-добрата ѝ приятелка Мона Вандерваал седяха в едно уединено сепаре в „Стийм“, училищното кафене, като се занимаваха с онова, което умееха най-добре: подиграваха се на хората, които не бяха толкова готини като тях.

Мона смушка Хана с една шоколадова бишкота. За нея храната бе повече като реквизит, отколкото като нещо за ядене.

— Ама Дженифър Фийлдмън какви пънове има, нали?

— Горкото момиче — изрази фалшиво съжаление Хана. Пънове бе любимото наименование на Мона за дебели крака: яки и безформени бедра и прасци, които бяха еднакво дебели от глезените до коленете.

— А като обуе обувки с токчета, краката ѝ изглеждат като претъпкани наденици — измуча Мона.

Хана се изхили, докато гледаше Дженифър, която окачваше на отсрещната страна плакат, на който пишеше: **СЪСТЕЗАНИЕ ПО ПЛУВАНЕ! АКУЛИТЕ НА РОУЗУУД ДЕЙ СРЕЩУ ЗМИОРКИТЕ НА ДРЪРИ!** Глезените ѝ наистина бяха ужасно дебели.

— Това се случва на момичетата с дебели глезени, които се опитват да носят обувки на Лубутен — въздъхна Хана. Двете с Мона бяха от девойките с изящни глезени, които очевидно бяха родени да носят обувки на Кристиан Лубутен.

Мона отпи глътка от своя коктейл и извади портмонето на „Гучи“ от чантата си. Хана кимна одобрително. Днес имаха доста неща да правят, освен да критикуват хората. Например да планират не един, а два купона: единият само за тях двете, а другият за останалите от елита на „Роузууд дей“

— Всяко нещо по реда си — Мона измъкна химикала си. — Приятелницата. Какво ще правим довечера? Пазаруване? Масаж?

Вечеря?

— И трите — отговори Хана. — Определено трябва да посетим „Отър“. — „Отър“ бе най-новият скъп бутик в мола.

— О, обожавам „Отър“ — съгласи се Мона.

— Къде ще вечеряме? — попита Хана.

— В „Рив ГоиГ“, разбира се — каза Мона на висок глас, опитвайки се да надвика бучащата кафемелачка.

— Точно така. Там винаги ни дават вино.

— Да поканим ли и някакви момчета? — блеснаха сините очи на Мона. — Ерик Кан не спира да ми се обаждат. Можем да вземем Ноъл за теб?

Хана се намръщи. Независимо, че беше сладък, невероятно богат и част от свръхсексапилния клан на братята Кан, Ноъл не беше неин тип.

— Никакви момчета — отсече тя. — Въпреки че това за Ерик е страхотно.

— Ще бъде една страхотна Приятелница — Мона се ухили толкова широко, че разкри и венците си. — Можеш ли да повярваш, че ще ни бъде третата?

Хана се усмихна. Тяхната Приятелница отбелязваше деня, в който Хана и Мона бяха разговаряли по телефона три часа и половина — най-сигурният индикатор, че са най-добри приятелки. Въпреки че се познаваха от детската градина, те всъщност не бяха разговаряли преди пробите за мажоретки в първия ден от осми клас. Вече бяха минали два месеца от изчезването на Али и Хана и приятелките й доста се бяха отдалечили една от друга, затова тя реши да даде шанс на Мона. Наистина си заслужаваше — Мона бе забавна, саркастична и въпреки страстта й към раниците във форма на животни и тротинетките „Рейзър“, тя тайно изчиташе от кора до кора „Воуг“ и „Тийн воуг“ също като Хана. След няколко седмици те решиха да станат най-добри приятелки и се превърнаха в най-популярните момичета в училище.

— А сега за по-големите планове — каза Мона, като обърна следващата страница в тетрадката си. — „Сладка седемнайсетгодишна“ — започна да припява тя на мелодията от шоуто „Моя сладка шестнайсетгодишна“ по МТВ.

— Ще бъде страхотно — възкликна Хана. Рожденият ден на Мона беше в събота и тя бе подготвила почти всичко за него. Щеше да го празнува в планетариума „Холис“, където имаше телескопи във всяка стая — дори в тоалетните. Беше наела диджей, фирма за кетъринг, както и оператор, който да снима партито и едновременно с това да го излъчва на инсталирания голям екран. В поканите Мона внимателно бе предупредила гостите да носят официално облекло. Ако на входа се появеше някой с дънки и тениска, охраната щеше да го изпрати по живо, по здраво.

— Знаеш ли какво си мисля? — каза Мона, като пхна салфетката си в празната хартиена чаша от кафе. — Вярно, че ти казвам малко в последната минута, но смятам да си избира дворцова свита.

— Свита ли? — Хана повдигна едната си идеално оформена вежда.

— Сега е моментът да си вземеш от „Сакс“ онази великолепна рокля на Зак Позен, на която се точиш от толкова време — утре е подходящият ден. Двете ще носим диадеми и всички момчета ще ни падат в краката.

Хана потисна кикота си.

— Нали няма да правим официално откриване на танците? — Предишната година двете с Мона бяха поканени на подобен прием у Джулия Рубинщайн и тя ги беше накарала да открият танците с някакви третокласни модели. Партньорът на Хана миришеше на чесън и почти веднага я попита дали не иска да се усамоти с него в гардеробната. Тя прекара останалата част от партито в опити да избяга от него.

Мона се засмя и натроши бишкотата си на малки парченца.

— Смяташ ли, че ще направя такава глупост?

— Разбира се, че не. — Хана подпря брадичката си с ръце. — Значи аз ще съм единственото момиче в дворцовата ти свита?

Мона опули очи.

— Но разбира се!

Хана сви рамене.

— Имам предвид, че не знам кого още ще избереш.

— Трябва само да ти намерим кавалер. — Мона постави най-мъничкото парченце от бишкотата в устата си.

— Не искам никой от „Роузууд дей“ — бързо каза Хана. — Може да си покания някой от „Холис“. И ще си доведа повече от един кавалер. — Очите ѝ светнаха. — Ще си доведа цяла група момчета, който да ме разнасят цяла вечер наоколо, като Клеопатра.

Мона я погледна одобрително.

— Ей на това му казвам приказка.

Хана пхна единия край на сламката в устата си и го задъвка.

— Чудя се дали Шон ще дойде.

— Не знам — повдигна вежда Мона. — Ти го забрави вече, нали?

— Разбира се — Хана отметна кестенявата си коса през рамо. Дълбоко в себе си тя все още усещаше горчивина всеки път, когато се сещаше, че Шон я заряза заради онази колко — съм-висока и колко-съм-добра-по английски и мисля-че-съм-много-яка-защото-съм-живяла-в-Европа Ариа Монтгомъри, но както и да е. Проблемът си беше негов. Сега, когато всички момчета знаеха, че е свободна, на всеки няколко минути телефонът ѝ изпиукваше за поредното съобщение от някой потенциален мераклия.

— Добре — каза Мона. — Защото ти си твърде добра за него, Хан.

— Знам — отговори Хана и двете плеснаха длани в знак на задоволство. Хана се облегна назад, изпълнена с топлата увереност, че всичко е наред. Беше толкова трудно да повярва, че преди месец двете с Мона дори се бяха скарали. Представете ли си, тя бе решила, че Хана иска да бъде приятелка с Ариа, Емили и Спенсър, вместо с нея! Всъщност Хана наистина бе скрила някои неща от Мона, въпреки че по-късно ѝ призна за повечето от тях: за няколкото ѝ насилствени повръщания, за проблемите с баща ѝ, за двата ѝ ареста, за това, че се бе предложила на Шон на купона у Ноъл Кан и че той я беше отхвърлил. Естествено, тя бе омаловажила всичко, защото се страхуваше, че Мона ще я презре заради тези позорни тайни, но тя посрещна спокойно новините. Дори каза, че всяка примadona от време на време затъва в неприятности и Хана реши, че е приемала нещата твърде навътре. Какво от това, че вече не ходи с Шон? Какво от това, че не е разговаряла с баща си след бала? Какво от това, че продължава да посещава клиниката за изгаряния на господин Ейкърд като компенсация за това, че блъсна колата му? Какво от това, че двете ѝ

най-големи неприятелки, Наоми Циглър и Райли Улф, знаеха за проблемите ѝ с храната и бяха разпространили слуховете за това из цялото училище? Двете с Мона все още бяха близки приятелки, а А. бе спрял да я преследва.

Кафенето започна да се изпразва, което означаваше, че идва краят на междучасието. Докато Хана и Мона вървяха към изхода, Хана осъзна, че се приближават към Наоми и Райли, които се бяха скрили зад гигантската машина за фрапучино. Хана стисна зъби и вирна глава.

— Баф! — изджавка Наоми в ухото на Хана, когато тя мина край нея.

— Бляаак! — подигравателно извика Райли зад гърба ѝ.

— Не им обръщай внимание, Хан — каза Мона на висок глас. — Те просто ти завиждат, че можеш да се побереш в онези тесни джинси в „Отър“, а те не могат.

— Няма проблем — безгрижно отговори Хана, като вирна нос още повече. — Аз поне нямам хлътнали зърна на гърдите си.

Наоми сви устни и се напрегна.

— Бяха станали такива заради сутиена! — изсъска тя през зъби. Хана беше видяла хлътналите ѝ зърна преди една седмица, докато се преобличаха за физическо. Може би причината наистина беше странният ѝ сутиен, но хей — всичко е разрешено в любовта и войната за популярност.

Хана погледна през рамо и ги простреля с надменен и снизходителен поглед. Тя се чувстваше като кралица, която е поставила на мястото им две мърляви млади слугини. И остана изключително доволна, когато забеляза, че Мона ги погледна по същия начин. Нали затова са най-добрите приятелки.

4.

НИЩО ЧУДНО, ЧЕ МАЙКАТА НА ЕМИЛИ Е ТОЛКОВА СТРОГА

Емили Фийлдс нямаше тренировки в деня преди състезанието, затова от училище се прибра направо вкъщи и забеляза трите предмета, които лежах на лимоненожълтата кухненска маса. Два чисто нови сини халата за нея и сестра ѝ Карълайн, точно навреме за утрешното им състезание с „Дръри“... и една книга с мека корица, озаглавена „Не е честно: Какво да правя, когато изгубя гаджето си“. Към корицата с кламер бе прикрепена бележка:

Емили, мисля, че това може да ти бъде полезно. Ще се върна в шест.

Мама.

Емили разсеяно прелисти страниците. Скоро след като тялото на Алисън бе открито, майката на Емили започна да я изненадва с най-различни дребни подаръчета, с които да я разсее, като например книга, наречена 1001 неща, които да те накарат да се усмихнеш, голяма кутия с цветни моливи и кукла морж, защото когато беше по-малка, Емили беше обсебена от моржовете. След самоубийството на Тоби обаче майка ѝ бе дала на Емили само няколко книги за помагане на себе си. Изглежда, госпожа Фийлдс смяташе, че Емили преживява смъртта на Тоби много по-дълбоко от Алината, може би защото си мислеше, че Тоби е бил гадже на Емили.

Тя потъна в мекия кухненски стол и затвори очи. Гадже или не, смъртта на Тоби я преследваше непрекъснато. Всяка вечер, когато се поглеждаше в огледалото, докато си миеше зъбите, тя виждаше Тоби да стои зад нея. Не спираше да си припомня подробностите от онази съдбовна нощ, когато той я бе отвел на бала. Емили му каза, че е била влюбена в Алисън, а той призна, че е доволен от смъртта ѝ. Емили

веднага предположи, че той е убиецът на Али и го заплаши, че ще го издаде на полицията. В момента, когато осъзна колко е бъркала, вече бе твърде късно.

Емили се вслушваше в шумовете, които издаваше празната ѝ къща. Тя се изправи, взе безжичния телефон и набра един номер. След едно извънмяване Мая се обади.

— Карълайн е у Тофър — тихо каза Емили. — Мама е на среща на РТА. Разполагаме с цял час.

— При потока? — прошепна Мая.

— Да.

— След шест минути — обяви Мая. — Засечи ми времето.

На Емили ѝ бяха необходими две минути да се измъкне през задната врата, да изтича през голямата, мокра поляна, и да се шмугне в гората, където се намиреше въпросният поток. До водата се намиреше един голям плосък камък, идеален за сядане. Двете с Мая бяха открили тайното местенце край потока две седмици по-рано и се срещаха тук колкото се може по-често.

След пет минути и четиридесет и пет секунди Мая се появи сред дърветата. Тя изглеждаше очарователна, както винаги, с чисто бяла тениска, бледорозова минипола и червени маратонки „Пума“. Въпреки че беше октомври, навън бе почти двацет и седем градуса. Тя бе прибрала косата си назад и разкриваше съвършената си кожа с цвят на карамел.

— Здравсти! — извика Мая, останала почти без дъх. — По-малко от шест минути, нали?

— На косъм — подразни я Емили.

Момичетата се настаняха на камъка. Известно време никоя от тях не продума. Тук, в гората бе много по-тихо, отколкото на улицата. Емили се опита да не мисли за това, как преди няколко седмици бе бягала от Тоби през същата тази гора. Вместо това тя се концентрира върху водата, която проблясваше над камъните, и дърветата, които бяха започнали да пооранжевяват по върховете. Тя си имаше едно суеверие, свързано с голямото дърво, което едва се забелязваше от задния ѝ двор: ако листата му пожълтеят през есента, значи училището ѝ ще върви добре. Ако станат червени, нямаше. Но тази година бяха станали оранжеви. Дали това означаваше горе-долу? Емили вярваше в много

суеверия. Тя смяташе, че светът е преизпълнен с най-различни знаци. Нищо не ставаше случайно.

— Липсваше ми — прошепна Мая в ухото на Емили. — Днес не те видях в училище.

Когато устните на Мая докоснаха ухото ѝ, Емили потръпна. Тя промени позата на тялото си и се премести по-близо до нея.

— Знаем. И аз те търсих.

— Успя ли направиш опитите по биология? — попита Мая, като хвана кутрето на Емили със своето.

— Аха — Емили плъзна пръсти по ръката на Мая.

— Как мина контролното по история?

Мая сбърчи нос и поклати глава.

— Това ще те накара ли да се почувстваш по-добре? — попита Емили и я целуна леко по устата.

— Трябва да се постарая повече, за да се почувствам по-добре — каза съблазнително Мая, като сведе жълто-зелените си котешки очи и се протегна към Емили.

Те бяха решили да опитат така: да седят заедно, да излизат заедно всеки път, когато могат, да се докосват, да се целуват. Колкото и да се бе опитвала, Емили не успя да изхвърли Мая от живота си. Тя бе чудесна, изобщо не приличаше на последното гадже на Емили — Бен, всъщност не приличаше на нито едно момче, с което някога бе излизала. В седенето край потока заедно с нея имаше нещо толкова успокояващо. Те не бяха просто заедно — те бяха и най-добри приятелки. Точно такава трябваше да бъде усещането в една връзка.

Когато се откъснаха една от друга, Мая свали едната си маратонка и потопа палеца си във водата.

— Вчера се върнахме в къщата.

Емили затаи дъх. След като работниците бяха открили тялото на Али в задния двор на Мая, семейство Сен Жермен се бе преместило в хотел, за да избегне медиите.

— Усещането... странно ли е?

— Всичко е наред — сви рамене Мая. — О, обаче има нещо интересно. В града има някакъв човек, който дебне хората.

— Какво?

— Да, тази сутрин някакъв съсед казал на мама. Някой тичал през дворовете на хората и надничал през прозорците.

Стомахът на Емили започна да я боли. Това също ѝ напомни за Тоби: когато бяха в шести клас, той бе гадното хлапе, което надничаше през прозорците на хората, особено през Алиния.

— Момиче? Момче?

Мая поклати глава.

— Не знам. — Тя духна къдрите, които бяха паднали на лицето ѝ. — Кълна се в Бога, че този град е най-странното място на света.

— Сигурно пропускаш Калифорния — меко каза Емили и се загледа в ято птички, което излетя от съседното дъбово дърво.

— Всъщност не. — Мая докосна Емили за китката. — В Калифорния няма Емилита.

Емили се наведе и нежно целуна Мая по устните. Целувката продължи пет дълги секунди. После тя целуна Мая по ухото. В отговор Мая целуна долната ѝ устна. Те се отдръпнаха и се усмихнаха една на друга. Следобедното слънце придаваше красив оттенък на лицата им. Мая целуна Емили по носа, после слепоочията ѝ, след това шията. Емили затвори очи и Мая я целуна по клепачите. Тя си пое дълбоко дъх. Мая прокара нежните си пръсти по брадичката на Емили; усещането бе сякаш хиляди пеперуди пърхаха върху кожата ѝ. Колкото и да се бе опитвала да се убеди, че е грешно да бъде с Мая, толкова повече ѝ се струваше, че това е най-правилното нещо.

Мая се отдръпна.

— Имам едно предложение за теб.

Емили се усмихна.

— Предложение. Звучи сериозно.

Мая пхна ръце в ръкавите ѝ.

— Какво ще кажеш да го направим по-открито?

— Открито? — повтори Емили.

— Да. — Мая прокара показалец по ръката на Емили и кожата ѝ настръхна. Емили усети мириса на банановата ѝ дъвка, който направо я опияняваше.

— Има предвид да сме заедно у вас. Да сме заедно в училище. Ние. Знаем ли. Наясно съм, че не си готова за това, Ем, но е много трудно да прекарваме цялото си време на този камък. Какво ще правим, когато застудее?

— Ами ще идваме тук с кожуси — пошегува се Емили.

— Сериозно говоря.

Емили гледаше как силният вятър удря клоните един в друг. Въздухът изведнъж замириса на изгорели листа. Тя не можеше да покани Мая вкъщи, защото майка ѝ вече бе дала ясно да се разбере, че не иска те двете да са приятелки по ужасни, почти със сигурност расистки причини. Но Емили не възнамеряваше да обяснява точно това на Мая. А колкото до другото, да излизат заедно — не. Тя затвори очи и си представи снимката, която А. ѝ бе пратил не много отдавна — онази, на която Емили и Мая се целуваха в кабинката за снимки на купона у Ноъл Кан. Тя примигна. Все още не бе готова да се разкрие пред хората.

— Съжалявам — каза Емили, — но за момента положението ме устройва.

Мая въздъхна.

— Добре — каза тя, имитирайки магаренцето Йори.

— Ще трябва да се примиря с това.

Емили се загледа във водата. Две сребристи рибки плуваха плътно една до друга. Щом едната завиеше, другата я следваше. Бяха като онези двойки, които не можеха да дишат един без друг, когато се наложеше да бъдат разделени. Тя леко се натъжи, когато осъзна, че двете с Мая никога няма да бъдат такава двойка.

— И така — каза Мая, — нервна ли си заради състезанието утре?

— Нервна ли? — намръщи се Емили.

— Всички ще бъдат там.

Емили сви рамене. Тя бе участвала в много по-мащабни състезания — на националните финали миналата година дори имаше телевизионни екипи.

— Изобщо не съм разтревожена.

— Ти си много по-смела от мен. — Мая отново обу червената си маратонка.

Но Емили не беше съвсем сигурна в това. Мая като че ли не се боеше от нищо — тя пренебрегваше правилата, които ги задължаваха да носят униформата на „Роузууд дей“, и всеки ден идваше на училище с бялото си дънково яке. Тя пушеше марихуана на прозореца, когато родителите ѝ бяха в магазина. Поздравяваше деца, които не познаваше. До известна степен тя приличаше на Али — не се страхуваше от нищо. Може би точно това бе причината Емили да си падне и по двете.

Мая не се страхуваше и от още нещо — да показва каква е, какво иска и с кого иска да бъде. Не я притесняваше това, че хората ще разберат. Мая искаше да бъде с Емили и нищо не можеше да я спре. Може би един ден Емили щеше да стане смела като Мая. Но ако зависеше от нея, това щеше да стане в един безкрайно далечен ден.

5.

АРИА СИ ПАДА СТРАШНО МНОГО ПО ЛИТЕРАТУРНИ АДАПТАЦИИ

Ариа се беше облегла на бронята на аудито на Шон и четеше любимата си пиеса на Жан-Пол Сартр „Без изход“. Беше понеделник, часовете бяха свършили и Шон ѝ беше обещал, че ще я закара у дома, след като вземе нещо от кабинета на треньора по футбол. Само че беше тръгнал преди страшно много време. Когато започна да чете второ действие, край нея мина групичка почти еднакви дългокраки, руси, типични роузуудски момичета, които нахлуха в паркинга и подозрително я огледаха. Очевидно нейните обувки на платформи и сивата ѝ плетена шапка с наушници показваха, че тя със сигурност замисля нещо нередно.

Ариа въздъхна. Тя правеше всичко възможно отново да свикне с Роузууд, но никак не ѝ беше лесно. Все още се чувстваше като щурата, носеща дрехи от изкуствена кожа, свободомислеща кукла Брац сред красивите принцеси Барби.

— Не трябва да седиш така на бронята — чу се глас зад нея, който я накара да подскочи. — Не се отразява добре на окачването.

Ариа се обърна. Езра стоеше на няколко крачки от нея. Кестенявата му коса бе разчорлена както винаги, а сакото му бе още по-омачкано, отколкото сутринта.

— Мислех, че вие, литературните типове, сте безнадежден случай, когато стане въпрос за автомобили — пошегува се тя.

— Аз съм пълен с изненади — Езра пусна една съблазнителна усмивка, после бръкна в поизносения си куфар. — Всъщност имам нещо за теб. Това е едно есе върху „Алената буква“, в което се разглежда въпросът дали прелюбодейството е нещо допустимо.

Ариа взе ксерокопираните страници.

— Според мен прелюбодейството не е нито допустимо, нито простимо — каза меко тя. — Никога.

— Никога е доста дълго време — промърмори Езра. Той стоеше толкова близо до нея, че Ариа можеше да види тъмносините петънца в светлосините му очи.

— Ариа? — Шон стоеше точно до нея.

— Здравсти! — извика стреснато Ариа. Тя отскочи от Езра, сякаш той бе зареден с електричество. — Ти. Всичко ли свърши?

— Да — каза Шон.

Езра пристъпи напред.

— Хей, ти си Шон, нали? Аз съм Ез. Имам предвид господин Фиц, новият учител по английска литература.

Шон разтърси ръката му.

— Записах просто редовия курс по английски. Аз съм приятелят на Ариа.

По лицето на Езра премина нещо — разочарование, може би.

— Страхотно — запъна се той. — Ти играеш футбол, нали? Поздравления за победата миналата седмица.

— Точно така — потвърди скромно Шон. — Тази година имаме много добър отбор.

— Страхотно — повтори Езра. — Наистина страхотно.

Ариа се чувстваше така, сякаш трябва да обясни на Езра защо двамата с Шон са заедно. Той наистина бе типичното роузуудско момче, но всъщност бе много по-задълбочен. Ариа изведнъж се спря. Тя не дължеше никакви обяснения на Езра. Той беше просто нейният учител.

— Трябва да тръгваме — каза рязко тя, като хвана Шон за ръката. Искаше й се да се махне оттук преди някой от тях да я накара да се притеснява. Ами ако Шон направи някаква граматическа грешка? Ами ако Езра се изпусне, че са били заедно? Никой в Роузууд не знаеше за това. Никой, освен А.

Ариа се плъзна на предната седалка в чистото, миришещо на бор Ауди, с усещането, че цялата кожа я сърби. Имаше нужда от няколко минути насаме, за да се вземе в ръце, но Шон се тръсна на шофьорското място до нея и я целуна по бузата.

— Липсваше ми днес — каза той.

— И ти на мен — автоматично отговори Ариа със свито гърло. Тя погледна през прозореца си и видя Езра на учителския паркинг, да се качва на стария си очукан „Фолксваген Бийтъл“. Беше залепил една

нова лепенка на бронята си — ДА ЖИВЕЕ ЕКОЛОГИЯТА — и изглежда, че бе измил колата си през уикенда. Не че това би трябвало да я интересува.

Докато Шон изчакваше другите студенти пред него да излязат от паркинга, той потриваше гладко избръснатата си брада и си играеше с яката на полото си. Ако трябваше да определи Шон и Езра с термини от литературата, то Шон щеше да бъде хайку — спретнат, семпъл, красив. Езра щеше да бъде една от хаотичните трескави поеми на Уилям Бъроуз.

— Искаш ли да се видим по-късно? — попита Шон. — Да вечеряме заедно? Да поседим с Ила?

— Хайде да излезем — реши Ариа. Шон беше толкова сладък, когато искаше да прекарва време с Ила и Ариа. Тримата дори бяха гледали заедно колекцията на Ила от дивидита на Трюфо — независимо от признанието на Шон, че всъщност не разбира френските филми.

— Някой ден ще трябва да се запознаеш с моето семейство. — Най-накрая Шон успя да се измъкне от училищния паркинг.

— Знам, знам — каза Ариа. Тя ужасно се притесняваше от срещата със семейството на Шон — бе чувала, че са неприлично богати и свръхидеални. — Скоро.

— Треньорът иска отборът ни да отиде утре на състезанието по плуване за подкрепа. Ти ще отидеш с Емили, нали?

— Разбира се — отговори Ариа.

— Значи може би сряда в такъв случай? На вечеря?

— Може би.

Когато свиха по горския път, който заобикаляше „Роузууд дей“, телефонът на Ариа изпиука. Тя нервно го измъкна — стряскаше се всеки път, когато получеше съобщение, при мисълта, че може да е А., въпреки че той, изглежда, бе изчезнал. Новото съобщение обаче бе от някакъв непознат номер. Съобщенията от А. винаги идваха от „скрит“ номер. Тя натисна бутона „прочети“.

Ариа, трябва да поговорим. Можем ли да се видим пред колежа по изкуства в „Холис“ днес, в 16:30 часа? Аз

съм в сградата, чакам Мередит да свърши часовете си.
Много бих искал да си поговорим.

Твоят татко Байрън.

Ариа гледаше отвратно екрана. Толкова много неща я дразнеха. Първо, нима баща ѝ вече имаше мобилен телефон? След всичките години, през които ги бе избягвал, защото според него причинявали мозъчни тумори. Второ, той ѝ бе изпратил есемес — какво щеше да последва, профил в Май спейс?

И трето... самото писмо. Особено определението накрая — твоят татко. Да не би да си мисли, че тя е забравила кой е той?

— Добре ли си? — Шон отмести за миг очи от тесния, криволичещ път.

Ариа му прочете съобщението от Байрън.

— Можеш ли да си представиш? — попита го тя накрая. — Звучи така, сякаш има нужда да се занимава с нещо, докато чака оная мръсница да си свърши часовете.

— Какво смяташ да правиш?

— Да не ходя. — Ариа потръпна, като си припомни моментите, в които бе виждала баща ѝ и Мередит заедно. В седми клас двете с Али ги бяха хванали да се целуват в колата на баща ѝ, а след това, преди няколко седмици, двамата с по-малкия и брат Майк ги засякоха в бар „Виктъри“. Мередит бе казала на Ариа, че двамата с Байрън са влюбени, но как беше възможно това? — Мередит е унищожителка на семейства. Тя е по-лоша дори от Хестър Прин!

— Кой?

— Хестър Прин. Тя е главната героиня от „Алената буква“ — разглеждаме я в момента в час по литература. В нея се разказва за една жена, която извършва прелюбодеяние и целият град започва да я отбягва. Според мен Роузууд трябва да отбягва Мередит. Градът се нуждае от позорен стълб, на който да я унижи.

— Какво ще кажеш за онзи кол на панаира? — предложи Шон, като намали, докато изпреварваха един колоездач. — Нали се сецаш за дървения уред с дупките, в които си пъхаш главата и ръцете? После те заключват и ти просто си стоиш там. Толкова снимки сме си направили с това нещо.

— Идеално е — почти извика Ариа. — А Мередит заслужава да ѝ се изпише на челото „крадла на съпрузи“. Просто пришиването на червена буква А към роклята ѝ няма да бъде достатъчно.

Шон се засмя.

— Звучиш така, сякаш „Алената буква“ страшно ти харесва.

— Не знам, прочела съм едва осем страници. — Ариа внезапно се умълча, сякаш се бе сетила нещо. — Всъщност, почакай. Остави ме пред „Холис“.

Шон я погледна с крайчеца на окото си.

— Ще се срещнеш ли с него?

— Не точно — лукаво се усмихна тя.

— Дооообре... — Шон подмина няколко пресечки в студентския квартал на „Холис“, който бе пълен с тухлени и каменни сгради, стари бронзови статуи на основателите на университета и стотици небрежно облечени студенти, яхнали велосипедите си. Спря колата на паркинга на университета и я погледна разтревожено.

— Нали не смяташ да направиш нещо незаконно?

— Не. — Ариа го целуна леко. — Не ме чакай. Оттук мога да се прибера и пеша.

Тя изпъна рамене и се отправи към главния вход на колежа по изкуства. Съобщението на баща ѝ се появи пред очите ѝ. „Аз съм в сградата, чакам Мередит да свърши часовете си.“ Самата Мередит бе казала на Ариа, че преподава студийно изкуство в „Холис“. Тя се промъкна край охранителя, който трябваше да проверява личните карти, но вместо това гледаше мач на „Янките“ на портативния си телевизор. По нервите ѝ течеше такова напрежение, сякаш бяха незаземени жици.

В сградата имаше само три студиа, които бяха достатъчно големи, за да поберат класове по рисуване. Ариа беше наясно с това, защото в продължение на години бе посещавала курсове по рисуване в „Холис“. Днес беше заета само едната стая, което означаваше, че точно тя ѝ е необходима. Ариа се втурна през вратата и веднага усети миризмата на терпентин и непрани парцали. Дванайсетте студенти, които бяха подредили стативите си в кръг, се обърнаха към нея. Единственият човек, който не помръдна, бе сбръчканият, плешив, абсолютно гол възрастен модел, който стоеше в средата на стаята. Той

бе изпъчил хилавите си гърди напред, поставил ръце на кръста, и дори не мигна. Ариа направо му се възхити.

Тя забеляза Мередит, която се бе облегла върху една маса до прозореца в дъното. Забеляза дългата ѝ, буйна коса. Забеляза розовата мрежа, татуирана на китката ѝ. Мередит изглеждаше силна и самоуверена, а бузите ѝ бяха покрити с дразнеща, здравословна розовина.

— Ариа? — извика Мередит в проветривата огромна стая. — Каква изненада.

Ариа се огледа. Всички студенти бяха подредили боите и четките си край платната си. Тя се приближи до най-близкия човек, грабна една грамадна четка, топна я в бурканчето с червена боя и хукна към Мередит, оставяйки след себе осеят с червени капчици под. Преди някой да успее да направи нещо, Ариа надраска едно голямо, несъразмерно А върху лявата страна на нежната бяла мрежеста рокля на Мередит.

— Сега всички ще разберат какво си направила! — изръмжа Ариа.

Без да остави на Мередит възможност да реагира, тя се въртна и излетя от стаята.

Когато отново се озова отвън, на голямата зелена моравя пред „Холис“, тя избухна в луд ликуващ смях. Не беше точно надпис „крадла на съпрузи“ върху челото, но бе напълно достатъчно. Ето, Мередит. Това заслужаваш.

6.

СЪПЕРНИЧЕСТВО МЕЖДУ СЕСТРИ НЯМА КРАЙ

На тренировката по хокей на трева в понеделник следобед Спенсър дръпна доста пред съотборничките си по време на загряващата обиколка на игрището. Денят бе необичайно топъл и момичетата се движеха малко по-бавно от обичайното. Кирстен Галън се напъна да я настигне.

— Чух за „Златната орхидея“ — каза задъхано тя, пристягайки русата си опашка. — Това е страхотно!

— Благодаря — сви глава между раменете си Спенсър. Невероятно колко бързо се разпространяваха новините в „Роузууд дей“ — самата тя бе разбрала за това от майка си едва преди шест часа. Оттогава поне десет души я бяха поздравили.

— Разбрах, че Джон Майер е спечелил „Златната орхидея“, когато е бил в гимназията — продължи Кирстен. — За някакво есе върху теория на музиката.

— Ъх. — Спенсър бе абсолютно сигурна, че Джон Майер не е печелил — тя знаеше всичките лауреати през последните петнайсет години.

— Обзалагам се, че ще спечелиш — каза Кирстен. — И после ще те дават по телевизията! Може ли да дойда с теб на дебюта ти в шоуто „Днес“?

Спенсър сви рамене.

— Конкуренцията е много жестока.

— О, я стига — Кирстен я тупна по рамото. — Винаги си била толкова скромна.

Спенсър стисна зъби. Колкото и да се мъчеше да омаловажи цялата работа със „Златната орхидея“, реакцията на всички беше една и съща. Ти задължително ще спечелиш. Пригответи се за телевизията. Това направо я подлудяваше. Цял ден толкова нервно пренареждаше

парите в портмонето си, че накрая една двайсетачка се скъса по средата.

Треньор Макрийди наду свирката и извика:

— Странично бягане!

Отборът веднага се обърна и започна да тича настрани. Те приличаха на състезатели по обядване на коне в „Девън Хорс шоу“.

— Чу ли за Роузуудския воайор? — попита Кирстен, пухтейки. Страничното бягане бе по-трудно, отколкото изглеждаше. — Снощи разказвах за него по всички новини.

— Да — промърмори Спенсър.

— Той е от твоя квартал. Крие се в гората.

Спенсър заобиколи едно разкопано място на терена.

— Най-вероятно е някакъв нещастник — изпуфтя тя, но не можеше да не се сети за А.

Колко пъти А. ѝ беше изпращал съобщения за разни неща, които никой друг не би могъл да види? Тя се вгледа в горичката, почти убедена, че вижда някаква неясна фигура. Но там нямаше никой.

Отново започнаха да бягат нормално, като заобиколиха изкуственото езерце с патиците, градината със скулптурите и царевичното поле. Когато започнаха да се приближават към скамейките, Кирстен възкликна и посочи към ниските метални пейки, където момичетата бяха оставили екипировката си.

— Това не е ли сестра ти?

Спенсър потрепна. Мелиса стоеше до Иън Томас, техният нов помощник-треньор. Това бе онзи същият Иън Томас, с когото Мелиса ходеше, когато Спенсър бе в седми клас — и същият Иън Томас, който преди няколко години бе целунал Спенсър пред дома ѝ.

Те завършиха обиколката и Спенсър се спря пред Мелиса и Иън. Сестра ѝ се бе облякла по същия начин, както майка ѝ по-рано — тесни дънки, бяла тениска и скъп часовник на Диор. Тя дори се бе напръскала с „Шанел №5“, също като мама. Какъв перфектен клонинг, помисли си Спенсър.

— Какво правиш тук? — попита тя, останала без дъх.

Мелиса се подпря на облегалката на едната пейка и старинната ѝ златна гривна зазвъня на китката ѝ.

— Какво, нима каката не може да погледа как малката ѝ сестричка си играе? — Но след това захаросаната ѝ усмивка изчезна и

тя прегърна Иън през кръста. — Освен това гаджето ми ти е треньор.

Спенсър сбърчи нос. Тя винаги бе подозирала, че Мелиса така и не забрави Иън. Бяха скъсали скоро след дипломирането им. Иън беше все така сладък с русата си, къдрава коса, идеални телесни пропорции и мързелива, арогантна усмивка.

— Браво на теб — каза Спенсър, умирайки от желание да сложи край на този разговор. Колкото по-малко говореше с Мелиса, толкова по-добре — поне докато не приключеше „Златната орхидея“. Щеше ѝ се съдиите да побързат малко и да отхвърлят изплагиатстваното есе на Спенсър.

Тя се пресегна за раницата си, измъкна наколенките, сложи ги на коленете си и здраво ги стегна. След това ги развърза и ги затегна още по-здраво. Разви навитите си чорапи и после отново ги нави. Повтаряй, повтаряй, повтаряй, повтаряй.

— Някой днес е много кисел — подразни я Мелиса. После се обърна към Иън. — Ти чу ли голямата новина? Тя спечели „Златната орхидея“. От „Филаделфия Сентинъл“ ще идват да правят интервю с нея тази седмица.

— Не съм спечелила — излая Спенсър. — Само съм номинирана.

— О, аз съм сигурна, че ще спечелиш — престорено се усмихна Мелиса по начин, който само Спенсър можеше да разгадае. А когато след това ѝ намигна, Спенсър усети как я залива паника. Да не би тя да знаеше?

Иън подсвирна.

— „Златна орхидея“? По дяволите! Сестрите Хейстингс — умни, красиви и атлетични. Само да видиш как Спенсър лети по терена, Мел. Тя играе център-нападател.

Мелиса сви начервените си устни замислено.

— Помниш ли когато треньорът ме сложи да играя в центъра, защото Зое получи травма? — изчурулика тя на Иън. — Вкарах два гола. И то в една четвърт.

Спенсър стисна зъби. Знаеше си, че Мелиса нямаше да остане великодушна дълго време. И ето, тя отново успя да превърне нещо съвсем невинно в повод за състезание. Спенсър прелисти дългия списък в главата си, търсейки подходяща маскирана като любезност

обида, но просто реши да се откаже. Не бе сега моментът да започва война с Мелиса.

— Сигурно е било страхотно, Мел — отстъпи тя. — Обзалагам се, че си била много по-добър център-нападател от мен.

Сестра ѝ замръзна. Малкото чудовище, за което Спенсър бе сигурна, че обитава главата на Мелиса, се обърка. Очевидно не бе очаквала от нея толкова мил отговор.

Спенсър се усмихна на сестра си и на Иън. Той задържа погледа ѝ за момент, след което заговорнически ѝ намигна.

Спенсър усети как стомахът ѝ се преобръща. Тя все още настръхваше всеки път, когато Иън я поглеждаше. Дори след три години помнеше всяка подробност от целувката им. Иън бе облечен с мека сива тениска на Найк, зелени армейски къси панталони и кафяви спортни обувки Мерил. Миришеше на окосена трева и канелена дъвка. Спенсър просто го бе целунала за довиждане по бузата — лек флирт, нищо повече. В следващата минута той я бе притиснал към колата си. Спенсър бе толкова изненадана, че дори не затвори очи.

Иън наду свирката, откъсвайки Спенсър от мислите ѝ. Тя изтича към групичката момичета от отбора, следвана от Иън.

— Добре, момичета — Иън плесна с ръце. Отборът го заобиколи. — Моля ви, не ме мразете, но днес ще правим къс спринт, патешко ходене и бягане по хълма. Треньорът нареди.

Всички, освен Спенсър, изстенаха.

— Казах ви да не ме намразвате за това! — извика Иън.

— Не може ли да правим нещо друго? — изплака Кирстен.

— Просто мислете за това как ще сритаме задниците на „Притчард“ — каза Иън. — Ако успешно изпълните всички упражнения, утре след тренировката ще ви заведе в „Мерлин“. Целият отбор се разkreщя от радост. „Мерлин“ бе прочут с нискокалоричния си сладолед, който бе много по-вкусен от пълномаслените си събратя.

Когато Спенсър се наведе да затегне наколенките си — отново — тя усети, че Иън стои до нея. Когато погледна към него, видя, че се усмихва.

— За протокола — каза той с нисък глас, като закри лицето си с ръка, — ти играеш в центъра много по-добре от сестра ти. В това няма никакво съмнение.

— Благодаря — усмихна се Спенсър. Ароматът на окосена трева и крема против изгаряне на Иън гъделичкаха носа ѝ. Сърцето ѝ биеше ускорено. — Това означава много за мен.

— И за останалото не се шегувах — левият ъгъл на устата му се изви нагоре в полуусмивка.

Спенсър усети лека тръпка. Да не би да имаше предвид онова за „умната“ и „красива“ сестра? Тя погледна към другия край на игрището, където стоеше Мелиса. Сестра ѝ се бе навела над телефона си и не ѝ обръщаше капчица внимание.

Много добре.

7.

НЯМА НИЩО ПО-ДОБРО ОТ ЕДИН СТАРОМОДЕН РАЗПИТ

Понеделник вечерта Хана паркира своя Приус до дома си и изскочи от колата. Трябваше само да се преоблече, след което щеше да се срещне с Мона, за да вечерят заедно.

Униформеното сако на „Роузууд дей“ и плисираната пола щяха да бъдат истинска обида за Приятелницата. Трябваше да се отърве от тези дълги ръкави — цял ден се бе потила с тях. Докато бе пътувала към къщи, Хана се бе пръскала поне стотина пъти с минерална вода Евиан, но все още и бе ужасно горещо.

Когато зави зад ъгъла, тя забеляза карамеления лексус на майка си, паркиран пред гаража, и се спря. Какво правеше майка ѝ вкъщи? Обикновено госпожа Мерин оставаше до късно в офиса на „Макманъс & Тейт“, филаделфийската рекламна агенция, в която работеше. Често се прибираще дори след десет вечерта.

Едва тогава Хана забеляза и останалите четири коли, паркирани съвсем близко една до друга пред гаража: сребърният мерцедес купе определено принадлежеше на Спенсър, бялото волво бе на Емили, а зеленото субару — на Ариа. Последната кола бе един бял форд, с надпис ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ РОУЗУУД отстрани.

Какво ставаше тук, по дяволите?

— Хана.

Майка ѝ стоеше на входната врата. Все още бе облечена с лъскавия си черен костюм и обувките от змийска кожа с високи токчета.

— Какво става тук? — попита разстроена Хана. — Защо старите ми приятелки са тук?

— Опитах се да ти се обадя, но ти не си вдигаше телефона — каза майка ѝ. — Полицай Уайлдън искаше да ви зададе няколко въпроса за Алисън. Те са отзад, на верандата.

Хана извади телефона от джоба си. Имаше три пропуснати обаждания от майка ѝ.

Госпожа Мерин се обърна. Хана я последва в къщата. Влязоха първо в кухнята. Хана се спря до телефонната масичка.

— Има ли някакви съобщения за мен?

— Да, едно. — Сърцето на Хана подскочи, но след това майка ѝ продължи — От господин Ейкърд. Провеждат някаква реорганизация в клиниката за изгаряния и повече няма да имат нужда от твоите услуги.

Хана примигна. Това бе наистина приятна изненада.

— Някой... друг?

Госпожа Мерин я погледна разбиращо.

— Не — тя нежно докосна Хана по ръката. — Съжалявам, Хан. Не се е обаждал.

Независимо от това, че животът на Хана бе станал почти перфектен, мълчанието на баща ѝ бе изключително болезнено за нея. Как може толкова лесно да я изхвърли от живота си? Нима не разбираше, че тя бе имала много добра причина да напусне вечерята и да отиде на бала? Нима не разбираше, че не би трябвало да кани годеницата си Изабел и нейната перфектна дъщеря Кейт на техния специален уикенд? Но пък нали скоро щеше да се ожени за безцветната Изабел — и тогава Кейт официално щеше да стане негова доведена дъщеря. Може би не се обаждаше на Хана, защото още една дъщеря му идваше в повече.

„Няма значение“ — каза си Хана, като съблече сакото си и изпъна прозрачната си розова блузка на „Ребека Тейлър“. Кейт бе една превзета кучка — щом баща ѝ е избрал нея, значи двамата се заслужават един друг.

Когато погледна през голямата остъклена врата към верандата. Спенсър, Ариа и Емили наистина седяха около гигантската маса от тис, а цветното стъкло хвърляше отблясъци върху лицата им. Полицай Уайлдън, най-новият член на роузуудската полиция и най-нов приятел на майка ѝ, стоеше изправен до барбекюто.

Присъствието в дома ѝ на трите ѝ най-добри бивши приятелки ѝ изглеждаше твърде сюрреалистично.

За последно бяха седели заедно на верандата на Хана в края на седми клас — тогава тя бе най-смотаната и най-грозна от всички. Но сега раменете на Емили се бяха разширили и косата ѝ имаше леко

зеленикав оттенък. Спенсър изглеждаше стресирана и напрегната. А Ариа приличаше на зомби с черната си коса и бледа кожа. Ако Хана беше свръх модна рокля на „Проенца Шулер“, то Ариа бе ужасна, размъкната трикотажна рокля от някоя конфекция.

Хана си пое дълбоко дъх и отвори вратата. Уайлдън се обърна. На лицето му бе изписано сериозно изражение. Под яката на полицейската му униформа се подаваше крайчето на черната му татуировка. Хана продължаваше да се чуди как може Уайлдън, някогашният побойник на „Роузууд дей“, да започне работа в полицията.

— Хана. Седни, моля.

Хана издърпа един стол и се настани до Спенсър.

— Това дълго ли ще продължи? — Тя погледна инкрустирания си с диаманти часовник „Диор“. — Закъснявам за една среща.

— Няма, ако започнем веднага — Уайлдън ги огледа. Спенсър си оглеждаше ноктите, Ариа дъвчеше дъвка със затворени очи, а Емили се бе втренчила в ароматизираната свещ, която бе поставена в средата на масата, и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче.

— Първото нещо, което искам да ви съобщя — каза Уайлдън, — е, че някой е дал един от вашите домашни клипове на пресата. — Той погледна към Ариа. — Едно от филмчетата, които преди години сте дали на полицията. Така че може би ще го видите по телевизията — всички новинарски канали го имат. Разследваме как е попаднало у тях — виновните ще бъдат наказани. Искан вие първи да разберете.

— За кое филмче става въпрос? — попита Ариа.

— Нещо за есемеси по телефона? — отговори той.

Хана се облегна назад и се опита да си спомни за кое клипче става въпрос — те бяха толкова много. Тогава Ариа бе обсебена от камерата си. Хана непрекъснато се опитваше да избяга от снимките, защото според нея камерата добавяше не десет килограма към фигурата, а двайсет.

Уайлдън изпука с пръсти и духна в мелничката за чер пипер, която седеше в средата на масата. Малко пипер се разсипа по покривката и във въздуха веднага се разнесе характерната му миризма.

— Другото нещо, за което бих искал да поговорим, е за самата Алисън. Имаме причини да смятаме, че убиецът на Алисън е някой от

Роузууд. Някой, който може би все още живее тук... и който все още може да представлява опасност.

Всички затаиха дъх.

— Започнахме разследването отначало — продължи Уайлдън, като стана от масата и започна да я обикаля, скръстил ръце зад гърба си. Най-вероятно бе видял някой от „На местопрестъплението“ да се държи така и бе решил, че е много яко. — Опитваме се да възстановим живота на Алисън, преди да изчезне. Искаме да започнем с хората, които най-добре са я познавали.

Точно тогава телефонът на Хана извънтя. Тя го измъкна от чантата си. Мона.

— Мон — тихо каза тя, като стана от стола си и се оттегли в най-отдалечения ъгъл на верандата, близо до розовите храсти на майка ѝ. — Ще закъснея с няколко минути.

— Кучка — подразни я Мона. — Каква гадост. Вече съм седнала на нашата маса в „Рив Гош“.

— Хана — сърдито я повика Уайлдън. — Моля те, би ли казала на човека, който те търси, че ще му се обадиш по-късно?

В същото време Ариа кихна.

— Наздраве — каза Емили.

— Къде си? — попита подозрително Мона. — С кого си?

— Вкъщи съм — отговори Хана. — С мен са Емили, Ариа, Спенсър и поли...

— Ти си с твоите стари приятелки? — прекъсна я Мона.

— Вече бяха вкъщи, когато се прибрах — възрази Хана.

— Чакай да видим дали съм разбрала правилно — гласът на Мона звучеше все по-ядосано. — Ти си поканила старите си приятелки у вас, в деня на нашата Приятелница.

— Не съм ги поканила — засмя се Хана. Все още не можеше да повярва, че Мона се чувства застрашена от старите ѝ дружки. — Аз просто...

— Знаеш ли какво? — отреза я Мона. — Забрави. Отменям Приятелницата.

— Мона, недей... — започна тя, но изведнъж спря. Уайлдън стоеше до нея.

Той взе телефона от ръката ѝ и го затвори.

— Тук обсъждаме убийство — каза той с нисък глас. — Светският ти живот може да почака.

Хана се втрени гневно в гърба му. Как смее Уайлдън да ѝ затваря телефона? Това че ходи с майка ѝ не означава, че може да се държи с нея като баща.

Тя се втурна към масата, като се опитваше да се успокои. Мона бе царица на преиграването, но не можеше да се сърди дълго време на Хана. Обикновено след повечето им караници не си говореха максимум няколко часа.

— Добре — каза Уайлдън, след като Хана се върна на масата. — Преди няколко седмици получих нещо много интересно, което трябва да обсъдим. — Той измъкна бележника си. — Вашият приятел, Тоби Кавана. Той е написал предсмъртно писмо.

— 3-3-знаем — заекна Спенсър. — Сестра му ни даде да прочетем част от него.

— Значи знаете, че в него се споменава Алисън. — Уайлдън порови из бележника си. — Тоби е написал:

„Обещах на Алисън Дилорентис, че ще пазя тайната ѝ, ако тя пази моята.“

Мастиленочерните му очи огледаха всяка една от тях поотделно.

— Каква е била тайната на Алисън?

Хана се сви в стола си. Ние ослепихме Джена. Това бе тайната, която Тоби бе запазил. Хана и приятелките ѝ не знаеха, че Тоби е наясно с това — докато преди няколко седмици Спенсър не бе изплюла камъчето.

— Не знаем — избъбри Спенсър. — Али не е казала на никоя от нас.

Уайлдън сбърчи вежди и се наведе над масата.

— Хана, преди мислеше, че Тоби е убил Алисън.

Хана сви рамене безучастно. Тя бе отишла при Уайлдън и му бе разкрила опасенията си по времето, когато всички те мислеха, че Тоби е А. и че той е убил Али.

— Ами... Тоби не харесваше Али.

— Всъщност той харесваше Али, но тя не можеше да го търпи — разясни Спенсър. — Тоби я шпионираше през цялото време. Но не съм сигурна дали това има нещо общо с неговата тайна.

Емили леко изхълца. Хана я погледна подозрително. Напоследък Емили говореше само за това колко виновна се чувствала за смъртта на Тоби. Ами ако реши да каже на Уайлдън, че те са виновни за неговата смърт — и за инцидента с Джена? Преди няколко седмици, когато бе решила, че няма за какво да живее, Хана беше готова да поеме вината за Онова с Джена, но сега за нищо на света нямаше да си признае. Животът ѝ най-накрая бе влязъл в релси и тя нямаше никакво намерение да се прочуе като една от Психопатките-ослепителки, или както там решат да ги нарекат по телевизията.

Уайлдън прехвърли няколко листа от бележника.

— Добре, хубаво си помислете за това. Продължаваме нататък. Да поговорим за нощта, когато Алисън изчезна. Спенсър, тук пише, че точно преди да изчезне, Алисън се опитала да ви хипнотизира. Двете сте се скарали, тя избягала, ти си хукнала след нея, но не си могла да я откриеш. Така ли е?

Спенсър се напрегна.

— Ами, да. Точно така.

— И нямаш никаква представа къде е отишла?

Спенсър сви рамене.

— Съжалявам.

Хана се опита да си спомни нощта, когато Али изчезна. В един момент Али ги хипнотизираше; в следващия беше изчезнала. Хана наистина се усещаше така, сякаш бе изпаднала в транс: докато Али броеше от сто на обратно, а свещта с ванилов аромат разнасяше миризмата си из целия хамбар, Хана се бе почувствала натежала и сънлива, пуканките и доритосите, които бе изяла по-рано, натежаха в стомаха ѝ. Пред очите ѝ се появиха страховити образи: Али и останалите бягат през някаква гъста джунгла. Заобикалят ги големи човекоядци растения. Едно от тях разтваря челюсти и захапва Али за крака. Когато Хана се измъкна от кошмара, Спенсър стоеше на входната врата. Тя изглеждаше разтревожена... а Али я нямаше.

Уайлдън продължи да крачи напред-назад по верандата. Той вдигна една керамична кана в югозападен стил и обърна с дъното нагоре, сякаш търсеше листче с цената. Любопитно копеле.

— Момичета, искам да си спомните всичко, което можете. Помислете за това какво се случи около времето на изчезването на Алисън. Тя имаше ли си гадже? Някакви нови приятели?

— Тя си имаше приятел — заяви Ариа. — Мат Дулитъл. Той се премести.

Тя се облегна назад и тениската ѝ се свлече от рамото ѝ, като разкри дантелената огненочервена презрамка на сутиен. Курва.

— Излизаше с по-големите момичета от отбора по хоккей на трева — добави Емили. Уайлдън погледна към записките си.

— Точно така. Кейти Хафтън и Вайълит Кийс. Знам ги. Какво ще кажете за поведението на Алисън? Да се е държала странно?

Те се умълчаха. „Да, държеше се“ — помисли си Хана. Веднага се сети за едно нещо. В един бурен пролетен ден, няколко седмици преди Али да изчезне, баща ѝ ги бе завел двете на един мач на „Филис“. Цялата вечер Али бе ужасно нервна, сякаш бе изпила няколко опаковки стимуланти. Непрекъснато проверяваше за есемеси и изглеждаше вбесена от това, че пощата ѝ е празна. По време на седмия ининг, когато двете се промъкнаха на балкона, за да огледат една групичка симпатични момчета, Хана забеляза, че ръцете на Али треперят.

— Добре ли си? — попита тя. Али ѝ се усмихна.

— Студено ми е — обясни тя.

Но струваше ли си да споменава за подозренията си? Изглежда, че нямаше нищо, но нямаше как да разбере какво точно търсеше полицията.

— Изглеждаше си съвсем наред — бавно каза Спенсър.

Уайлдън впери поглед в нея.

— Знаеш ли, по-голямата ми сестра много приличаше на Алисън. Тя също бе лидер в нейната групичка. Каквото кажеше, нейните приятелки го изпълняваха. Каквото и да е. И те пазеха всичките ѝ тайни. И при вас ли беше така, момичета?

Хапа сви пръстите на краката си, внезапно раздражена от посоката, в която бе поел разговорът.

— Не знам — промърмори Емили. — Може би.

Уайлдън погледна надолу към вибриращия си клетъчен телефон, защитан за кобура му.

— Извинете ме — Той тръгна към гаража, като откачи телефона от колана си.

Веднага щом се отдалечи достатъчно, че да не може да ги чува, Емили въздъхна тежко.

— Момичета, трябва да му кажем.

Хана присви очи.

— Какво да му кажем?

Емили стисна ръце.

— Джена е сляпа. Вината за това е наша.

Хана поклати глава.

— Мен не ме бройте. Освен това Джена е добре. Сериозно. Забелязахте ли, че носи слънчеви очила на Гучи? За да се сдобиете с такива, трябва да се запишете и да чакате поне година — намират се по-трудно и от чанта на Бъркин.

Ариа се нахвърли върху Хана.

— Ти от коя слънчева система идваш? На кого му пука за очилата на Гучи!

— Ами със сигурност не и на някой като теб — изтърси Хана.

Ариа стисна зъби и се облегна назад.

— Какво би трябвало да означава това?

— Мисля, че знаеш много добре — озъби се Хана.

— Момичета — рече предупредително Спенсър.

Ариа въздъхна и обърна лице към страничния двор. Хана се загледа в острата ѝ брадичка и римския нос. Дори профилът на Ариа не бе красив като нейния.

— Трябва да му кажем за Джена — повтори Емили.

— Както и за А. Полицията трябва да се заеме с това. Не е наша работа.

— Нищо няма да му казваме и това е — изсъска Хана.

— Да, Емили, не съм сигурна за това — бавно каза Спенсър, почуквайки с ключовете си по една от широките летви на масата. — Това е важно решение, което ще засегне живота ни.

— И преди сме говорили за това — съгласи се Ариа.

— Освен това А. вече го няма, нали?

— Изобщо няма да споменавам за вас — възрази Емили, като скръсти ръце на гърдите си. — Но ще му кажа. Според мен това е правилната постъпка.

Телефонът на Ариа изчурулика и всички подскочиха. След това телефонът на Спенсър завибрира и започна да подскача към ръба на масата. Блекберито на Хана, което тя бе прибрала отново чантата си, издаде приглушен звън. Малката нокия на Емили също издаде старомоден телефонен звън.

За последен път телефоните на момичетата звъняха заедно на погребението на Али. — Хана изпита същото усещане както когато баща ѝ я заведе за пръв път на въртележката в роузуудския панаир — зашеметяване и гадене. Ариа отвори телефона си. После Емили, след това Спенсър.

— О, Господи! — прошепна Емили.

Хана дори не си направи труда да извади своето блекбери. Вместо това се наведе и погледна към екрана на сайджика на Спенсър.

Наистина ли помислихте, че съм изчезнал? Ама моля ви се! През цялото време ви наблюдавах. Всъщност може би точно сега ви наблюдавам. И момичета — ако кажете на **НЯКОГО** за мен, ще съжалявате.

А.

Сърцето на Хана спря. Тя чу стъпки и се обърна. Уайлдън се връщаше.

Той пхна мобилния си телефон в калъфа. После погледна към момичетата и повдигна учудено вежди.

— Да не би да съм пропуснал нещо?

Като че ли му беше за първи път!

8.

ВИНАГИ Е ПО-ДОБРЕ ДА ПРОЧЕТЕШ ЕДНА КНИГА ДО КРАЯ, ПРЕДИ ДА РЕШИШ ДА Я КОПИРАШ

Около час и половина по-късно Ариа паркира колата до модернистичната си къща. Сложи своя Трио до ухото си, изчака автоматичното съобщение на Емили да свърши и след сигнала каза:

— Ем, обажда се Ариа. Ако наистина смяташ да разкажеш всичко на полицай Уайлдън, моля те, обади ми се. А. е способен... на много повече неща, отколкото предполагаш.

Тя натиска бутона за край, изпълнена с тревожно усещане. Не можеше да си представи какви ли тъмни тайни можеше да знае А. за Емили, които да разкрие в случай, че тя разкаже всичко на полицията, но от опит знаеше, че всичко е възможно.

Ариа въздъхна, отключи входната врата и изтропа тежко по стълбите, подминавайки спалнята на родителите ѝ. Вратата бе широко отворена. Леглото на родителите ѝ бе оправено — всъщност то не беше ли вече само на Ила? Тя го беше покрила с ярка покривка в розово-оранжев цвят, която обожаваше, а Байрън ненавиждаше. Беше струпала всичките възглавници от нейната страна. Леглото изглеждаше като метафора на развода.

Ариа остави учебниците си, безцелно се замота по стълбите и влезе в кабинета, а заплахата на А. се въртеше в главата ѝ като центрофугата, която използваша в лабораторията по биология. А. все още беше тук. Както и убиецът ѝ, според Уайлдън. Може би А. беше убиецът на Али и се опитваше да навлезе и в техния живот. Ами ако Уайлдън беше прав и убиецът на Али наистина искаше да нарани и други хора? Ами ако убиецът на Али не бе само неин враг, а и на Ариа, Хана, Емили и Спенсър? Това означаваше ли, че някоя от тях е следващата жертва?

Кабинетът бе тъмен, като се изключи блещукация телевизор. Когато Ариа видя отпуснатата на облегалката ръка, тя подскочи. След това се появи познатото лице на Майк.

— Идваш тъкмо навреме — той посочи към телевизионния екран. — Следва неизлъчван досега домашен клип на Алисън Дилорентис, заснет седмица преди убийството ѝ — каза той, имитирайки по идеален начин тона на говорителката.

Стомахът на Ариа се сви. Уайлдън говореше точно за този клип. Преди няколко години Ариа се беше побъркала по снимането на филми и запечатваше на лента всичко, което можеше, от охлювите в задния двор до най-добрите ѝ приятелки. Обикновено филмчетата бяха къси и Ариа често се опитваше да ги направи по-артистични и пикантни, като фокусираше камерата върху ноздрите на Хана или ципа на бодито на Али, или върху нервните пръсти на Спенсър. Когато Али изчезна, Ариа предаде своята видеоколекция в полицията. Ченгетата ги изследваха под лупа, но не откриха никакви следи към това, къде може да е изчезнала Али. Оригиналите все още бяха у Ариа, в лаптопа ѝ, въпреки че тя не ги бе разглеждала от много дълго време.

Ариа се тръсна на дивана. Когато рекламата на мерцедес свърши и новините продължиха, Ариа и Майк се стегнаха.

— Вчера анонимен източник ни изпрати този клип на Алисън Дилорентис — обяви водещият. — Той ще ни покаже колко смразяващо невинен е бил животът ѝ дни, преди да бъде убита. Нека да видим.

Филмчето започна с поклащаща се картина на кожения диван в дневната на Спенсър.

— И защото носи дрехи нулев размер — се чу гласът на Хана зад кадър. Камерата показва една по-малка Спенсър, която бе облечена с розово поло и долнище на пижамка до коленете. Русата ѝ коса падаше върху раменете и тя бе сложила блестяща корона от изкуствени диаманти на главата си.

— Изглежда страхотно с тази корона — ентузиазирано възкликна Майк, разпечатвайки огромен плик с доритос.

— Ш-ш-шт — изсъска Ариа.

Спенсър посочи към телефона на Али, който лежеше на дивана.

— Искате ли да прочетем съобщенията ѝ?

— Аз искам! — прошепна Хана, която изведнъж се появи в кадър. След това камерата се завъртя към Емили, която изглеждаше почти по същия начин, както и сега — същата червеникаворуса коса, същите големи тениски с щамповани плувни лозунги, същото приятно,

но разтревожено изражение на лицето. Ариа внезапно си припомни онази нощ — преди да включат камерата, Али бе получила някакво съобщение на телефона си и не им беше казала от кого е. Всички се бяха подразнили от това.

Камерата показва Спенсър, която държеше телефона в ръка.

— Заключен е — последва замъглен кадър на дисплея.

— Знаеш ли й паролата? — чу Ариа собствения си глас.

— По дяволите! Това си ти! — възкликна Майк.

— Опитай с рождения й ден — предложи Хана.

Камерата показва как пухкавите ръце на Хана се пресягат и взимат телефона от Спенсър.

Майк сбърчи нос и се обърна към Ариа.

— Това ли правят момичетата, когато са сами? Аз си мислех, че ще видя бой с възглавници. Момичета по гащички. Целуване.

— Бяхме в седми клас — тросна се Ариа. — Това беше много гадно от твоя страна.

— Няма нищо гадно в седмокласнички по гащички — рече Майк с тъничък гласец.

— Какво правите, момичета? — чу се гласът на Али. След това лицето й се появи на екрана и очите на Ариа се напълниха със сълзи. Това лице със сърцевидна форма, тези блестящи тъмносини очи, широката уста — беше ужасно призрачно.

— Да не сте ми ровили из телефона? — попита Али с ръце на кръста.

— Разбира се, че не! — извика Хана. Спенсър отскочи назад, като се хвана за главата, за да не падне короната.

Майк пъкна пълна шепа доритос в устата си.

— Мога ли да стана твой любовен роб, принцесо Спенсър? — каза той с фалцет.

— Според мен тя едва ли излиза с пубертетчета, които още спят с детските си пижамки — изръмжа Ариа.

— Хей! — изкрещя Майк. — Това не е никаква пижамка, а късметлийската ми тениска!

— Още по-лошо — рече Ариа.

Али отново се появи на екрана, изглеждайки жизнена, пращяща от здраве и безгрижна. Как можеше да е мъртва? Убита?

След това край камерата минаха по-голямата сестра на Спенсър, Мелиса, и приятеля ѝ Иън.

— Здравейте, момичета — каза той.

— Здравсти — поздрави го Спенсър на висок глас.

Ариа се усмихна на телевизора. Беше забравила колко си падаха по Иън. Той бе един от хората, на които понякога се обаждаха с фалшиви съобщения — както и на Джена Кавана, преди да ослепее. На Ноъл Кан, защото беше сладък, и на Андрю Кембъл, защото според Спенсър той бе много досаден. Например, когато звъняха на Иън, те се преструваха, че са момичетата от секстелефона.

Камерата улови Али, която стрелна Спенсър с яден поглед. После Спенсър се намръщи зад гърба ѝ. Нищо чудно, помисли си Ариа. В нощта, когато Али изчезна, Ариа не беше хипнотизирана и чу караницата между нея и Спенсър. Когато двете избягаха от хамбара, Ариа изчака една-две минути и хукна след тях. Извика ги няколко пъти, но никой не отговори. След това се върна вътре, като се чудеше дали Али и Спенсър просто не са ги зарязали и не са отишли на някой по-готин купон. Но накрая Спенсър връхлетя в стаята. Тя изглеждаше толкова изгубена, сякаш бе изпаднала в транс.

На екрана Иън се тръсна на дивана до Али.

— С какво се занимавате, момичета?

— О, нищо особено — каза Ариа иззад камерата. — Снимаме филм.

— Филм ли? — попита Иън. — Може ли и аз да участвам?

— Разбира се — отговори Спенсър, като седна до него. — Това е токшоу. Аз съм водещата. Ти и Али сте моите гости. Първо ще интервюирам теб.

Камерата се насочи към дивана и се фокусира върху телефона на Али, който лежеше до ръката ѝ. Тя се приближаваше все повече, докато мъничкият му дисплей не зае целият екран. И до днес Ариа не знаеше кой бе пратил 5 МЗ на Али през онази нощ.

— Питай го кой е любимият му учител в „Роузууд дей“ — се чу по-младият и леко по-висок глас на Ариа иззад камерата.

Али се захла и погледна точно в обектива.

— Добър въпрос, Ариа. Трябва и да го питаш с кой от учителите си би предпочел да се натиска. На някой празен паркинг.

Ариа рязко си пое дъх и чу как нейното по-младо аз прави същото на екрана. Наистина ли Али бе казала това? Пред всички тях?

И тогава клипчето свърши.

Майк се обърна към нея. Устата му бе изцапана с яркооранжеви трошички от доритос.

— Какво искаше да каже тя с това? Изглежда говореше само на теб.

Ариа се прокашля с дрезгав глас. А. беше казал на Ила, че през всичките тези години Ариа е знаела за аферата на Байрън, но Майк все още не бе разбрал това. Той щеше да бъде толкова разочарован от нея.

Той се изправи.

— Няма значение.

Ариа разбираше, че Майк се опитва да се държи така, сякаш това не го засяга, но той изхвърча от стаята, като пътем перна с ръка поставената в рамка и закачена на стената снимка с автограф на Лу Рийд — рок героят на Байрън, който бе единственото негово нещо, което Ила не беше изхвърлила. Тя го чу как изтрополи по коридора, влезе в стаята си и затръшна силно вратата.

Ариа подпря главата си с ръце. За трихиляден път си пожела да бъде в Рейкявик, да обикаля глетчера, яхнала исландското си пони Гилда, да се разхожда по пресъхналото вулканично легло или дори да яде китова мас, която изглежда всички в Исландия обожаваха.

Тя изключи телевизора и в къщата настъпи зловеща тишина. Когато чу тракането на вратата, тя скочи. В коридора видя майка си, натоварена с няколко пазарски чанти от органичния магазин на Роузууд.

Ила забеляза Ариа и се усмихна изморено.

— Здравей, миличка.

Откакто бе изхвърлила Байрън от къщата, Ила изглеждаше порошава от обикновено. Черната ѝ прозрачна туника бе по-размъкната от всякога, на копринените ѝ панталони с широки крачоли имаше петно от сос тахини, а дългата ѝ, чернокестенява коса бе навита на размъкнат кок върху главата ѝ.

— Дай да ти помогна — Ариа грабна няколко чанти от ръцете на Ила. Те влязоха в кухнята заедно, сложиха торбите на плота и започнаха да разопаковат.

— Как мина денят ти? — попита Ила.

Изведнъж Ариа се сети.

— О, Боже! Няма да повярваш какво направих днес! — възкликна тя след моментно замайване. Ила я погледна, преди да се наведе, за да прибере органичното фъстъчено масло. — Днес ходих в Холис, защото търсех. Нали се сецаш. Нея — Ариа не искаше да произнася името на Мередит. — Тя преподаваше в някакъв курс, а аз се втурнах в стаята, грабнах една четка и нарисувах едно червено А. на гърдите ѝ. Нали се сецаш, като на онази жена в „Алената буква“? Беше невероятно.

Ила замря за момент, държейки в ръка пакетче с пълнозърнести спагети. На лицето ѝ бе изписана погнуса.

— Не разбра откъде ѝ е дошло — продължи Ариа. — И тогава аз казах: Сега всички ще разберат какво си направила. — Тя се усмихна и разпери ръце. Та-даам.

Очите на Ила шареха напред-назад, докато осмисляше казаното от Ариа.

— Ти осъзнаваш ли, че Хестър Прин всъщност е положителен герой?

Ариа замръзна. Тя бе стигнала едва до осма страница в книгата.

— Направих го заради теб — тихо обясни тя. — За отмъщение.

— Отмъщение? — гласът на Ила потрепери. — Благодаря. Това ще ме направи да изглеждам много нормална. Сякаш понасям всичко добре. И без това ми е достатъчно тежко. Не разбираш ли, че така си я направила да изглежда като... като мъченица?

Ариа пристъпи към Ила. Изобщо не се бе замисляла за това.

— Съжалявам.

Тогава Ила се облегна на кухненския плот и заплака. Ариа стоеше неподвижно. Усещаше крайниците си вдървени и безполезни. Тя не можеше да проумее какво преживява майка ѝ, бе отишла там и бе влошила нещата още повече.

През кухненския прозорец видя как едно колибри кацна на имитацията на китов пенис, който Майк бе купил от музея в Рейкявик. При други обстоятелства Ариа щеше да му обърне внимание — колибригата се появяваха много рядко тук, особено такива, които да кацат върху фалшиви китови пениси — но не и в този ден.

— Дори не мога да те гледам — заекна Ила.

Ариа се хвана за гърдите, сякаш майка ѝ я бе промушила с един от кухненските ножове.

— Съжалявам. Искрах Мередит да си плати за онова, което е сторила. — Когато Ила не отговори, ужасното чувство в стомаха на Ариа се засили. — Тогава може би трябва да се махна за известно време оттук, щом дори не можеш да ме гледаш.

Тя замълча в очакване Ила да скочи и да каже, не, не искам това. Но Ила остана безмълвна.

— Да, може би това е добра идея — най-накрая се съгласи тя.

— О — раменете на Ариа увиснаха и устната ѝ затрепери. — Тогава аз... Утре няма да се прибера след училище. — Тя нямаше представа къде ще отиде, но точно в момента това изобщо не я интересуваше. Единственото, което имаше значение, бе да направи така, че майка ѝ да се почувства щастлива.

9.

А СЕГА МОЛЯ, ВСИЧКИ АПЛОДИРАЙТЕ СПЕНСЪР ХЕЙСТИНГС

Вторник следобед, докато повечето ученици от долните класове на „Роузууд дей“ обядваха, Спенсър седеше върху конферентната маса в стаята, където се подготвяше годишника. Заобикаляха я осем блещукащи компютъра Мак 05, цяла камара камери Никон, шест нетърпеливи второкурснички и първокурснички, и един смотан, леко женствен първокурсник.

Тя потупа по кориците на последните няколко годишника. Те всяка година биваха кръщавани Мулето, заради някаква апокрифна шега от 1920-та година, която дори най-възрастните учители вече бяха забравили.

— Според мен в тазгодишното Муле трябва да се опитаме да предадем реалистично изображение на ежедневието на настоящите ученици в „Роузууд дей“.

Екипът по изработването на годишника чинно записа реалистично изображение на ежедневието в тетрадките си.

— Например... можем да включим няколко кратки интервюта със случайно подбрани ученици — продължи Спенсър. — Или да ги разпитаме кои са любимите им песни, включени в плейлистата на айподовете им, и после да ги впишем в малки карета до снимките им. А как вървят натюрмортите? — При последната им среща бяха решили да помолят няколко деца да изпразнят съдържанието на чантите си, за да се документира какво разнасят със себе си момчетата и момичетата от „Роузууд дей“.

— Имам страхотни снимки на нещата от футболната раница на Брет Уийвър и от чантата на Мона Вандерваал — каза Брена Ричардсън.

— Фантастично — рече Спенсър. — Продължавайте в този дух.

Спенсър затвори бележника си, подвързан с тревистозелена кожа, и разпусна екипа си. Щом излязоха от стаята, тя грабна черната

си платнена „Кейт Спейд“ чанта и измъкна от нея телефона си.

То си стоеше там. Съобщението от А. Спенсър някак си се беше надявала, че то щеше да е изчезнало.

Докато прибираше телефона в чантата си, пръстите ѝ усетиха нещо във вътрешното джобче: визитката на полицай Уайлдън. Той не бе първото ченге, което бе разпитвало Спенсър за нощта, в която Али изчезна, но бе първият, който се отнасяше с нея толкова... подозрително.

Споменът за онази нощ бе едновременно кристално ясен и невероятно размътен. Тя си спомняше букета от емоции: вълнение от това, че им бяха позволили да пренощуват в хамбара, раздразнение, че Мелиса беше там, замайване от близостта на Иън. Той я бе целунал няколко седмици по-рано. Но след това Али започна да говори каква хубава двойка са Мелиса и Иън и чувствата на Спенсър отново се объркаха. Али вече я бе заплашила, че ще разкаже на Мелиса за целувката. Щом Мелиса и Иън си тръгнаха, Али се опита да ги хипнотизира, и двете със Спенсър се скараха. Али си тръгна, Спенсър хукна след нея и след това... нищо. Но онова, което така и не разказа на ченгетата — нито на майка си или на приятелките си — бе, че понякога, когато се сещаше за онази нощ, тя чувстваше някаква огромна черна дупка наред цялата тази история. Сякаш нещо се беше случило, което тя изобщо не можеше да си спомни.

За миг пред очите ѝ се появи следната картина: Али се смее гадно, после се врътва и изчезва.

Спенсър се спря по средата на претъпкания коридор и някой се блъсна в гърба ѝ.

— Би ли се мръднала? — извика момичето зад гърба ѝ. — Някои от нас искат да влязат в час.

Спенсър колебливо отстъпи встрани. Каквото ѝ да си беше спомнила, вече го нямаше, но се почувства така, сякаш бе ударило земетресение. Тя се огледа за натрошено стъкло и тичащи ученици, убедена, че и останалите са го усетили, но всичко изглеждаше напълно нормално. На няколко крачки от нея Наоми Циглър се любуваше на отражението си в огледалото на вратата на шкафчето ѝ. Двама ученици, които стояха до плаката „Учител на годината“, се присмиваха на острата дяволска брадичка и рогца, които бяха изрисувани върху усмихнатата снимка на господин Крафт. Прозорците, които гледаха

към двора, дори не бяха напукани, и нито една от вазите, изложени в стъклените витрини, не беше паднала. Какво ѝ се бе привидяло? Защо се чувстваше толкова... хлъзгава?

Тя се шмугна в стаята по икономика и се свлече върху стола си, който се намираще точно до изключително големия портрет на намръщения Джей Пи Морган. Когато всички останали влязоха в стаята и се настаниха по местата си, Сепията се изправи до черната дъска.

— Преди да ви пусна днешния филм, искам да ви съобщя нещо.

Той погледна към Спенсър. Стомахът ѝ се сви. В момента умираше от желание никой да не я вижда.

— В своето първо есе Спенсър Хейстингс е представила много красноречиви и убедителни доказателства в полза на теорията за невидимата ръка — обяви Сепията, поправяйки вратовръзката си, която бе покрита с щампи на Бенджамин Франклин от банкнотата от сто долара. — И както може би вече сте чули, аз я номинирах за наградата „Златна орхидея“.

Сепията започна да ръкопляска и всички от класа го последваха. Аплодисментите продължиха петнайсет непоносими секунди.

— Но аз имам още една изненада за вас — продължи Сепията. — Току-що се чух по телефона с един от съдиите, и ти, Спенсър, си допусната до финала.

Стаята отново избухна в ръкопляскания. Някой отзад дори изсвири с пръсти. Спенсър седеше абсолютно неподвижно. За миг всичко ѝ се размаза пред очите. Тя се опита да изобрази усмивка на лицето си.

Андрю Кембъл, който седеше до нея, я потупа по рамото.

— Добра работа.

Спенсър погледна към него. Двамата с Андрю почти не бяха разговаряли, след като тя бе негова дама на бала и го заряза на танците. В повечето случаи той и хвърляше мръснишки погледи.

— Благодаря — изграчи тя, щом успя да изкара някакъв глас от гърлото си.

— Сигурно сериозно си поработила върху него, а? Използва ли някаква странична литература?

— Аха — Спенсър трескаво започна да подрежда разпилените листи от папката си по икономика. Тя оглаждаше измачканите ъгли и

се опитваше да ги нареди по дати. Всъщност есето на Мелиса бе единствената странична литература, която бе използвала. Когато се беше опитала да потърси някаква информация за есето, дори опростената дефиниция на невидимата ръка в Уикипедия я беше объркала тотално. Първите няколко изречения от есето на сестра ѝ бяха достатъчно ясни — Концепцията за невидимата ръка на великия шотландски икономист Адам Смит може да бъде обобщена много лесно, независимо от това дали се отнася до пазарите от деветнайсети век или за тези от дваисет и първи: може и да си мислите, че хората правят разни неща, за да ви помогнат, но всъщност всеки работи само за себе си. Но след като прочете есето до края, мозъкът ѝ се бе замъглил толкова много, колкото и семейната им оранжерия за евкалиптови дървета.

— Какви са тези източници? — попита Андрю. — Книги? Статии в списания? — Когато тя отново го погледна, на лицето му бе изписана крива усмивка и Спенсър усети, как главата ѝ се замайва. Да не би той да знаеше?

— Ами книги... като тези, които Макадам бе дал в своя списък — заекна тя.

— Аха. Ами поздравления тогава. Надявам се, че ще спечелиш.

— Благодаря — отговори тя, решила, че Андрю няма откъде да разбере. Той просто ѝ завиждаше. Те двамата винаги бяха номер едно и номер две в класа, като непрекъснато си сменяха позициите. Андрю сигурно наблюдаваше всичките постижения на Спенсър както борсовият посредник анализира движението на промишления индекс Дау Джоунс. Спенсър продължи да подрежда папката си, въпреки че това не я караше да се чувства по-добре.

Докато Сепията гасеше осветлението и пускаше филма — Микроикономиката и консуматорите — сайдкикът на Спенсър завибрира в чантата ѝ. Тя бавно протегна ръка и го извади. Имаше ново съобщение.

Спенс, знам какво направи. Но няма да кажа ни дума, ако направиш ТОЧНО каквото ти казвам. Искаш ли да разбереш какво ще се случи, ако не го направиш? Върви на състезанието на Емили... и ще разбереш.

А.

Някой край Спенсър се прокашля. Тя се огледа и видя, че Андрю се е вторачил в нея. Очите му отразяваха блещукащата светлина от филма. Тя се обърна напред, но все още усещаше, че той продължава да я наблюдава в тъмнината.

10.

НЯКОЙ ИЗОБЩО НЕ Е СЛУШАЛ

По време на почивката в състезанието по плуване между „Роузууд дей“ и академия „Дръри“, Емили отвори шкафчето си и отпусна каишките на плувния си костюм „Спийдо Фастскин“. Тази година отборът по плуване на Роузууд дей можеше да се похвали с безшевни, водоотблъскващи костюми олимпийски калибър. Изготвиха ги по специална поръчка и бяха пристигнали точно навреме за днешната среща. Костюмът прилепваше плътно към кожата и подчертаваше всяка изпъкналост, което напомняше на Емили за снимката в нейния учебник по биология, на която една боа поглъщаше мишка. Емили се усмихна на Лани Айлър, една от съотборничките ѝ.

— Толкова се радвам, че мога да се поосвободя от това нещо.

Освен това се радваше, че е решила да каже на полицаи Уайлдън за А. Миналата вечер, когато Емили се прибра у дома, тя се обади на Уайлдън и си уговори с него среща в полицейското управление на Роузууд по-късно тази вечер. Емили не се интересуваше от това какво ще кажат или ще си помислят другите за заплахите на А. — щом с това се заеме полицията, те могат завинаги да забравят за него.

— Блазе ти, че свърши — отговори Лани. Емили вече беше завършила — и спечелила всичките си участия; единственото, което ѝ оставаше, бе да се върне в залата и да вика заедно със стотиците ученици от Роузууд, които бяха дошли на състезанието. От съблекалнята можеше да чуе мажоретките; надяваше се да не се подхлъзнат на мокрите плочки на басейна — Треиси Рейд беше паднала точно преди първото състезание.

— Здравейте, момичета — треньорката Лорън се появи до тяхната редица гардеробчета. Днес, както обикновено, тя носеше една от своите тениски с плувни лозунги: **ДЕСЕТ ПРИЧИНИ ДА ПЛУВАМ** (Номер пет: **ЗАЩОТО НЕ МОГА ДА ПОГЪЛНА 5000 КАЛОРИИ И ДА НЕ ПОЧУВСТВАМ ВИНА.**)

Тя тупна Емили по рамото.

— Страхотна работа, Ем. Как само дръпна в щафетата! Фантастично!

— Благодаря — изчерви се Емили.

Лорън се наведе над нащърбената червена пейка.

— В залата има един търсач на таланти от университета в Аризона — каза тя с нисък глас само на Емили. — Попита ме дали може да говори с теб през втората част от състезанието. Съгласна ли си?

Очите на Емили се разшириха.

— Разбира се! — Университетът в Аризона имаше една от най-добрите школи по плуване в страната.

— Страхотно. Ако искаш, можете да разговаряте в кабинета ми. — Лорън отново се усмихна на Емили, после изчезна в коридора, който водеше към басейна. Емили тръгна след нея. По пътя се размина със сестра си Карълайн, която идваше от другата посока.

— Карълайн, познай какво ми се случи! — Емили започна да подскача от радост. — Един търсач на таланти от университета в Аризона иска да говори с мен! Ако аз отида да уча там, а ти отидеш в Станфорд, ще бъдем съвсем близко! — Сестра ѝ се дипломираше тази година и вече бе приета в отбора по плуване на Станфорд.

Карълайн я погледна и се шмугна в една от баните, като затръшна вратата зад гърба си. Емили отстъпи назад, изумена. Какво ставаше тук? Двете със сестра ѝ не бяха особено близки, но тя очакваше малко повече ентузиазъм от нейна страна.

Докато Емили вървеше по коридора, който водеше към басейна, лицето на Джема Къран се появи иззад завесата на един от душовете. Когато очите им се срещнаха, Джема дръпна рязко завесата. Докато минаваше край мивките, Аманда Уилямсън шепнеше нещо на Джейд Смайт. Когато Емили срещна очите им в огледалото, устните им оформиха по едно малко, изненадано „О“. Емили усети как кожата ѝ настръхва. Какво ставаше тук?

— Боже, струва ми се, че тук са се събрали още повече хора! — промърмори Лани, като влезе в залата с басейна след Емили. И беше права: пейките изглеждаха претъпкани в сравнение с първата половина от състезанието. Групата, разположена край кулата за скокове във вода, свиреше някаква бойна песен, а покритият с пяна сив талисман на

Акулите се бе присъединил към мажоретките, които играеха пред пейките. Там бяха всички — най-популярните ученици, момчетата от отбора по футбол, момичетата от кръжока по театрално майсторство, дори нейните учители. Спенсър Хейстингс седеше до Кирстен Калън. Мая също беше там и бързо удряше по бутоните на телефона си, а до нея седеше Хана Мерин, съвсем сама, зареяла безцелно поглед в тълпата. Там бяха и родителите на Емили, облечени в тениски с цветовете на отбора на Роузууд, на които бяха закачили значки с надписи ДАВАЙ, ЕМИЛИ и ДАВАЙ, КАРЪЛАЙН. Емили се опита да им махне с ръка, но те бяха твърде заети да разглеждат някакъв лист хартия, сигурно с програмата на състезанието. Всъщност доста хора разглеждаха програмата. Господин Шей, възрастният учител по биология, който винаги гледаше тренировките им по плуване, защото преди милион години е бил плувец, държеше листа хартия на десет сантиметра от очите си. Програмата не беше чак толкова интересна — в нея просто бе описан редът на състезанията.

Джеймс Фрийд се изправи пред Емили, ухилен до уши.

— Хей, Емили — каза той, оглеждайки я похотливо. — Нямах никаква представа.

Емили се намръщи.

— Представа... за какво?

Братът на Ариа, Майк, се изстъпи до Джеймс.

— Здравсти, Емили.

Изад двете момчета се появи Мона Вандерваал.

— Престанете да я притеснявате, вие двамата. — Тя се обърна към Емили. — Не им обръщай внимание. Искам да те поканя за нещо. — Тя бръкна в гигантската си раница с цвят на карамел и подаде на Емили един бял плик. Емили го завъртя в ръце. Каквото и да беше това, Мона го беше напарфюмирала с нещо скъпо. Емили надникна вътре объркана.

— В събота ще правя купон за рождения ми ден — обясни Мона, като въртеше около пръста си кичур от дългата си изрусена до бяло коса. — Може би ще се съ согласиш да дойдеш?

— Определено трябва да дойдеш — съгласи се Майк, като ококори очи.

— Аз... — заекна Емили, но преди да успее да каже още нещо, групата засвири поредния марш и Мона си тръгна.

Емили отново погледна към поканата. Какво беше всичко това? Тя не беше от момичетата, които получаваха покани от Мона Вандерваал. И определено не бе от тези, които получаваха похотливи погледи от момчетата.

Внезапно нещо край басейна привлече погледа ѝ. Беше лист хартия, залепен на стената. Преди почивката там нямаше нищо. Освен това ѝ изглеждаше познато. Приличаше на снимка.

Тя ѝ хвърли бърз поглед и сърцето ѝ се свлече в петите. Това беше снимка... на двама души, които се целуват в кабинката за снимки. В кабинката на Ноъл Кан.

— Мили Боже. — Емили прекоси тичешком залата, като на два пъти се плъзна по мокрите плочки.

— Емили! — Ариа се втурна към нея през страничната врата, велурените ѝ обувки на платформи тропаха върху плочките, а синьо-черната ѝ коса се мяташе пред лицето ѝ. — Съжалявам, че закъснях, но бих искала да поговорим.

Емили не каза нищо. Някой бе закачил ксерокопие на снимката с целувката точно до голямата дъска, на която се изписваха имената на участниците в поредното състезание. Целият ѝ отбор щеше да я види. Но щяха ли да я разпознаят?

Тя откъсна снимката от стената. На долния край на листа с големи черни букви бе написано: **ВИЖТЕ КАКВО ТРЕНИРА ЕМИЛИ ФИЙЛДС, КОГАТО НЕ Е В БАСЕЙНА!**

Е, това изясняваше всичко.

Ариа се наведе над рамото ѝ и погледна снимката.

— Това... ти ли си?

Брадичката на Емили затрепери. Тя смачка листа в ръка, но когато се огледа, видя още едно копие, поставено върху нечия чанта. Тя го грабна и също го смачка.

Но след това видя още едно копие на земята, близо до дъските за трениране. И още едно... в ръцете на треньорката Лорън. Тя вдигна поглед от снимката и погледна Емили, после отново наведе глава към снимката.

— Емили? — тихо рече тя.

— Това не може да се случва — прошепна Емили, прокарвайки ръка по мократа си коса. Тя погледна към теленото кошче пред кабинета на Лорън. На дъното му имаше поне десет смачкани снимки,

на които се виждаше как тя целува Мая. Върху тях някой беше хвърлил полуизпразнена бутилка от „Сънкист“. Течността бе потекла върху лицата им и ги бе оцветила в оранжево. Още снимки бяха нахвърляни край фонтаните. Други бяха наlepени край вратата на склада. Съотборничките ѝ, които излизаха от съблекалнята, я гледаха напрегнато. Бившето ѝ гадже Бен се хилеше така, сякаш искаше да каже: Малкият ти лесбийски експеримент вече не е толкова забавен, а?

Ариа вдигна един лист, който явно бе паднал от тавана. Тя присви очи и ядно стисна блестящите си, ягодовочервени устни.

— И какво от това? Целунала си някой. — Очите ѝ се разшириха. — О!

Емили издаде една безпомощна въздишка.

— А. ли направи това? — попита Ариа.

Емили трескаво се огледа.

— Видя ли кой ги раздаде?

Но Ариа поклати глава. Емили отвори ципа на найлоновата торбичка, която лежеше до раницата ѝ, и извади мобилния си телефон. Имаше съобщение. Разбира се, че щеше да има.

Емили, сладурче, нали знаеш, че каквото повикало, такова се обадило. Така че когато реши да ме изхвърлиш от играта, то аз също реших да те изхвърля. Целувки!

А.

— По дяволите! — прошепна Ариа, като прочете съобщението през рамото на Емили. Една сковаваща мисъл внезапно прониза съзнанието на Емили. Родителите ѝ. Листа, който разглеждаха — това не бе програмата за състезанието. Това беше снимката. Тя погледна към пейките. Естествено, родителите ѝ я гледаха. Изглеждаха така, сякаш всеки момент щяха да заплачат, с разширени ноздри и пламтящи лица.

— Трябва да се махна оттук — Емили се огледа за най-близкия изход.

— Няма начин. — Ариа я хвана за ръката и я завъртя към себе си. — Няма от какво да се срамуваш. Ако някой ти каже нещо, майната му.

Емили подсмръкна. Хората може и да наричаха Ариа странна, но тя беше съвсем нормална. Имаше си гадже. Никога нямаше да разбере какво е усещането.

— Емили, това е нашият шанс! — възрази Ариа. — А. сигурно е някъде тук. — Тя огледа заплашително трибуните.

Емили отново погледна към пейките. На лицата на родителите ѝ стояха все същите гневни и наранени изражения. Мястото на Мая вече беше празно. Емили огледа всички места, но тя бе изчезнала.

А. сигурно беше някъде там. И Емили си пожела да намери смелост да се изкачи на трибуните и да разтърси здраво всички присъстващи, докато някой не си признае. Но не можеше.

— Аз... съжалявам — рязко каза тя и хукна към съблекалнята. Профуча край стотици хора, които вече знаеха каква е тя в действителност, като тъпчеше по пътя си десетки копия на снимката.

11.

ДОРИ ВИСОКОТЕХНОЛОГИЧНАТА ЗАЩИТА НЕ МОЖЕ ДА ТЕ ПРЕДПАЗИ ОТ ВСИЧКО

Минутки по-късно Ариа блъсна вратата със запотено стъкло, която водеше към басейна, и се присъедини към Спенсър и Хана, които тихо разговаряха край автоматите за сладкиши и кафе.

— Горката Емили — прошепна Хана на Спенсър. — Ти знаеше ли за... това?

Спенсър поклати глава.

— Нямах никаква представа.

— Помниш ли, когато се промъкнахме в басейна на Кан, докато те бяха на почивка, и се къпахме чисто голи? — промърмори Хана. — Помниш ли колко пъти сме се преобличали заедно в съблекалнята? Никога не съм се чувствала странно.

— Нито пък аз — обади се Ариа, като се отмести леко, за да може един първокурсник да си вземе газирана вода от машината на Кока Кола.

— Мислиш ли, че си е падала по някоя от нас? — Хана разшири очи. — Но тогава аз бях много дебела — додаде тя с леко разочарование в гласа.

— А. е разпространил тези снимки — каза Ариа на Хана и Спенсър. Тя посочи към басейна. — Сигурно е някъде вътре.

И трите надникнаха в залата. Състезателите бяха застанали на местата си и чакаха. Талисманът акула обикаляше напред-назад край басейна. Пейките все още бяха препълнени с народ.

— Какво очакваш да направим? — попита Хана, като присви очи. — Да спрем състезанието ли?

— Нищо няма да правим. — Спенсър дръпна ципа на анорака си до брадичката. — Ако започнем да търсим А., той може да се разсърди... и да направи нещо още по-лошо.

— А. Е Тук... — повтори Ариа. — Това може да е големият ни шанс!

Спенсър погледна към тълпата от деца във фоайето.

— Аз... Аз трябва да тръгна — каза бързо тя, изстреля се през входната врата и тичешком прекоси паркинга.

Ариа се обърна към Хана.

— Спенсър избяга толкова бързо оттук, сякаш самата тя е А. — пошегува се тя.

— Чух, че е финалистка в някакъв голям конкурс за есета. — Хана измъкна от чантата си шишенцето с Шанел и леко се мацна по шията. — Нали знаеш, че направо пощурява, когато стане въпрос за конкурси. Сигурно се е прибрала къщи да учи.

— Така е — тихо каза Ариа. Може би Спенсър бе права — може би А. щеше да направи нещо ужасно, ако започнат да претърсват пейките.

Внезапно някой ѝ дръпна качулката изотзад. Ариа рязко се обърна.

— Майк! — ахна тя. — Изкара ми акъла!

Брат ѝ се ухили.

— Видя ли снимката с лесбийския екшън? — Той се престори, че облизва снимката с Емили и Мая. — Можеш ли да ми дадеш телефона на Емили?

— Абсолютно невъзможно. — Тя огледа брат си. Синьо-черната му коса бе сплескана от спортната шапка с козирка и той бе облякъл анорак в синьо и бяло — цветовете на отбора по лакрос на „Роузууд дей“. Не го беше виждала от предишната вечер.

— И така — Майк сложи ръце на кръста. — Разбрах, че снощи са те изритали от къщи.

— Не са ме изритали — опъна се Ариа. — Просто реших, че ще бъде по-добре, ако известно време не живея у дома.

— И се местиш у Шон?

— Да — каза Ариа. След като Ила ѝ бе казала, че е по-добре да се махне, Ариа се обади на Шон, изпаднала в истерия. Тя не се опитваше да си изпроси покана, но Шон просто ѝ предложи, като каза, че няма никакъв проблем.

Ченето на Хана увисна.

— Ще се местиш при Шон? В неговата къща?

— Хана, не съм го искала — бързо каза Ариа. — Просто така се наложи.

Хана отмести поглед.

— Както и да е. Не ми пука. Резултатът няма да ти хареса. Всички знаят, че заживееш ли с приятеля си, това ще сложи край на връзката ви. — Тя се врътна и пое към вратата, разблъсквайки всички по пътя си.

— Хана! — извика Ариа след нея, но Хана не се обърна. Ариа хвърли гневен поглед към Майк. — Защо ти трябваше да казваш, че ще се местя там? Никакво чувство за такт ли нямаш?

Майк сви рамене.

— Съжалявам, не ви разбирам предменструалния синдром. — Бръкна в джоба си, извади едно десертно блокче и го ухапа, без да си направи труда да предложи на Ариа. — Ще ходиш ли на купона у Мона?

Ариа сви устни.

— Не знам. Не съм мислила по въпроса.

— Да не би да си изпаднала в депресия? — попита Майк с пълна уста.

На Ариа не ѝ се налагаше да мисли дълго за отговора.

— Донякъде. Татко си тръгна. Ти как се чувстваш?

Изражението на лицето му се промени от открито и весело в грубо и предпазливо. Той пусна листа със снимката на пода до крака си.

— Снощи зададох на мама няколко въпроса. Тя ми каза, че татко се е виждал с това момиче още преди да отидем в Исландия. И че ти си знаела за това.

Ариа пъкна края на един кичур в устата си и впери поглед в синьото кошче за боклук в ъгъла. Някой бе нарисувал цици на капака му.

— Да.

— Защо не си ми казала за това?

Ариа го погледна.

— Байрън ми каза да не го правя.

Майк яростно отхапа от десертчето.

— Но това не ти попречи да кажеш на Алисън Дилорентис. Нито ѝ попречи да го каже в клипа, който бе излъчен по всички новини.

— Майк — каза Ариа. — Аз не съм ѝ казвала. Тя беше с мен, когато това се случи.

— Няма значение — измуча Майк и се втурна към вратата към басейна, като пътъом се сблъска с талисмана-акула. Ариа се нареди да хукне след него, но се отказа. Внезапно се сети за онзи път в Рейкявик, когато трябваше да остане вкъщи с Майк, но вместо това отиде на геотермалния спа извор „Синята лагуна“ със своя приятел Халбьорн. Когато се върна, цялата миришеца на сярата и покритата с лековити соли, тя откри, че Майк е подпалил половината дървени решетки в задния двор. Ариа здраво го отнесе тогава, но честно казано, вината си беше нейна. Преди да тръгне към лагуната, тя бе забелязала как Майк жадно гледа към кухненския кибрит. Бе имала възможност да го спре. Може би бе имала възможност да спре и Байрън.

* * *

— Значи тази е твоята? — каза Шон, като поведе Ариа по облицования с махагонови плочи, безупречно чист коридор към една голяма бяла спалня. Тя имаше панорамен прозорец с място за сядане пред него, прозрачни бели завеси и ваза с букет бели цветя на масата.

— Страшно ми харесва. — Напомняше й за стаята в онзи бутиков парижки хотел, където бяха отседнали, когато баща й бе поканен на интервю за телевизията, като експерт по гномите. — Сигурен ли си, че няма проблем да остана?

— Разбира се. — Шон я целуна сдържано по бузата. — Ще те оставя да се настаниш. Ариа погледна през прозореца към розовеещото следобедно небе и не можа да се сдържи да не сравни изгледа с този от дома си. Домът на семейство Ейкърд се намирал навътре в гората и бе обграден от поне десет акра необработена земя. Най-близкото имение, замъкоподобен монолит с кули в средновековен стил, се намирал на разстояние от поне три футболни игрища. Къщата на Ариа се намирал в красив, но доста разтурен квартал в близост до университета. Единственото нещо, което виждаше през прозореца си, бе дворът на съседа и несполучливата му колекция от басейнчета за птици, каменни животни и градински джуджета.

— Стаята добре ли е? — попита госпожа Ейкърд, мащехата на Шон, когато Ариа слезе в кухнята.

— Страхотна е — каза Ариа. — Много ви благодаря.

В отговор госпожа Ейкърд сладко ѝ се усмихна.

Тя бе руса, леко дундеста, с любопитни сини очи и уста, която изглежда се усмихваше при всеки удобен случай. Когато Ариа затваряше очи, за да си представи как би трябвало да изглежда една майка, госпожа Ейкърд до голяма степен покриваше представите ѝ. Шон ѝ беше казал, че преди да се омъжи за баща му, тя работила като редактор в едно филаделфийско списание, но сега си беше просто домакиня, която се грижеше гигантската къща на семейство Ейкърд да изглежда винаги като на снимка. Ябълките в дървената купа на кухненския плот нямаха грам натъртено, предните корици на всички списания във всекидневната бяха обърнати в една посока, а пискюлите на огромния ориенталски килим бяха толкова прави и равни, сякаш бяха ресани с гребен.

— Готвя равиоли с гъби — каза госпожа Ейкърд, като подкани Ариа да се приближи и да помирише соса. — Шон каза, че си вегетарианка.

— Така е — каза меко Ариа, — но не е задължително да го правите заради мен.

— Няма проблем — каза топло госпожа Ейкърд. На масата имаше още картофени формички, доматена салата и един самун от скъпия хляб от седем вида брашно на „Фреш фийлдс“, на който Ила винаги се подиграваше, като казваше, че всеки, който плаща по десет долара и деветдесет и девет цента за брашно смесено с вода, трябва да иде да си прегледа главата.

Госпожа Ейкърд извади дървената лъжица от купата и я остави на плота.

— Двете с Алисън Дилорентис бяхте добри приятелки, нали? Видях вашето филмче в новините.

Ариа наведе глава.

— Точно така. — Усети как гърлото ѝ се затъква. Али изглеждаше толкова жива в този клип и мъката по нея отново заля Ариа.

За нейна изненада госпожа Ейкърд я прегърна през раменете и лекичко я стисна.

— Толкова съжалявам — промърмори тя. — Не мога да си представя какво чувстваш.

Очите на Ариа се насълзиха. Колко хубаво бе да те прегърнат майчини ръце, нищо че не бяха на нейната майка.

На вечеря Шон седеше до Ариа и всичко бе пълна противоположност на онова, което ставаше в кухнята на Ариа. Семейство Ейкърд разгъваха салфетките върху скута си, наблизко не бърбореше включен телевизор и господин Ейкърд, който бе висок и оплешивяващ, но имаше чаровна усмивка, не четеше вестник на масата. По-малките близнаци Ейкърд, Колин и Ейдан, не облягаха лактите си на масата и не се мушкаха с вилиците си — Ариа можеше само да си представя какви ужасии би вършил Майк, ако имаше близък.

— Благодаря — каза Ариа, след като госпожа Ейкърд ѝ наля още мляко, въпреки че Байрън и Ила винаги казваха, че млякото съдържа синтетични хормони и причинява рак. Ариа бе разказала на Езра за отричането на млякото от нейните родители онази вечер преди няколко седмици, която бе прекарала в неговия апартамент Езра се бе засмял, и бе казал, че ѝ неговото семейство е преживявало подобни странни периоди.

Ариа остави вилицата си на масата. От къде на къде Езра се бе набъркал в спокойните ѝ мисли? Тя хвърли бърз поглед към Шон, който тъкмо пяхаше в устата си няколко картофа, набодени на вилицата му. Тя се наведе към него и го докосна по китката. Той ѝ се усмихна.

— Шон ни каза, че посещаваш часовете за напреднали — рече госпожа Ейкърд, като си бодна едно морковче.

Ариа сви рамене.

— Само по литература и изкуство.

— Аз изучавах английска литература в университета — възкликна ентузиазирано госпожа Ейкърд. — Какво четете в момента?

— „Алената буква“.

— Обожавам тази книга! — извика госпожа Ейкърд, като си доля малко червено вино. — В нея много точно се описват ограниченията на пуританското общество. Горката Хестър Прин.

Ариа се ухапа от вътрешната страна на бузата. Само да бе имала възможността да поговори с госпожа Ейкърд, преди да дамгоса Мередит.

— Алената буква — господин Ейкърд постави показалец на долната си устна. — Не я ли бяха направили на филм?

— Аха — рече Шон. — С Деми Мур.

— Онзи, в който един мъж се влюби в много по-млада жена? — додаде господин Ейкърд.

— Какъв скандал.

Ариа затаи дъх. Тя се почувства така, сякаш всички бяха вперили очи в нея, но всъщност само Шон я гледаше. Очите му бяха широко отворени, с тъжно изражение. Изражението на лицето му казваше съжалявам.

— Не, Дейвид — тихо каза госпожа Ейкърд, а тонът на гласа ѝ подсказваше, че донякъде е наясно с положението на Ариа. — Това е Лолита.

— А, да, вярно. — Господин Ейкърд сви рамене, очевидно, без да знае, че е направил гаф. — Непрекъснато ги обърквам.

След вечеря Шон и близнаците се качиха на горния етаж, за да си напишат домашните, и Ариа ги последва. Стаята ѝ бе тиха и гостоприемна. По някое време госпожа Ейкърд се бе качила в стаята и бе оставила кутийка със салфетки и ваза с лавандула на нощното ѝ шкафче. Ароматът на цветята изпълваше цялата стая. Ариа седна на леглото, пусна си местните новини по телевизията, отвори лаптопа си и провери пощата си в Гугъл. Имаше ново писмо. Името на подателя бе смесица от цифри и букви. Ариа усети как сърцето ѝ спира и кликна върху писмото, за да го прочете.

Ариа, не смяташ ли, че Шон трябва да знае за твоите извънкласни занимания с един учител по английски? Все пак нали истинските връзки се градят върху доверието.

А.

Точно в този момент централното отопление се изключи, и Ариа се напрегна. Отвън изпука клонче. После още едно. Някой я наблюдаваше.

Тя се промъкна до прозореца и надникна отвън. Боровите дървета хвърляха тежки сенки върху тенис корта. Охранителната

камера, сложена на покрива, бавно се завърташе от ляво на дясно. Видя леко проблясване и после нищо.

Когато отново погледна към вътрешността на стаята, нещо на телевизора привлече вниманието ѝ. Натрапникът отново е забелязан, гласеше надписът в дъното на екрана.

— Получихме съобщение, че няколко хора са видели роузуудския воайор — казваше репортерът, докато Ариа засилваше звука. — Останете с нас за повече подробности.

Пуснаха кадри с полицейска кола, спряла пред една грамадна къща с кули в средновековен стил. Ариа отново се обърна към прозореца — ето ги там. И наистина синята светлина на полицейския буркан се виждаше сред боровете.

Тя излезе в коридора. Вратата на Шон беше затворена; през вратата се чуваше музиката на „Блок парти“.

— Шон? — тя бутна вратата на спалнята му. Учебниците му бяха разпилени по бюрото, но столът му беше празен. Хлътнолото място на леглото му показваше къде е лежал. Прозорецът му бе отворен и в стаята нахлуваше студен бриз, който караше завесите да танцуват като призраци.

Ариа не знаеше какво да прави, затова се върна в стаята си и отиде при компютъра. Тогава забеляза, че има нова поща.

П.П. Може и да съм гад, но не съм убиец. Ето една малка следа за непросветените: някой е искал нещо, което е принадлежало на Али. Убиецът е по-близо, отколкото предполагаш.

А.

12.

АХ, ТОЗИ ДВОРЦОВ ЖИВОТ

Вторник вечерта Хана се разхождаше безцелно из голямата зала на мола „Кинг Джеймс“ с мобилния си телефон ръка и размишляваше. Беше изпратила съобщение на Мона, в което питаше дали уговорката, че ще ходят заедно за роклята, остава, но все още не бе получила отговор.

Сигурно Мона все още се сърдеше заради Приятелницата, но какво да се прави. Хана се беше опитала да ѝ обясни защо старите ѝ приятелки бяха в дома ѝ, но Мона я бе прекъснала още преди да започне, като заяви с възможно най-студения си глас:

— Видях те заедно с твоите дружки по новините. Поздравления за телевизионния ти дебют.

След това ѝ затвори телефона. Определено беше страшно ядосана, но Хана знаеше, че тя не можеше да ѝ се сърди дълго. Иначе коя щеше да ѝ е Най-добрата Приятелка Завинаги?

Хана подмина „Рив Гош“, бирарията в мола, където предишния ден щяха да празнуват своята Приятелница. Тя бе пълно копие на „Балтазар“ в Ню Йорк, който пък бе копие на милиони кафенета в Париж. Тя зърна група момичета, които седяха на любимата им маса. Едното от момичетата беше Наоми. Другото бе Райли. А третото, което седеше с тях, беше... Мона.

Хана реагира със закъснение. Какво правеше Мона тук... с тях?

Въпреки че осветлението в „Рив Гош“ бе слабо и романтично, Мона бе сложила големите си слънчеви очила с розови рамки. Наоми, Райли, Кели Хамилтън и Никъл Хъдсън — гадните второкурснички, които се подмазваха на Наоми и Райли — я бяха обградили и една голяма, пълна с пържени картофки, купа седеше на масата пред тях. Изглежда, Мона им разказваше някаква история, защото оживено махаше с ръце и кокореше големите си, сини очи. Когато стигна до кулминационната точка, останалите се развикаха подигравателно.

Хана опна рамене. Втурна се през старомодната входна врата. Първа я забеляза Наоми. Тя смушка Кели и двете оживено си зашепнаха нещо.

— Какво правите тук, момичета? — попита тя, стрелвайки с поглед Райли и Наоми.

Мона се наведе напред, облегнала лакти на масата.

— Я, каква изненада. Не знаех, че все още искаш да бъдеш част от дворцовата свита, след като си толкова заета със старите си приятелки. — Тя отметна косата си назад и отпи от диетичната си кола.

Хана завъртя очи и седна на ръба на тъмночервената дървена пейка:

— Естествено, че ще искам да бъда в свитата ти, царицо на драмите.

Мона мило ѝ се усмихна.

— Добре, Дундакинс.

— Кучка — не ѝ остана длъжна Хана.

— Курва — каза Мона. Хана се захили... както ѝ Наоми, Райли и останалите. Понякога двете с Мона обичаха да си разменят подобни обиди на шега, въпреки че обикновено нямаха публика.

Мона усука един рус кичур около пръста си.

— Както и да е, аз все пак реших, че колкото повече, толкова по-весело. Малките свити са скучни. А аз искам моето парти да е върхът.

— Толкова сме развълнувани — възкликна Наоми.

— С нетърпение очаквам да пробвам роклите на Зак Посен, които Мона ни избра.

Хана се усмихна принудено. В това наистина нямаше никакъв смисъл. Всички в Роузууд знаеха, че Райли и Наоми говорят зад гърба ѝ. А миналата година Мона се закле, че ще презре Наоми завинаги, защото тя бе пуснала слуха, че Мона е получила кожни обриви. Хана се престори, че е скарана с Мона, спечели доверието на Наоми и успя да отмъкне от тетрадката ѝ пошлото любовно писмо, което Наоми бе написала на Мейсън Байърс. На следващия ден го пусна анонимно по вътрешната мрежа на „Роузууд дей“, всички много се смяха, и всичко си дойде на мястото.

Внезапно Хана прозря истината. Разбира се! Мона се преструваше. Сега вече всичко придоби смисъл. Тя се почувства малко

по-добре, осъзнавайки какво всъщност става, но все пак предпочете да се увери в това със сигурност. Тя погледна Мона.

— Хей, Мон, може ли да поговорим за секунда? Насаме?

— Сега не мога. Хан — Мона погледна към своя часовник „Мовадо“. — Ще закъснеем за пробата. Да вървим.

След тези думи Мона хукна към вратата на ресторанта, като потракваше с тънките си токчета по блестящия дървен под. Останалите я последваха. Хана се пресегна да вземе огромната си чанта „Гучи“, но ципът ѝ се бе отворил и цялото ѝ съдържание се изсипа на пода под масата. Всичките ѝ гримове, портмонето, витамините, шишенцето хидроксикат, което бе откраднала преди векове от клиниката, но все още се страхуваше да го изпробва... всичко. Хана клекна, за да ги прибере, като не сваляше очи от Мона и останалите, които се отдалечаваха. Тя коленичи на пода, трескаво събирайки всичко в чантата си колкото се може по-бързо.

— Хана Мерин?

Хана се стресна. Над нея стоеше наведе един познат, висок сервитьор с рошава коса.

— Лукас — напомни ѝ той, въртейки едно от копчетата на бялата си униформа. — Може би не ме позна, защото в тези дрехи твърде много приличам на французин.

— О — каза Хана с досада. — Здравсти. — Тя отдавна познаваше Лукас Бийти. В седми клас той бе много популярен — и странно, но за известен период си падаше по Хана. Беше се разнесъл слух, че Лукас се кани да прати на Хана червена кутия с бонбони във формата на сърце на училищния Бонбонен ден. Когато момче ти изпрати такава кутия, означава, че е влюбено в теб, затова Хана много се развълнува.

Но изведнъж, няколко дни преди Бонбонения ден, нещо се промени. Лукас внезапно се превърна в глупак. Приятелите му започнаха да го избягват, момичетата започнаха да му се смеят и из училището се разнесе слухът, че той е хермафродит. Хана не можеше да повярва на късмета си, но тайно се чудеше дали пък не се е превърнал от най-популярното момче в пълен загубеняк, само защото я е харесал. Въпреки че беше приятелка на Али Д., тя си оставаше дебалата, смотана, тромава загубенячка. Когато той ѝ изпрати бонбоните, Хана ги скри в своето шкафче и не му благодари.

— Как си? — безизразно попита тя. Лукас си бе останал загубеняк.

— Горещо-долу — с желание отговори Лукас. — А при теб как е? Хана завъртя очи. Тя нямаше намерение да започва разговор.

— Трябва да тръгвам — каза тя, като погледна към изхода. — Приятелките ми ме чакат.

— Всъщност. — Лукас я последва до изхода, — приятелките ти забравиха да платят сметката. — Той измъкна една кожена книжка. — Освен ако не е било твой ред да черпиш.

— О — Хана се прокашля. Много мило от страна на Мона, че я предупреди. — Няма проблем.

Лукас взе кредитната ѝ карта, после ѝ даде да се подпише на едното копие от касовата бележка и Хана изхвърча от „Рив Гош“, без да остави бакшиш или да му каже довиждане. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се радваше, че Наоми и Райли са част от дворцовата свита на Мона. В Роузууд момичетата, които биваха избирани в свитата, се състезаваха кое от тях ще поднесе най-великолепния подарък. Еднодневен пропуск за минералните бани „Блу спрингс“ или карта за намаление в магазините на „Прада“ не бяха достатъчни — печелившият подарък трябваше да бъде нещо наистина изключително. Най-добрата приятелка на Джулия Рубинщайн бе наела стриптийзъори, които да изнесат представление след партито на избраните малцина — и стриптийзъорите бяха страшно готини, а не просто торби с мускули. Сара Дейвис пък бе убедила баща си да наеме Бионсе да изпее „Честит рожден ден“ на рожденичката. Слава богу и Наоми, и Райли имаха толкова въображение, колкото и една новородена панда от зоологическата градина във Филадельфия. И в най-лошия си ден Хана пак щеше да ги надмине.

Тя чу, че телефонът в чантата ѝ жужи и го извади. В пощенската ѝ кутия имаше две съобщения. Едното, от Мона, бе дошло преди шест минути.

Къде си, кучко? Ако се забавиш още малко, шивачът много ще се ядоса.

Мон.

Но второто съобщение, което бе пристигнало две минути по-късно, бе от някакъв скрит номер. Това означаваше само един човек.

Скъпа Хана, ние може да не сме приятели, но имаме едни и същи врагове. Затова ще ти подсказва две неща: една от старите ти приятелки крие нещо от теб. Нещо голямо. А Мона? Тя също не ти е приятелка. Така че пази си гърба.

А.

13.

ЗДРАВЕЙТЕ, АЗ СЕ КАЗВАМ ЕМИЛИ И СЪМ ГЕЙ

Същата вечер, някъде към седем и петнайсет, Емили паркира колата пред дома си. След като избяга от басейна, тя се разхожда в продължение на часове в Убежището за птици на Роузууд. Живо чуруликащите врабци, щастливите малки патета и питомните дългоопашати папагали я успокоиха. Мястото бе идеално за бягство от действителността... и от една уличаваща я снимка.

Всички лампи в къщата светеха, включително онази в стаята на Емили и Карълайн. Какво обяснение да даде на родителите си за снимката? Искаше ѝ се да каже, че снимката е била шега, че някой ѝ е скроил номер. Ха-ха, целуването на момичета е неприлично.

Но това не беше вярно и тя усети как сърцето я заболя.

Къщата бе топла и гостоприемна, ухаеше на смесица от кафе и екзотични аромати. Майка ѝ бе включила музикалното шкафче със статуетки в коридора. Малките фигурки на момче, което доеше крава и момиченце, облечено в традиционна носия, което бута ръчна количка, бавно се въртяха. Емили тръгна по облепения с цветни тапети коридор към всекидневната. И двамата ѝ родители седяха на дивана. На двойното канапе седеше непозната възрастна жена.

Майка ѝ я погледна със сълзлива усмивка.

— Добре дошла, Емили.

Емили примигна няколко пъти.

— Ами, здрасти. — Тя отмести поглед от родителите си към непознатата на канапето.

— Искаш ли да дойдеш при нас? — попита майка ѝ. — Един човек е дошъл да те види.

Възрастната жена, която бе облечена в спортни панталони с висока талия и тъмнозелен жакет, се изправи и протегна ръка.

— Аз съм Едит — каза тя и се усмихна. — Радвам се да се запознаем, Емили. Защо не седнеш?

Бащата на Емили отиде в трапезарията и донесе още един стол аз нея. Тя се настани колебливо в него, като се чувстваше доста неспокойна. Същото усещане я обземаше, когато със старите ѝ дружки играеха Играта с възглавници — едната от тях се разхождаше из дневната със завързани очи и изведнъж всички започваха да я замерят с възглавници. Емили не обичаше тази игра — мразеше онзи напрегнат момент преди всички да започнат да я удрят — но винаги се включваше в играта, защото Али я обожаваше.

— Аз съм от програмата „Дървесна корона“ — каза Едит. — Родителите ти ми разказаха за твоя проблем.

Емили се почувства страшно неудобно на дървения кухненски стол.

— Проблем ли? — Стомахът ѝ се сви. Имаше усещането, че разбира много добре какъв е този проблем.

— Разбира се, че е проблем — възкликна майка ѝ с възмутен глас. — Онази снимка — с момичето, което ти забранихме да виждаш. Случвало ли се е повече от веднъж?

Емили нервно докосна белега на лявата си длан, който бе получила, когато Карълайн, без да иска я промуши с градинските ножици. През целия си живот се бе старала да бъде колкото се може по-послушна и с добро поведение, и не можеше да лъже родителите си — или ако опиташе, винаги я хващаха.

— Предполагам, че се е случвало повече от веднъж — промърмори тя.

Майка ѝ издаде кратък, болезнен хленч.

Едит сви сбръчканите си, начервени устни. От нея се носеше характерната за възрастните дами миризма на нафталин.

— Това, което чувстваш, не е постоянно. Това е болест, Емили. Но ние от „Дървесна корона“ можем да те излекуваме. От началото на програмата сме рехабилитирали много бивши гейове.

От устата на Емили се разнесе къс, лаещ смях.

— Бивши... гейове? — Светът около нея се завъртя и леко започна да избледнява. Родителите ѝ я гледаха с лицемерно съчувствие, обвили с ръце чашите си с кафе.

— Интересът ти към младите жени не е генетично или научно обоснован, а е резултат от средата, в която се движиш — обясни Едит.

— С подходящите напътствия ще ти помогнем да пропъдиш своите... пориви, така да ги наречем.

Емили се вкопчи в облегалките на стола.

— Това ми звучи... твърде невероятно.

— Емили! — сопна ѝ се майка ѝ — тя бе научила децата си на уважение към възрастните. Но Емили бе твърде обърквана, за да се смути от това.

— Не е невероятно — изчурулика Едит. — Не се притеснявай, ако не можеш веднага да го разбереш. Повечето от новите ни членове не могат. — Тя погледна към родителите на Емили. — Резултатите от дейността ни в района на Филадельфия са превъзходни.

Емили изпитваше желанието да повърне. Рехабилитация? Тя погледна към родителите си, но лицата им не изразяваха нищо. После погледна през прозореца към улицата. „Ако следващата кола, която мине оттук, бъде бяла, това не се случва наистина — помисли си тя. — Ако е червена, значи се случва.“ Мина кола. И естествено беше червена.

Едит постави чашката с кафе в чинийката.

— Ще изпратим един от нашите възпитатели да се срещне с теб. Някой, който лично е усетил резултата от програмата. Тя е второкурсничка в гимназията „Роузууд“ и се казва Бека. Много е мила. Просто ще поговорите. А след това ще обсъдим подробно присъединяването ти към програмата. Става ли?

Емили погледна към родителите си.

— Нямам време да говоря с когото и да било — заяви тя. — Сутрин и след училище ходя на тренировки по плуване, а след това си пиша домашните.

Майка ѝ се усмихна напрегнато.

— Ще намериш време. Какво ще кажете за утре по обяд?

Едит кимна.

— Сигурна съм, че няма да има проблем.

Емили почеса пулсиращата си глава. Тя вече мразеше Бека, а дори още не я беше виждала.

— Хубаво — съгласи се тя. — Кажете ѝ, че ще се срещнем в параклиса Лорънс. — В никакъв случай нямаше да се среща с малката мис „Дървесна корона“ в училищното кафене. И без това следващия

ден в училище се очертаваше да е достатъчно ужасен. Едит изгупа ръце и се изправи.

— Ще уредя всичко.

Емили остана до стената на фоайето, докато родителите ѝ подаваха палтото на Едит и ѝ благодаряха за посещението. След това тя излезе от къщата и се запъти към колата си. Когато родителите ѝ се обърнаха към нея, на лицата им бе застинало сериозно изражение.

— Мамо, татко... — започна Емили.

Майка ѝ се разфуча.

— Тази Мая май крие доста номера в ръкава си, а?

Емили отстъпи.

— Мая не е раздала снимките.

Госпожа Фийлд я погледна внимателно, след което седна на дивана и подпря главата си с ръце.

— Емили, какво ще правим сега?

— Какво имаш предвид?

Майка ѝ я погледна.

— Не разбираш ли, че това ще окаже влияние върху всички ни?

— Да не би аз да съм го обявила на всички? — защити се Емили.

— Няма никакво значение кой го е направил — прекъсна я майка ѝ. — Важното е, че вече всички знаят. — Тя се изправи, взе една декоративна възглавничка и я удари с юмрук няколко пъти, за да ѝ придаде пухкав вид. Постави я обратно на дивана и взе следващата, като повтори процедурата. Бух. Тя ги удряше по-силно от необходимото.

— Когато видяхме тази твоя снимка, Емили, наистина изпаднахме в шок. Ужасен шок. А когато чухме, че си го правила повече от веднъж, тогава...

— Съжалявам — изхленчи Емили. — Но може би не е...

— Някога замисляла ли си се колко трудно ще е за нас? — прекъсна я госпожа Фийлдс.

— Всички бяхме. Карълайн се прибра у дома, плачейки. И брат ти, и сестра ти ми се обадиха с предложението да хванат самолета и да се приберат.

Тя взе поредната възглавничка. Бух. Бух. Няколко перца хвъркнаха във въздуха и, леко полюшквайки се, паднаха на земята. Емили се зачуди как ли би изглеждало това на някой, който минава

край прозореца им. Може би като видят хвърчащите перца, ще си помислят, че се случва нещо весело и щастливо.

Емили усети как езикът ѝ натежава като олово. Тежестта в стомаха ѝ се засили.

— Съжалявам — прошепна тя.

Очите на майка ѝ проблеснаха. Тя кимна на баща ѝ.

— Донеси го.

Баща ѝ хлътна в дневната и Емили го чу как рови из чекмеджетата на старинното им бюро. Секунди по-късно той се върна с разпечатка от пътническа агенция „Експедиция“.

— Това е за теб — каза госпожа Фийлдс.

Това бе резервация за полет от Филадельфия до Де Мойн, Айова. На нейното име.

— Не разбирам.

Господин Фийлдс се прокашля.

— Така, искам да сме наясно. Или преминаваш курса в „Дървесна корона“ — успешно — или отиваш да живееш при леля ти Хелена.

Емили примигна.

— Леля Хелена... която живее във фермата?

— Да се сещаш за друга леля Хелена? — попита той.

Емили усети замайване. Тя погледна към майка си.

— Искате да ме изпратите далеч оттук?

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам — отговори госпожа Фийлдс.

Очите на Емили се напълниха със сълзи. Гърлото ѝ се сви, не можеше да продума. Чувстваше се така, сякаш върху гърдите ѝ бе сложена тухла.

— Моля ви, не ме отпращайте — прошепна тя. — Аз... Аз ще отида в „Дървесната корона“.

Тя сведе поглед. По същия начин се получаваше и при състезанията по канадска борба с Али — двете бяха еднакво силни и можеха да стоят с лакти, облежнати на масата, в продължение на часове, но накрая Емили се предаваше и отпускате ръка. Може би се предаваше твърде лесно, но с това не можеше да се пребори.

Лека усмивка на облекчение пропълзя по лицето на майка ѝ. Тя прибра резервацията в джоба на жилетката си.

— Не беше чак толкова трудно, нали?

Преди Емили да успее да отговори, родителите ѝ излязоха от всекидневната.

14.

СПЕНСЪР В ЕДЪР ПЛАН

Сряда сутринта Спенсър се оглеждаше в голямото махагоново огледало на тоалетката в стил „Чипъндейл“. Масичката и тоалетното шкафче бяха собственост на семейство Хейстингс от двеста години и се предполагаше, че кръгчето от мокра чаша върху масата е било оставено от Ърнест Хемингуей — той поставил запотената си чаша с уиски върху нея по време на един от прочутите балове на пра-пра-прабабата на Спенсър.

Спенсър взе кръглата си четка за коса с естествен косъм и започна стръвно да разресва косите си, докато главата не я заболя. Джордана, репортерката от „Филадельфия сентинъл“ щеше да пристигне скоро за интервюто и фотосесията. Стилистката щеше да се погрижи за гардероба ѝ, а фризьорката ѝ Ури щеше да пристигне всеки момент, за да ѝ направи прическа. Спенсър току-що бе приключила с гримирането — предпочете фин, изчистен, свеж грим, с който се надяваше да изглеждаше умна, прибрана, и съвсем леко като плагиат.

Преглътна тежко и погледна към снимката, която бе защитила под рамката в единия ъгъл на огледалото. На нея тя бе заедно със старите си приятелки на яхтата на чичото на Али в Нюпорт, Роуд Айлънд. Те се бяха притиснали една в друга, облечени в еднакви бански и широкополи сламени шапки, и се бяха усмихнали широко, сякаш бяха богините на морето.

Всичко ще мине добре, каза Спенсър на огледалото, като си пое дълбоко дъх. Накрая ще се окаже, че статията ще бъде мъничко съобщение нейде в секцията „Стил“, което никой няма да забележи. Джордана щеше да ѝ зададе най-много два-три въпроса. Вчерашното съобщение от А. — знам какво си направила — имаше за цел просто да я изплаши. Тя се опита да го изблъска дълбоко в подсъзнанието си.

Внезапно телефонът ѝ изпиука. Спенсър го вдигна, натисна няколко бутона, за да влезе във входящата си поща и погледна към

скрапа.

Още едно предупреждение ли искаш, Спенс?
Убиецът на Али е точно пред очите ти.

А.

Телефонът на Спенсър изтрака на пода. Убиецът на Али? Тя погледна към отражението си в огледалото. След това към снимката на приятелките си в ъгъла. Али беше хванала кормилото на яхтата, а останалите стояха ухилени зад нея.

В този момент нещо на прозореца привлече вниманието ѝ. Спенсър рязко се завъртя, но не видя нищо. В двора нямаше никой, освен една изгубена зеленоглава патица. Дворовете на Дилорентис и Кавана също бяха празни. Спенсър отново се обърна към огледалото и разтърка лицето си с ръце.

— Здравсти.

Спенсър подскочи. Зад нея стоеше Мелиса, облегната на леглото ѝ. Спенсър се обърна към нея, за да се убеди, че отражението ѝ в огледалото е истинско. Тя се бе промъкнала в стаята толкова... безшумно.

— Добре ли си? — попита Мелиса, като си играеше с жабото на зелената си копринена риза. — Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

— Току-що получих много странен есемес — избъбри Спенсър.

— Така ли? Какво пишеше в него?

Спенсър погледна към телефона, който лежеше на кремавия килим, и го подритна далеч под тоалетната масичка.

— Няма значение.

— Ами хубаво. Твоята репортерка е тук. — Мелиса излезе от стаята на Спенсър. — Мама искаше да те извикам.

Спенсър тръгна към вратата. Не можеше да повярва, че едва не каза на Мелиса за съобщението на А. Но какво бе имал той предвид? Как може убиецът на Али да е точно пред нея, когато тя гледаше в огледалото?

Изведнъж пред очите ѝ се появи една сцена от миналото. Хайде, стига, противно изкудкудяка Али. Прочела си го в дневника ми, нали?

Не бих погледнала в дневника ти, отговори Спенсър. Не ме интересува.

Последваха още няколко проблясъка и някакво бързо движение. И след това, пуф, всичко изчезна. Спенсър мигаше яростно още няколко секунди, замаяна и сама наскре коридора. Усещането бе като продължение на някакъв странен замаян спомен от миналото. Но какъв беше той?

Тя бавно слезе по стълбите, като се подпираше на перилата. Родителите ѝ и Мелиса се бяха събрали около дивана в дневната. Някаква закръглена жена с накъдрена черна коса и кръгли очилца с черни рамки, един слаб мъж с катинарче и огромна камера, овесена на врата му и дребничка азиатка с розов кичур в косата стояха до входната врата.

— Спенсър Хейстингс! — извика жената с накъдрената коса, щом я зърна. — Нашата финалистка!

Тя протегна ръце и я притисна към себе си. Носът на Спенсър се сплеска в сакото на жената, което миришеше на сладкото от череши, което тя толкова обичаше като малка. След това жената отстъпи назад и задържа Спенсър на една ръка разстояние от себе си.

— Аз съм Джордана Прат, моден редактор на „Филаделфия сентинъл“ — извика тя. След това махна с ръка към другите двама непознати — а това са Бриджит, нашата стилистка, и Матю, нашият фотограф. Толкова се радваме да се запознаем с теб!

— Чувствата са взаимни — избоботи Спенсър. Джордана поздрави майката и бащата на Спенсър, Тя подмина Мелиса, без дори да я погледне, и Мелиса се прокашля.

— Тъъ, Джордана, мисля, че сме се срещали.

Джордана присви очи и сбърчи нос, сякаш във въздуха изведнъж се бе появила някаква неприятна миризма. Погледна Мелиса и каза:

— Така ли?

— Вие ме интервюирахте преди две години, когато участвах във Филаделфийския маратон — припомни ѝ Мелиса, като се изпъна още повече и прибра косата си зад ушите. — Точно на входа на Музея на изкуствата.

Джордана все още изглеждаше обърквана.

— Страхотно, страхотно! — налудничаво извика тя. — Обожавам маратона!

След това отново се втренчи в Спенсър. Тя забеляза, че репортерката носи часовник от серията „Танк американ“ на Картие — и то не от евтините модели от неръждаема стомана.

— И така. Искам да знам всичко за теб. Как обичаш да се забавляваш, кои са любимите ти храни, кой според теб ще спечели „Американски идол“, всичко. Да знаеш, че някой ден сигурно ще станеш известна! Всички лауреати на „Златната орхидея“ стават звезди.

— Спенсър не гледа Американски идол — обади се госпожа Спенсър. — Толкова е заета с учене и разни мероприятия.

— На теста ПСАТ^[1] тази година изкара 2350 точки — добави гордо господин Хейстингс.

— Според мен ще спечели онази Фантазия — каза Мелиса. Всички млъкнаха и я погледнаха. — От „Американски идол“ — поясни тя.

Джордана се намръщи.

— Това всъщност бе първият сезон. — После се обърна към Спенсър и сви блестящите си червени устни. — И така, госпожице финалист. Искаме да наблегнем на това колко си фантастична, умна и чудесна, но искаме да бъде и забавно, естествено. Ти си номинирана за есе по икономика — което е свързано с бизнеса, нали? Мислех си фотосесията да бъде като пародия на „Чиракът“^[2]. Снимките просто трябва да крещят Спенсър Хейстингс, ти си наета. Ще бъдеш облечена в елегантен черен костюм, ще седиш зад голямо бюро и ще казваш на някой човек, че е уволнен. Или нает. Или че искаш да ти приготви мартини. Няма значение.

Спенсър примигна. Джордана говореше ужасно бързо и жестикулираше хаотично с ръце.

— Бюрото в кабинета ми може да свърши работа — предложи господин Хейстингс. — Намира се надолу по коридора.

Джордана погледна към Матю.

— Искаш ли да го погледнеш? — Матю кимна.

— А аз имам черен костюм, който мога да ѝ заема — обади се Мелиса.

Джордана измъкна своя блекбъри от калъфчето на кръста си и трескаво започна да набира някакъв номер.

— Няма да е необходимо — промърмори тя. — За всичко сме се погрижили.

Спенсър седна на дивана във всекидневната. Майка ѝ хукна на пейката пред пианото. Мелиса се присъедини към тях, като седна на стола до античната арфа.

— Толкова е вълнуващо — изгука госпожа Хейстингс, като се наведе напред, за да отметне няколко кичура от лицето на Спенсър.

Спенсър трябваше да признае, че ѝ харесва хората да се суетят около нея. Това се случваше толкова рядко.

— Чудя се какво ли ще ме пита — промърмори тя.

— О, най-вероятно за интересите ти, за обучението — пропя госпожа Хейстингс. — Не забравяй да споменеш за онези лагери, на които те пращах. Помниш ли как започнах да ти преподавам френски, когато беше на осем години? Така премина направо във второ ниво, когато в шести клас започнахте да учите френски.

Спенсър се изхили в шепата си.

— Мамо, в съботния брой на „Сентинъл“ ще има и други материали. Няма да съм само аз.

— Може да те попита за есето — равно изрече Мелиса.

Спенсър ѝ хвърли подозрителен поглед. Мелиса спокойно разглеждаше някакъв брой на „Таун енд кънтри“, а лицето ѝ не изразяваше нищо. Дали Джордана наистина щеше да я пита за есето?

Бриджит връхлетя в стаята с валсова стъпка, като буташе голяма стойка на колела, която бе пълна със закачени дрехи в найлонови пликове.

— Започвай да ги вадиш и виж дали нещо ще ти хареса — каза тя. — Трябва да изтичам до колата и да донеса обувките и аксесоарите. — Тя сбърчи нос. — Един асистент щеше да ми дойде добре.

Спенсър прокара ръце по найлоновите пликове. Те бяха поне двайсет и пет.

— Всичко това е предназначено за малката ми фотосесия?

— Джордана не ти ли каза? — Сивите очи на Бриджит се разшириха — Управителният директор страшно хареса историята, особено когато се оказа, че си местна. Ще те сложат на първа страница!

— На секцията „Стил“? — Мелиса я погледна невярващо.

— Не, на целия брой! — извика Бриджит.

— О, боже мой, Спенсър! — госпожа Хейстингс я хвана за ръката.

— Точно така! — извика Бриджит. — Свиквайте с това. А ако спечелиш, ще бъдеш на първите страници в цялата страна. Аз бях стилист за „Нюзуик“ на победителя от 2001-ва. Програмата ѝ беше претъпкана.

Бриджит хукна към входната врата, а въздухът след нея остана наситен с жасминовия ѝ парфюм. Спенсър се опита да диша както я бяха учили на курсовете по йога. Тя свали найлона от първата дреха и прокара ръце по тъмното вълнено сако. Провери етикета. Калвин Клайн. Следващото беше Армани.

Майка ѝ и Мелиса се присъединиха към нея в разопаковането. Няколко секунди и двете мълчаха, докато Мелиса не рече:

— Спенс, на тази чанта е лепнато нещо.

Спенсър погледна. Някакво сгънато листче бе залепено с тиксо към единия тъмносин плик. Отпред имаше едно голямо ръкописно С.

Краката на Спенсър омекнаха. Тя издърпа бавно бележката, обърна се с гръб към майка си и Мелиса, за да не могат да видят, и разви листчето.

— Какво пише? — Мелиса се отдалечи от стойката с дрехите.

— А — просто указания от стилиста — думите излязоха тромаво от устата ѝ.

Госпожа Хейстингс продължи спокойно да разопакова дрехите, но Мелиса задържа погледа на Спенсър малко по-дълго. Когато най-после тя отмести поглед, Спенсър отново бавно разви хартията.

Скъпа госпожице финалист, какво ще кажеш ОЩЕ СЕГА да разкрия тайната ти? Нали знаеш, че мога? И ако не внимаваш, може би ще го направя.

А.

[1] Тест, който се дава в предпоследната година в гимназията. Подобен е на САТ, но е малко по-елементарен. От резултатите се получават предварителни впечатления на кой предмет трябва да се наблегне в обучението, а университетите получават възможност по-

рано да забележат талантивите ученици, които биха искали да привлекат. — Б.пр. ↑

[2] Под това име върви популярното тв шоу, чрез което бизнесменът Доналд Тръмп избира служители за многобройните си фирми. — Б.пр. ↑

15.

НИКОГА НЕ СЕ ДОВЕРЯВАЙ НА НЕЩО ТОЛКОВА ПРОСТО КАТО ФАКСОВА МАШИНА

В сряда следобед Хана бе седнала да обядва на дървената маса на тераската в кафенето, която се издигаше над игрището на „Роузууд дей“ и езерото с патенцата. В далечината се забелязваше планината Кейл. Кристалночисто синьо небе, никаква влажност, аромат на листа и чист въздух навсякъде. Идеална обстановка за идеалния подарък от Хана за Мона — сега оставаше само Мона да се появи. Предишния ден Хана не можа да размени нито дума с нея докато пробваха роклите с цвят на шампанско на Зак Позен в „Сакс“ — не и когато Наоми и Райли се мотаят край тях. Предишната вечер се бе опитала да се обади на Мона, за да поговорят, но тя ѝ бе казала, че учи сериозно за контролното по немски. Ако се издънесе на него, с купона за рождения ден бе свършено.

Както и да е. Мона щеше да пристигне всеки момент и двете щяха да си наваксат всяка изпусната минута. Ами вчерашното съобщение на А., че на Мона не трябва да се вярва? Какъв блъф! Мона сигурно все още ѝ е ядосана заради недоразумението с Приятелницата, но едва ли би развалила другарството им заради това. Нищо, подаръкът на Хана щеше да оправи всичко. Така че няма да е зле Мона да побърза, преди да е изпуснала всичко.

Докато Хана чакаше, тя прегледа входящата си поща. Беше програмирала телефона си да пази всички съобщения, докато не бъдат изтрити ръчно, така че есемесите, разменяни някога с Алисън, все още стояха там. В повечето случаи Хана не обичаше да ги чете — натъжаваше се твърде много, — но днес, незнайно по каква причина, тя реши да ги прегледа. Откри едно съобщение от първи юни, няколко дни преди Али да изчезне.

Опитвам се да уча за изпита по здравеопазване, беше написала Али. Цялата съм нерви.

Защо? — бе отговорът на Хана.

Али: Не знам. Може би съм влюбена. Ха-ха.

Хана: Ти влюбена? В кого?

Али: Шегичка. Мамка му, дойде Спенсър. Искан да тренираме хокей. ОТНОВО.

Откажи й, бе отговорила Хана. Кого обичаш?

На Спенсър не може да се откаже, бе възразила Али. Тя може да те нарани.

Хана се втренчи в яркия екран на своя блекбъри. Навремето сигурно щеше да се засмее. Но сега гледаше на старите съобщения с друго око. Есемесът на А. — че някоя от приятелките на Хана крие нещо — я беше изплашил. Възможно ли бе Спенсър да крие нещо?

Внезапно Хана си припомни нещо, за което не се беше сещала много отдавна: няколко дни преди Али да изчезне, петте бяха отишли на организираното от училището колективно посещение на театър — да гледат „Ромео и Жулиета“. Седмокласниците, които бяха пожелали да отидат, не бяха много — всичките останали бяха гимназисти. Всъщност почти всички от по-големите класове на „Роузууд дей“ бяха там — по-големият брат на Али, Джейсън, сестрата на Спенсър Мелиса, Иън Томас, Кейти Хафтън, приятелката и Али от отбора по хокей на трева, и Престън Кан, един от братята Кан. След края на пиесата Ариа и Емили се скриха в тоалетната, Хана и Али седнаха на каменната ограда и започнаха да си ядат сандвичите, а Спенсър изтича при госпожа Диланси, учителката по английски, която стоеше при учениците си.

— Отиде при нея само защото иска да е с по-големите момчета — промърмори Али, като гледаше Спенсър.

— Ако искаш, и ние можем да отидем там — предложи Хана.

Али й отказа.

— Просто се ядосвам на Спенсър — заяви тя.

— Защо? — попита Хана.

Али въздъхна.

— Това е една дълга и отегчителна история.

Хана не разпитва повече — Али и Спенсър често се ядосваха една на друга без очевидна причина. Тя започна да си мечтае за красивия актьор в ролята на Тибалд, който я бе гледал през цялото време, докато траеше сцената със смъртта му. Дали Тибалд смяташе, че Хана е сладка... или дебела? Или може би изобщо не я беше гледал

— може би просто бе изиграл мъртвец с отворени очи. Когато отново вдигна поглед, Али плачеше.

— Али — прошепна Хана. Тя никога не я беше виждала да плаче. — Какво има?

Сълзите тихо се стичаха по бузите на Али. Тя дори не си направи труда да ги избърше. Просто се взираше в Спенсър и госпожа Диланси.

— Забрави.

— Мамка му! Я вижте! — изкрещя Мейсън Байърс, като откъсна Хана от спомените ѝ за седми клас. Високо в небето един биплан проряза облаците. Той премина над „Роузууд дей“, направи едно кръгче и след това отново се устреми нагоре. Хана се завъртя нервно на мястото си и се огледа. Къде, по дяволите, беше Мона?

— Това стария Къртис ли беше? — попита Джеймс Фрийд.

— Май не — отговори Ридли Мейфийлд. — Според мен е „Тревъл Еър“

— Точно така — потвърди Джеймс с такъв тон, сякаш го е знаел през цялото време.

Сърцето на Хана биеше лудо. Самолетът направи няколко маневри във въздуха и изпусна от опашката си облак дим, който оформи идеална буква В.

— Той изписва нещо! — извика момичето, което стоеше до вратата.

Самолетът продължи с едно С, после И, Ч, К, а след кратка пауза още едно И. Хана направо не можеше да стои на едно място. Това бе възможно най-готиния подарък за рожден ден.

Мейсън се бе вторачил в самолета, който правеше фигури в небето.

— Всички... да — четеше той.

Точно в този момент Мона се плъзна в стола до нея и окачи сивата си ватирана чанта „Луи Вуитон“ на облегалката.

— Здравсти, Хан — каза тя, като измъкна кутия за обяд с китайска храна и разопакова дървените пръчици. — Няма да повярваш кого са поканили Наоми и Райли да пее на купона за рождения ми ден. Това е най-хубавият ми подарък!

— Забрави за това — изписка Хана. — Аз съм ти приготвила нещо по-яко.

Хана се опита да насочи вниманието ѝ към самолета във въздуха, но Мона вече беше загоряла здраво.

— Поканили са Лекси — извика тя. — Лекси. За мен! На моя купон! Можеш ли да повярваш?

Лъжицата на Хана падна от ръката ѝ. Лекси бе хип-хоп изпълнителка от Филадельфия. Една голяма звукозаписна компания бе подписала договор с нея и тя щеше да стане мегазвезда. Как бяха успели Наоми и Райли да постигнат това?

— Няма значение — бързо каза тя, хвана Мона за брадичката и я насочи към облаците. — Виж аз какво съм ти приготвила.

Мона се загледа в небето. Самолетът вече бе изписал съобщението и правеше кръгчета над него. Когато Хана прочете цялото съобщение, очите ѝ се разшириха от ужас.

— Всички да... — Мона отвори изненадано уста. — ...пърдим с Мона?

— Всички да пърдим с Мона! — изкрещя Менсън. Всички, които го бяха видели, също започнаха да го повтарят. Един първокурсник, който се бе изправил до оградата, сви ръце край устата си и издаде пърдящ звук.

Мона се обърна към Хана. Лицето ѝ бе позеленяло.

— Какво става тук, по дяволите?

— Не, направо са объркали нещата! — изкрещя Хана. — Трябваше да изпишат „Всички на парти с Мона!“ П-А-Р-Т-И! Объркали са буквите!

Повечето хора вече издаваха пърдящи звуци.

— Гадост! — извика едно момиче до тях. — Защо му е притрябвало да пише това?

— Това е ужасно! — извика Мона. Тя наметна сако върху главата си, точно както постъпваха знаменитостите, когато се опитваха да се скрият от папараците.

— Веднага ще им се обадя и ще подам оплакване — възкликна Хана, като измъкна телефона от чантата си и започна да търси телефона на компанията. Не беше честно! Тя бе написала поздрава с възможно най-четливия си почерк и после го бе изпратила по факса на компанията, която изпълняваше поръчките.

— Ужасно съжалявам, Мон. Просто не знам как се е получило това.

Лицето на Мона все още бе скрито под сакото.

— Съжаляваш, значи — каза тя с нисък глас. — Обзалагам се, че е така. — Тя свали сакото от главата си, облече го и избяга толкова бързо, колкото ѝ позволяваха обувките на високи платформи.

— Мона! — Хана хукна след нея. Тя успя да я хване за ръката и Мона се обърна към нея. — Станала е грешка! Никога не бих ти причинила това!

Мона пристъпи към нея. Хана можеше да усети миризмата на френски лавандулов сапун за пране.

— Провалът на Приятелницата е едно, но никога не бих си помислила, че ще се опиташ да съсипеш купона за рождения ми ден — изрева тя достатъчно силно, за да чуят всички. — Така ли искаш да играем? Добре. Не искам да идваш. Ти си официално непоканена.

Мона блъсна вратата на кафенето и буквално отнесе двамата първокурсници, които стояха от другата страна.

— Мона, почакай! — проплака Хана, останала без сили.

— Върви по дяволите — извика Мона през рамо.

Хана отстъпи назад. Цялото ѝ тяло трепереше.

Когато се огледа забеляза, че всички я гледат.

— О, какъв шамар — чу да казва Дездемона Лий на своите приятелки от отбора по софтбоул.

— Мяху — дочу се злобно измяукване от групичката по-малки момчета, събрани край хранилките за птици.

— Загубенячка — промърмори някой зад нея.

При миризмата на клисавата, покрита с твърде много сосове пица, която предлагаша в кафенето, Хана отново усети онова познато чувство на ужасно гадене и същевременно изпита адски апетит. Тя се върна при чантата си и започна разсеяно да рови из нея в търсене на пакетчето със сиренки, което бе скътала за спешни случаи. Тя започна да ги пъха една след друга в устата си, без дори да усеща вкуса им. След това погледна към небето, където буквите, които трябваше да анонсират партито на Мона, вече бяха изчезнали.

Единствената буква, която все още се рееше там, бе последната, която самолетът бе изпуснал. Една крехка, ъгловата буква.

16.

НЯКОЙ СЕ ЦЕЛУВА В ПЕЩТА

По същото време в сряда на обяд, Емили притича бързо по коридора на арт студиото.

— Здрависти, Емили — тихо изтананика Коуди Уолис, най-добрият играч на тенис в „Роузууд дей“.

— Здрависти? — Емили погледна през рамо. Тя бе единственият човек в коридора — възможно ли е Коуди да поздравява точно нея?

— Добре изглеждаш, Емили Фийлдс — промърмори Джон Декстър, невероятен готиния капитан на училищния отбор по гребане. Емили едва успя да измърмори един поздрав — за последен път Джон ѝ бе казал нещо в пети клас, в гимнастическия салон. Играеха народна топка и за да я извади от игра, Джон я бе уцелил в гърдите. По-късно се бе приближил до нея и бе казал, подхилквайки се:

— Извинявай, че те ударих по циците.

Никога досега толкова много хора — особено момчета — не ѝ се бяха усмихвали и не я бяха поздравявали. Сутринта винаги намръщеният Джарет Кофи от горните класове, който идваше на училище с класически мотоциклет „Индиън“ и бе твърде готин, за да говори с когото и да било, бе настоял да я почерпи с една боровинкова кифличка. А докато тази сутрин Емили отиваше към стаята, в която щеше да кара втори час, след нея вървеше малък конвой от първокурсници. Едно от момчетата я снимаше с нокията си — клипчето сигурно вече бе качено в Ю Тюб. Тя бе дошла на училище готова да бъде подигравана за снимката, която А. бе разпространил предишния ден, така че всичко това беше доста... неочаквано.

Когато от стаята по грънчарство се подаде една ръка, Емили трепна и леко изписка. На вратата се материализира лицето на Мая.

— Псст... Ем!

Емили се отклони от потока ученици в коридора.

— Мая. Здравей.

Мая примигна няколко пъти.

— Ела с мен.

— Не мога в момента. — Емили погледна часовника си. Закъсняваше за обяда с Бека — малката мис „Дървесна корона“. — Какво ще кажеш да се видим след училище?

— Не, това не може да чака — Мая се отдръпна навътре в тъмната стая, прекоси лабиринта от чинове и се приближи до голямата пещ. За изненада на Емили тя отвори вратата ѝ и се скри вътре. После подаде глава и се ухили. — Идваш ли?

Емили сви рамене. Вътре в пещта всичко бе тъмно, дървено и топло — също като в сауна. По рафтовете бяха наредени десетки гърнета, изработени от учениците. Учителят по грънчарство още не ги беше изпекъл, затова те все още бяха яркочервени и лепкави.

— Тук е много приятно — каза унесено Емили. Винаги бе харесвала земната, мокра миризмата на сурова глина. На един от рафтовете стоеше спираловидната ваза, която тя бе направила предишния срок. Тогава бе решила, че се е справила добре, но когато сега я видя, установи, че едната ѝ страна е леко хлътнала.

Внезапно Емили усети как ръцете на Мая се плъзгат по гърба към раменете ѝ. Тя я завъртя към себе си и носовете им се докоснаха. Дъхът на Мая както обикновено миришеше на бананова дъвка.

— Според мен това е най-сексапилната стая в цялото училище, не си ли съгласна?

— Мая — каза предупредително Емили. Трябваше да спрат... само че усещането от ръцете на Мая бе толкова приятно.

— Никой няма да ни види — възрази Мая. Тя погали сухата, изтощена от хлора коса на Емили. — Освен това вече всички знаят за нас.

— Това, което се случи вчера, не те ли притеснява? — попита Емили, като се отдръпна назад. — Не се ли чувстваш... омърсена?

Мая се замисли.

— Не особено. Освен това, изглежда, на никого не му пука особено.

— Точно това е най-странното — съгласи се Емили. — Мислех, че всички ще се държат много гадно — ще се заяждат или ще ми се подиграват. Вместо това... Внезапно станах ужасно популярна. Хората не ми обръщаха толкова внимание дори, след като Али изчезна.

Мая се ухили и погали Емили по бузата.

— Видя ли? Нали ти казах, че няма да е толкова зле. Не беше ли това добра идея?

Емили отстъпи назад. На фона на слабото осветление в пещта, лицето на Мая изглеждаше зловещо зеленикаво. Предишния ден тя бе забелязала на пейките в басейна... но след като я бе потърсила покъсно, тя никъде не успя да я намери. Мая бе искала връзката им да бъде по-открита. Усети болезнено предчувствие.

— Какво имаш предвид под добра идея?

Мая сви рамене.

— Просто искам да кажа, че който направи това, всъщност доста улесни нещата.

— Н-но той нищо не е улеснил — заекна Емили, като се сети къде всъщност би трябвало да бъде в този момент. — Моите родители са вбесени от снимката. Трябва да посещавам една програма, за да им докажа, че не съм гей. И ако не ходя, те ще ме изпратят в Айова, да живея с леля ми Хелена и чичо Алън. Завинаги.

Мая се намръщи.

— А ти защо не им каза истината? Ти си си такава, това не е нещо, което може лесно да се промени. Дори и в Айова. — Тя сви рамене. — Миналата година казах на моето семейство, че съм бисексуална. В началото не го приеха особено добре, но вече се примириха.

Емили започна да обикаля напред-назад по гладкия под на пещта.

— Твоите родители са различни.

— Може би. — Мая се изпъна. — Знаеш ли какво? Откакто миналата година признах пред себе си и останалите... Оттогава се чувствам страхотно.

Очите на Емили инстинктивно се насочиха към змиеподобния белег на ръката на Мая. Беше ѝ харесвало да се самонаранява — твърдеше, че само така може да се почувства добре. Дали нараняването на истинската ѝ същност бе променило това?

Емили затвори очи и си представи ядосаното лице на майка си. Качването на самолета за Айова. Никога повече да не спи в леглото си. Родителите ѝ да я намразят завинаги. Тя усети как се задушаваша.

— Трябва да направя каквото искат. — Емили фокусира погледа си върху топчето дъвка, което някой бе залепил върху лавицата в пещта. — Трябва да вървя. — Тя отвори вратата и пристъпи в класната стая.

Мая тръгна след нея.

— Почакай! — Тя улови Емили за ръката и когато тя се обърна към нея, очите ѝ се впиха в лицето ѝ. — Какво искаш да кажеш? Да не би да скъсваш с мен?

Емили погледна към стената на стаята. Над учителското бюро бе залепен стикер, на който пишеше АЗ ОБИЧАМ ГЪРНЕТА! Само че някой бе задраскал думата гърнета и бе нарисувал листче марихуана над удивителния знак.

— Роузууд е моят дом, Мая. Искам да остана тук. Съжалявам.

Тя започна да се промъква между съдовете с глазура и грънчарските колела.

— Ем! — извика Мая зад гърба ѝ. Но Емили не се обърна.

Тя излезе през страничната врата, която водеше право към вътрешния двор на училището, като се чувстваше така, сякаш току-що бе направила най-голямата грешка в живота си. Дворът бе празен — всички бяха на обяд, — но Емили можеше да се закълне, че за секунда е мярнала някой на покрива на камбанената кула на „Роузууд дей“. Фигурата имаше дълга руса коса и държеше бинокъл пред очите си. Приличаше много на Али.

Емили примигна и фигурата изчезна — остана само бронзовата камбана. Сигурно очите ѝ и изневеряваха. Най-вероятно бе видяла някое чепато, изсъхнало дърво.

Дали?

* * *

Емили се затътри по тясната пътечка, която водеше към параклиса на свети Лорънс, който не приличаше толкова на параклис, колкото на къщичката от курабийки, която Емили бе направила в четвърти клас за коледния конкурс в мола „Крал Джеймс“. Кръглите стени на сградата бяха в канелен жълто-кафяв цвят, а фините первази, парапети и фронтони бяха кремаво бели. Рамките на прозорците бяха

обвити в цветя с бонбонен цвят. Вътре, на една от предните пейки, седеше едно момиче, което се взираше в иначе празния параклис.

— Извинявай, че закъснях — изпъхтя Емили, като се плъзна на пейката до нея. Пред олтара бяха струпани фигурки от Рождество, който очакваха да бъдат подредени в ъгъла. Емили поклати глава. Още не бе дошъл ноември.

— Лошо няма — момичето протегна ръка. — Ребека Джонсън. Викат ми Бека.

— Емили.

Бека носеше дълга дантелена туника, тесни дънки и обикновени розови гуменки. Нежни обеци във формата на цветя висяха на ушите ѝ, а косата ѝ бе вързана отзад с дантелен ластик. Емили се зачуди дали, когато завърши програмата „Дървесна корона“, ще изглежда толкова женствено, колкото Бека.

Минаха няколко секунди. Бека извади тубичка с розов гланц за устни и се начерви.

— И така, искаш ли да ти разкажа за „Дървесна корона“?

Всъщност не, изпита желание да каже Емили. Мая може би бе права — Емили никога нямаше да бъде истински щастлива, докато не престане да се срамува и да отрича истинските си чувства. Въпреки че... Тя погледна към Бека. Момичето си изглеждаше съвсем наред.

Емили отвори една кутийка с кока-кола.

— Значи ти харесваш момичета? — Тя все още не можеше да повярва в това.

Бека, изглежда, се изненада.

— Х-харесвах. Но вече не.

— Добре, но кога... Как разбра със сигурност? — попита Емили, осъзнавайки, че прекалява с въпросите.

Бека отхапа малка хапка от сандвича си. Всичко в нея бе малко и кукленско, включително ръцете ѝ.

— Просто се почувствах различно, предполагам. По-добре.

— И аз! — почти извика Емили. — Когато бях по-малка, имах гаджета момчета... но винаги съм имала по-различни чувства към момичетата. Дори смятах, че куклите ми Барби са сладки.

Бека избърса устата си със салфетка.

— Барби никога не е била мой тип.

Емили се усмихна и се сети за друг въпрос.

— Защо, мислиш, харесваме момичета? Защото четох, че това е генетично, но значи ли, че ако имам дъщеря, тя също ще смята, че нейното Барби е много сладко? — тя се замисли за миг, преди да продължи. В сградата нямаше други хора и беше много приятно да може да разговаря с някой за нещата, които я вълнуваха. Нали това бе целта на тази среща? — Въпреки че... Майка ми изглежда като най-нормалната жена на света — продължи Емили малко механично. — Може би се предава през поколение?

Емили спря, осъзнавайки, че Бека я гледа с много странно изражение на лицето.

— Предполагам, че не — смутено каза тя.

— Съжалявам — каза Емили, — много приказвам. Всъщност съм доста... обърквана. И нервна. — И ме боли, й се искаше да добави, като се сети как лицето на Мая увехна, когато Емили й каза, че всичко е свършило.

— Няма проблем — тихо каза Бека.

— Преди да отидеш в „Дървесна корона“ имаше ли приятелка? — попита Емили, вече по-тихо.

Бека задържа нокътя на палеца си.

— Уенди — каза едва чуто тя. — Работехме заедно в един магазин в мола „Крал Джеймс“.

— Вие с Уенди... флиртувахте ли? — Емили гризна един чипс.

Бека погледна подозрително статуетките кран олтара, сякаш мислеше, че Исус, Мария и трите влъхви подслушват разговора им.

— Може би — прошепна тя.

— Какво беше усещането?

Една малка вена на слепоочието на Бека запулсира.

— Грешно... Да си... гей. Не е лесно да го промениш, но според мен е възможно. „Дървесна корона“ ми помогна да разбера защо бях с Уенди. Израснала съм с трима братя и моят съветник ми каза, че съм била отгледана в много мъжка среда.

Това бе най-глупавото нещо, което Емили бе чувала през живота си.

— Аз имам брат, но имам и две сестри. Не съм била отгледана в мъжка среда. Така че какво не ми е наред?

— Ами, може би твоят проблем се корени някъде другаде. — Бека сви рамене. — Съветниците ще ти помогнат да разбереш това. Те

ще те накарат да се отървеш от старите чувства и спомени. Целта е да ги заместиш с нови чувства и спомени.

Емили се намръщи.

— Карат те да забравяш разни неща?

— Не точно. По-скоро е нещо като освобождаване. Колкото и да се опитваше Бека да я представи в розова светлина, „Дървесната корона“ звучеше ужасно. Емили не искаше да се отърве от Мая. Нито пък от Али.

Внезапно Бека се протегна и хвана ръката на Емили. Реакцията ѝ беше доста изненадваща.

— Знам, че в момента това едва ли има смисъл за теб, но аз научих нещо важно в „Дървесната корона“ — каза тя. — Животът е труден. Ако продължим да изпитваме тези чувства, които са... които са грешни, животът ни ще представлява непрекъсната борба. И без това е доста трудно, знаеш. Защо да влошаваме нещата?

Емили усети, че горната ѝ устна трепери. Дали животът на всички лесбийки представляваше непрекъсната борба? Ами онези две жени, които имат спортен магазин в съседния град? Емили бе купила своите маратонки „Ню баланс“ от тях, и те ѝ се сториха много щастливи. Ами Мая? Преди тя обичаше да се самонаранява, но сега се чувстваше много по-добре.

— А Уенди добре ли приема участието ти в програмата „Дървесна корона“? — попита Емили.

Емили погледна към витража зад олтара.

— Според мен тя ме разбира.

— Излизате ли все още заедно?

Бека сви рамене.

— Не много. Но мисля, че все още сме приятелки.

Емили прокара език по зъбите си.

— Смяташ ли, че можем да излезем трите някой път? — Нямаше да е зле да види две бивши лесбийки, които са останали приятелки. Може би двете с Мая могат да останат приятелки.

Бека вдигна изненадано глава.

— Добре. Какво ще кажеш за събота вечер?

— Прекрасно — отговори Емили.

Те довършиха обяда си и Бека се сбогува с нея. Емили тръгна надолу по зелената поляна и се вля в потока от ученици, които отиваха

в час. Мозъкът ѝ бе претъпкан с информация и емоции. Лесбийките в спортния магазин може и да са щастливи, и Мая можеше да се чувства по-добре, но може би Бека също беше права. Как щяха да се развият нещата в колежа, ами след това, когато си намери работа? Щеше да ѝ се наложи отново и отново да обяснява сексуалността си на най-различни хора. Хора, които може би нямаше да я приемат.

Преди вчерашния ден единствените хора, които знаеха как се чувства Емили, бяха Мая, бившето ѝ гадже Бен и Алисън. Двама от трима го бяха приели много добре.

Може би те бяха правите.

17.

ЗАЩОТО НАЙ-ЕМОЦИОНАЛНИТЕ МОМЕНТИ В ЕДНА ВРЪЗКА СЕ СЛУЧВАТ НА ГРОБИЩАТА

Сряда след училище Ариа гледаше гърба на Шон, който здраво въртеше педалите на своя планински бегач „Гари Фишър“ и без проблем изкачваше хълмистите улици на Западен Роузууд.

— Не изоставай! — подразни я той.

— Лесно ти е на теб! — извика Ариа, която яростно се опитваше да подкара по-бързо старичкото Пежо с десет скорости на Ила, останало още от колежа — когато се премести у Шон, тя взе и колелото със себе си. — Аз не пробягвам по шест мили всяка сутрин!

Шон бе изненадал Ариа след училище, като ѝ каза, че днес ще пропусне тренировките по футбол, за да прекара повече време с нея. Кое то бе голяма стъпка от негова страна — за двайсет и четирите часа, които бе живяла с него, Ариа разбра, че Шон е също толкова вманиачен по футбола, колкото брат ѝ по лакроса. Всяка сутрин Шон бягаше по шест мили, правеше упражнения и тренираше да вкарва голове в мрежата, опъната в задния двор на семейство Ейкърд, докато не станеше време да тръгва на училище.

Ариа трудно изкачи хълма и със задоволство забеляза, че пътят пред тях тръгна надолу. Денят бе великолепен, затова те решиха да покарат велосипеди в Западен Роузууд. Минаваха край фермите с множество пристройки и през километри девствени гори.

Когато слязоха на равен терен, те приближиха груба желязна ограда, с богато орнаментирана порта. Ариа натисна спирачките.

— Чакай малко. Съвсем забравих за това място.

Тя спря пред входа на гробището „Свети Василий“, най-старото и най-страховитото в града, където като малка ходеше да прави копия под хартия на надгробните плочи. То се простираше върху десетки акри от вълнисти хълмове и красиви поляни, а някои от надгробните камъни датираха още от 1700-та година. Преди Ариа да открие своята ниша в приятелството с Али, тя бе преминала през готик фаза,

очарована от всичко, свързано със смъртта, Тим Бъртън^[1], Хелюин и Найн Инч Нейлс.^[2] Гъстите корони на дъбовете в гробищния парк ѝ осигуряваха идеална сянка за излежаване и мързелуване.

Шон спря до нея. Ариа се обърна към него.

— Може ли да влезем за малко?

Той я погледна разтревожено.

— Сигурна ли си?

— Преди много обичах да идвам тук.

— Добре. — Шон неохотно облегна велосипеда си на металния контейнер за отпадъци, редом с колелото на Ариа, и тръгна след нея покрай първата редица надгробни камъни.

Ариа четеше имената и датите, които навремето всъщност бе запомнила наизуст. ЕДИТ ДЖОНСЪН, 1807–1856. БЕБЕТО АГНЕС, 1820–1821. САРА УИТИЪР и цитатът от Милтън „СМЪРТТА Е ЗЛАТЕН КЛЮЧ, КОЙТО ОТВАРЯ ДВЕРИТЕ НА РАЯ“. Ариа знаеше, че отгатък хълма се намираха гробовете на кучето на име Пъф, котката Роувър и един папагал на име Лили.

— Обожавам гробовете — каза Ариа, когато подминаха един голям паметник, със статуя на ангел на върха. — Напомнят ми за „Сърцето-издайник“.

— За кое?

Ариа повдигна вежди учудено.

— Стига де. Не може да не си чел този разказ. На Едгар Алан По? За мъртвеца, скрит под дъските на пода? А разказвачът продължавал да чува сърцето му как бие под дъсчения под?

— Не съм.

Ариа сложи ръце на кръста си, встрещена. Как може Шон да не го е чел?

— Като се приберем, ще ти потърся томчето на По, за да го прочетеш.

— Добре — съгласи се Шон, след което смени темата. — Добре ли спа снощи?

— Страхотно — излъга тя. Луксозната ѝ стая бе много красива, но Ариа всъщност не можа да спи. Къщата на Шон беше... твърде идеална. Пухеният юрган бе твърде пухкав, матракът бе твърде удобен, стаята бе твърде тиха. Освен това миришеше твърде много на хубаво и чисто.

Но освен това тя се тревожеше заради онова раздвижване край прозореца на стаята ѝ, за възможността да я дебне воайора и заради съобщението от А., в което се казваше, че убиецът на Али е по-близо, отколкото предполага. Тя се бе въртяла часове в леглото, сама, убедена, че щом надигне глава над юргана, ще види воайора — или убиеца на Али — да стои до леглото ѝ.

— Обаче мащехата ти се държа много строго с мен тази сутрин — каза Ариа, като заобиколи едно разцъфнало черешово дърво. — Забравих да си застеля леглото. Тя ме накара да се кача горе и да го оправя. — Тя изсумтя. — Майка ми не ме е карала да го правя от милион години.

Когато вдигна глава, видя, че Шон се смее.

— Мащехата ми винаги чисти къщата до блясък. Почти всеки ден Историческото общество изпраща групи на посещение.

Ариа настръхна. Щеше ѝ се да му каже, че Историческото общество на Роузууд е искало да включи и тяхната къща в туристическите обиколки — защото е била проектирана от някакво протеже на Франк Лойд Райт. Вместо това просто въздъхна.

— Съжалявам. Просто... откакто оставих на мама съобщение, че ще отседна у вас, тя не ми се е обаждала. Чувствам се толкова... изоставена.

Шон я докосна по ръката.

— Знам, знам.

Ариа пъкна върха на езика си в дупката, където се бе намирал единствения ѝ мъдрец.

— Там е работата — каза меко тя. — Не знаеш.

Семейството на Шон бе идеално. Тази сутрин господин Ейкърд им бе приготвил белгийски кифлички, а госпожа Ейкърд бе приготвила кутийки с обяд за всички — включително и за Ариа. Дори кучето им, порода еърдейл, бе много добре възпитано.

— Тогава обясни ми — каза Шон.

Ариа въздъхна.

— Не е толкова лесно.

Те подминаха едно чепато, чворесто дърво. Внезапно Ариа погледна надолу... и рязко спря. Точно пред нея имаше оградено място за нов гроб. Гробокопачът още не бе изкопал дупката за ковчега, но мястото беше оградено. Мраморният надгробен камък обаче вече бе

издигнат. На него пишеше просто „АЛИСЪН ЛОРЪН ДИЛОРЕНТИС“.

Ариа издаде кратък, бълбукащ звук от гърлото си. Властите все още изследваха останките на Али за следи от отрова или травма, затова нейните родители не я бяха погребали. Ариа не знаеше, че възнамеряват да я погребат тук.

Тя погледна безпомощно към Шон. Той пребледня.

— Мислех, че знаеш.

— Нямах никаква представа — прошепна тя.

На надгробния камък бе написано само името на Али. Никакви любима дъщеря или превъзходен играч на хоккей, или пък най-красивото момиче в Роузууд. Дори не бяха отбелязани денят, месецът и годината на смъртта ѝ. Може би просто защото никой не знаеше точната дата.

Тя потрепери.

— Мислиш ли, че трябва да кажа нещо?

Шон сви розовите си устни.

— Когато посещавам гроба на мама, понякога казвам по нещо.

— Какво например?

— Ами съобщавам ѝ как вървят нещата. — Той погледна настрана и се изчерви. — Отидох след бала. Разказах ѝ за теб.

Ариа също се изчерви. Тя погледна към надгробния камък, но се почувства неловко. Не ѝ бе присъщо да разговаря с мъртъвци. Не мога да повярвам, че си мъртва, помисли си тя, без да може да го произнесе на глас. Стоя си тук, гледам гроба ти и все още ми се струва нереално. Така искам да знам какво се е случило. Дали убиецът все още е тук? Дали А. казва истината?

Дааа — Ариа можеше да се закълне, че чува някакъв далечен шепот. Звучеше като гласа на Али.

Тя се замисли за съобщението на А. Някой иска нещо, което принадлежи на Али — и я бе убил заради това. Какво бе то? Всички искаха по нещо от нея — дори най-добрите ѝ приятелки. Хана искаше нейната индивидуалност и, изглежда, си я бе присвоила, след като Али изчезна. Емили бе обичала Али повече от всички — наричаха я „Убиец“, като личния питбул на Али. Ариа искаше способността на Али да флиртува, нейната красота, нейната харизма. А Спенсър винаги ревнуваше от нея.

Ариа се загледа в оградената площ, която щеше да бъде гроба на Али и зададе въпроса, който бавно се бе формирал в съзнанието ѝ: За какво, всъщност, се борехме, момичета?

— При мен не се получава — прошепна след малко тя. — Да тръгваме.

Тя погледна за последен път бъдещия гръб на Али. Когато му обърна гръб, пръстите на Шон се сплетоха с нейните. Известно време повървяха тихо, но някъде по следата на пътя към изхода Шон се спря.

— Зайче — каза той, като посочи към една животинка на поляната. После целуна Ариа по устните.

Устата ѝ се изви в усмивка.

— Получих целувка само защото си видял зайче?

— Аха — Шон игриво я побутна. — Това е същото като да удариш някого, щом видиш фолксваген бийтъл. При нас може да са целувки — и зайци. Това да бъде нашата игра.

— Нашата игра? — подсмихна се Ариа, като реши, че той се шегува.

Но лицето му остана сериозно.

— Нали се сещаш, само за нас. Добре, че е свързана със зайците, защото в Роузууд е пълно с тях.

Ариа се страхуваше да се пошегува с него, но наистина — тяхната игра? Това ѝ приличаше на нещо, което Дженифър Татчър и Дженингс Силвър биха направили. Дженифър и Дженингс бяха заедно още преди Ариа да замине за Исландия в края на седми клас. Бяха известни просто като Двете Дж или Дж-тата, и към тях се обръщаха така дори поединично. Ариа не искаше да бъде Дж.

Докато гледаше как Шон минава пред нея и отива при велосипедите, деликатните косъмчета на врата ѝ настръхнаха. Сякаш някой я наблюдаваше. Но когато се обърна, видя само една грамадна черна врана, която бе кацнала на надгробния камък на Али. Враната я погледна, без да мига, след което разпери крила и отлетя към дърветата.

[1] Тим Бъртън — американски кинорежисьор и сценарист, известен със специфичната визия на филмите си, понякога определяна като „приказна“ и „готическа“. — Б.пр. ↑

[2] Найн Инч Нейлс — американска индъстриъл метъл група, основана от Трент Резнър през 1988 г. — Б.пр. ↑

18.

ЕДИН ХУБАВ ШАМАР ЗАД ВРАТА НЕ Е УБИЛ НИКОГО

Четвъртък сутринта доктор Евънс затвори вратата на кабинета си, настани се в коженото си кресло, спокойно скръсти ръце и се усмихна на Спенсър, която седеше срещу нея.

— И така. Чух, че вчера си имала интервю и фотосесия за „Сентинъл“.

— Точно така — отговори Спенсър.

— И как мина?

— Добре. — Спенсър отпи една глътка от двойното си кафе лате. Интервюто наистина бе минало добре, въпреки всичките притеснения на Спенсър — и заплахите на А. Джордана само загатна за есето, а Матю ѝ бе казал, че снимките са станали страхотни.

— Как се отнася сестра ти към това, че ти си в центъра на вниманието? — попита доктор Евънс. Когато Спенсър въпросително повдигна вежди, доктор Евънс сви рамене и се наведе напред. — Някога мислила ли си, че може би ти завижда?

Спенсър загрижено погледна към затворената врата на доктор Евънс. Мелиса седеше на дивана в чакалнята и четеше списание „Пътешествия и свободно време“. Тя отново си бе взела час веднага след сеанса на Спенсър.

— Не се тревожи, не може да те чуе — увери я доктор Евънс.

Спенсър въздъхна.

— Тя изглежда малко... ядосана — каза с тих глас. — Обикновено всичко се върти около Мелиса. Дори когато родителите ми ме попитат нещо, Мелиса веднага се опитва да насочи вниманието им към себе си. — Тя погледна към сребърния пръстен от Тифани, който носеше на показалеца си. — Мисля, че ме мрази.

Доктор Евънс почука с химикал по бележника си.

— Отдавна имаш усещането, че те мрази, нали? Как те кара да се чувстваш това?

Спенсър сви рамене и притисна една от тъмнозелените плюшени възглавнички към гърдите си.

— Мисля, че съм ядосана. Понякога толкова се дразня от това, че ми се иска... да я ударя. Очевидно няма да го направя, но...

— Но усещането би ти харесало, нали?

Спенсър кимна, вперила поглед в хромираната лампа. Веднъж, след като Мелиса ѝ бе казала, че не е много добра актриса, Спенсър едва не я удари по лицето. Вместо това хвърли една от коледните чинии на майка ѝ в кухнята. Чинията се разби и остави на стената белег във форма на пеперуда.

Доктор Евънс прелисти бележника си.

— Какво правят вашите родители по въпроса с тази ваша... ненавист?

Спенсър вдигна рамене.

— Общо взето нищо. Ако питате майка ми, тя сигурно ще ви каже, че се разбираме идеално.

Доктор Евънс се облегна назад и се замисли.

— Това е само теория, но е възможно Мелиса да се страхува, че ако родителите ти видят, че се справяш добре, ще започнат да обичат теб вместо нея.

Спенсър вирна глава.

— Наистина ли?

— Може би. Ти, от своя страна, смяташ, че родителите ти изобщо не те обичат. Че всичко се прави за Мелиса. Не знаеш как да се съревноваваш с нея и точно тук се появяват гаджетата. Всъщност може би ти не искаш точно нейните приятели, а всъщност ти се иска да я нараниш. Така ли е?

Спенсър кимна замислено.

— Може би...

— И двете страдате много — каза тихо доктор Евънс и лицето ѝ омекна. — Не знам каква е била причината за това поведение — може да е нещо, което е станало много отдавна, нещо, което дори не си спомняте — но сте започнали да се държите така една с друга и това ще продължи, докато не откриете първопричината и не се научите да уважавате чувствата на другата. Този модел може да се повтори и в другите ти връзки — може да си избираш приятели и гаджета, които да

се отнасят с теб както Мелиса, защото динамиката ти е позната и ти си наясно с ролята си.

— Какво искате да кажете? — попита Спенсър, като прегърна коленете си. Това й прозвуча като ужасни психологически бръщоленици.

— Приятелките ти... обичат ли да са в центъра на нещата? Те имат всичко, което искат, непрекъснато те притискат, никога не се чувстваш комфортно?

Устата на Спенсър пресъхна. Определено имаше такава приятелка: Али.

Тя затвори очи и отново се сети за странния спомен, който я бе притеснявал цяла седмица. Ставаше въпрос за някаква караница, Спенсър бе сигурна в това. Само дете тя помнеше всичките скандали с Али по-ясно, отколкото хубавите моменти в тяхното приятелство. Дали това не беше просто сън?

— За какво си мислиш? — попита доктор Евънс.

Спенсър си пое дълбоко дъх.

— За Алисън.

— А... — кимна доктор Евънс. — Мислиш ли, че Алисън е била като Мелиса?

— Не знам. Може би.

Доктор Евънс измъкна една салфетка от кутията и си издуха носа.

— Гледах ви на клипчето по телевизията. Двете с Алисън изглеждахте ядосани една на друга. Така ли беше?

Спенсър си пое дълбоко дъх.

— Донякъде.

— Можеш ли да си спомниш защо?

Спенсър се замисли и огледа стаята. На бюрото на доктор Евънс имаше някаква гравирани табелка, която последния път не беше забелязала. На нея пишеше АЗ ЗНАМ, ЧЕ НИЩО НЕ ЗНАМ. СОКРАТ.

— В онези седмици, преди да изчезне, Алисън започна да се държи... много странно. Сякаш ни мразеше. Никой от нас не искаше да го признае, но според мен през онова лято тя смяташе да ни зареже.

— А това как те караше да се чувстваш? Ядосана?

— Да. Естествено. — Спенсър замълча за миг. — Беше страхотно да бъдем приятелки на Али, но трябваше да направим доста жертви.

Заедно преживяхме много неща, някои не особено приятни. Значи ние преминахме през всичко заради нея, а сега тя искаше да ни захвърли?

— Значи си смятала, че тя ти дължи нещо?

— Може би — отговори Спенсър.

— Но ти също си чувствала вина, нали? — предположи доктор Евънс.

Раменете на Спенсър увиснаха.

— Вина ли? Защо?

— Защото Алисън е мъртва. Защото до известна степен си я отхвърлила. Може би подсъзнателно си желала да ѝ се случи нещо лошо, защото тя те е наранявала.

— Не знам — прошепна Спенсър.

— И тогава желанието ти се е сбъднало. И сега се чувстваш така, сякаш ти си виновна за изчезването на Алисън. Че ако не беше изпитвала онова желание, тя нямаше да бъде убита.

Очите на Спенсър се напълниха със сълзи. Тя не можа да отговори нищо.

— Вината не е твоя — каза твърдо доктор Евънс, като се наведе напред в стола си. — Ние не обичаме непрекъснато приятелите си. Алисън те е наранила. Това, че просто си имала някакви лоши мисли не означава, че си причина за смъртта ѝ.

Спенсър подсмръкна. Тя отново се взря в цитата на Сократ. Аз знам, че нищо не знам.

— В съзнанието ми непрекъснато се появява един спомен — изведнъж каза тя. — За Али. Караме се. Тя говори за нещо, което съм прочела в дневника ѝ — тя непрекъснато мислеше, че ѝ чета дневника, но всъщност аз никога не съм го пипвала. Но аз... просто не съм убедена, че това е истински спомен.

Доктор Евънс допря химикала до устата си.

— Хората имат различни начини да се справят с проблемите. При някои хора, които видят или направят нещо неприятно, мозъкът им просто... редактира случилото се. Но паметта им често започва да го изтласква обратно.

Спенсър имаше чувството, че е лапнала стъклена вата.

— Нищо неприятно не се е случило.

— Бих могла да те хипнотизирам, за да изчистя спомена.

Устата на Спенсър пресъхна.

— Да ме хипнотизирате?

Доктор Евънс се взираше в нея.

— Може да помогне.

Спенсър пхна кичур коса в устата си. После посочи към цитата от Сократ.

— Какво означава това?

— Това ли? — Доктор Евънс сви рамене. — Мисли за себе си. Сам си прави изводи. — Тя се усмихна. — Готова ли си? Легни на дивана и се настани удобно.

Спенсър рязко се гътна на дивана. Докато доктор Евънс спускаше бамбуковите щори, тя се сви от страх. Али бе направила същото през онази нощ, когато изчезна от хамбара.

— Просто се отпусни. — Доктор Евънс загаси лампата на бюрото ѝ. — Успокой се. Опитай се да се освободиш от всичко, за което разговаряхме днес. Става ли?

Спенсър изобщо не се чувстваше спокойна. Бе свила колене, а мускулите ѝ се бяха стегнали. Дори зъбите ѝ тракаха. Сега ще започне да обикаля из стаята и да брои от сто на обратно. Ще докосне челото ми и аз ще попадна под нейна власт.

Когато Спенсър отвори очи, тя вече не беше в кабинета на доктор Евънс. Тя се намираше пред хамбара. Беше нощ. Алисън я гледаше и поклащаше глава, също както в откъслечните спомени, които Спенсър бе имала цяла седмица. Тя внезапно разбра, че това е нощта, в която Али изчезна. Опита се да се измъкне от спомена, но крайниците ѝ бяха натезжали и безполезни.

— Ти се опита да ми отнемеш всичко — каза Али с тон и изражение на лицето, които ѝ се сториха зловещо познати. — Но това няма да го получиш.

— Да получа какво? — Духаше студен вятър. Спенсър потрепери.

— Хайде, стига — изсмя се подигравателно Али, като сложи ръце на кръста. — Прочела си за това в дневника ми, нали?

— Въобще не съм ти пипала дневника — възрази Спенсър. — Изобщо не ме интересува.

— Напротив, много даже те интересува — каза Али. Тя се наведе напред. Дъхът ѝ миришеше на мента.

— Ти бълнуваш — избъбри Спенсър.

— Напротив — озъби се Али. — Ти бълнуваш.

Спенсър внезапно почувства гняв. Тя се наведе напред и блъсна Али по рамото. Тя я погледна изненадано.

— Приятелките не се блъскат по рамената.

— Е, може би ние не сме приятелки — отговори Спенсър.

— Да, може би — каза Али. Тя се отдалечи на няколко метра, но после се обърна към нея и каза нещо. Спенсър видя как устата ѝ мърда, след това усети, че и собствената ѝ уста се движи, но не можа да чуе думите. Знаеше само, че каквото ѝ да бе казала Али, то я беше ядосало ужасно. Някъде отдалеч се чу едно щрак.

— Спенсър — чу се гласът на доктор Евънс. — Хей, Спенсър.

Първото нещо, което видя, щом отвори очи, бе табелката на доктор Евънс. Аз знам, че нищо не знам. След това се появи и лицето на психиатърката. На него бяха изписани неувереност и безпокойство.

— Добре ли си? — попита тя.

Спенсър примигна няколко пъти.

— Не знам.

Тя седна на дивана и избърса запотеното си чело с ръка. Усещането бе същото както когато се събуди от упойката след операцията на апандисита ѝ. Всичко изглеждаше замазано и неясно.

— Каж ми какво виждаш в стаята — каза доктор Евънс. — Опиши ми всичко.

Спенсър се огледа.

— Кафяв кожен диван, бял пухкав килим...

Какво беше казала Али? Защо Спенсър не можеше да я чуе? Наистина ли това се беше случило?

— Телено кошче за отпадъци — продължи тя. — Свещник с ароматна свещ.

— Добре — доктор Евънс сложи ръка на рамото ѝ. — Седни тук. Дишай дълбоко.

Прозорецът на стаята бе отворен и Спенсър можеше да усети миризмата на току-що асфалтирания паркинг. Два гълъба си гукаха. Когато най-накрая се изправи и каза на доктор Евънс, че ще се видят следващата седмица, тя почувства главата си прояснена. Излезе и мина през чакалнята, без да забележи Мелиса. Просто искаше да се махне оттук.

Слезе на паркинга и се качи в колата си, като остана мълчаливо да седи в нея. Изброи всички неща, които виждаше и тук. Чантата ѝ от туид. Табелата над зеленчуковия магазин, която гласеше „ПРЕСНИ ДОМАТИ“. Д-то се бе отчупило и паднало на земята. Един син пикап чероки бе паркиран напреки пред магазина. На близкото дъбово дърво весело се поклащаше една червена къщичка за птици. На вратата на офис сградата висеше надпис, че вътре се допускат само служебни животни. Профилът на Мелиса се виждаше през прозореца на доктор Евънс.

Устните на сестра ѝ бяха извити в усмивка и тя усилено жестикулираше. Когато Спенсър отново погледна към зеленчуковия магазин, тя видя, че задната гума на шевролета е спукана. Зад пикапа се прокрадваше някой. Може би котка.

Спенсър се понадигна в седалката. Не беше котка — беше човек. Който я гледаше. Очите му не мигваха. И тогава внезапно обърна глава, скри се в сенките и изчезна.

19.

МНОГО ПО-ДОБРЕ ОТ НАДПИС „РИТНИ МЕ“

В четвъртък следобед Хана вървеше по коридора след останалите от класа по химия, към пилона със знамето на двора. Беше обявена учебна противопожарна тревога и учителят им по химия, господин Пърсивал, проверяваше дали някой не е избягал навън. Беше поредният необичайно топъл октомврийски ден и докато слънцето напичаше главата на Хана, тя чу две второкурснички да разговарят тихичко.

— Чу ли, че била клептоманка? — изсъска Ноел Фрейзиър, високо момиче с водопад от руси къдрици.

— Знам — отговори Ана Уолтън, дребничка брюнетка с огромни гърди. — Тя организираше мащабен обир на Тифани. А след това катастрофирала с колата на господин Ейкърд.

Хана замръзна. Обикновено приказките на двете смотанячки-второкурснички нямаше да я притеснят, но сега се чувстваше някак уязвима. Престори се, че е особено заинтересувана от групичка дребни борчета, които градинарят току-що бе посадил.

— Чувам, че всеки ден ходи в полицейското управление — каза Ноел.

— Нали знаеш, че вече не е поканена за купона у Мона? — прошепна Ана. — Скарали са се жестоко, защото Хана я унизила с онова изписване във въздуха.

— Мона искала да я зареже още преди два месеца — каза многозначително Ноел. — Хана се е превърнала в абсолютна загубенячка.

Това вече бе твърде много. Хана се обърна вбесена.

— Кой ви каза това?

Ана и Ноел се спогледаха и размениха усмивки. След това тръгнаха надолу по хълма, без да кажат нито дума.

Хана затвори очи и се облегна на металния пилон, като се опита да пренебрегне факта, че всички от класа ѝ по химия се бяха вторачили в нея. Бяха минали двацет и четири часа от провала с въздушното писане и нещата се развиваха от зле по-зле. Предишната вечер Хана бе изпратила поне десет извинителни съобщения на Мона... и не бе получила никакъв отговор. А днес цял ден чуваше странни, отвратителни неща за себе си... от всички.

Тя се замисли за есемеса от А.

Ами Мона? Тя също не ти е приятелка. Така че пази си гърба.

Хана огледа тълпата ученици на двора. Точно до входната врата две момичета в униформи на мажоретки репетираха танца си. Близко до един бор две момчета се налагаха с униформените си сака. Братът на Ариа, Майк, мина край нея, като си играеше със стика си за лакрос. Най-накрая забеляза изрусената до бяло коса на Мона. Тя бе тръгнала да влиза в сградата през една от страничните врати с отегчен и високомерен израз на лицето си. Хана опъна сакото си, сви и разпусна юмруци и тръгна към най-добрата си приятелка.

Когато се приближи до Мона, тя я тупна по кокалестото рамо. Мона се обърна.

— А, ти ли си — каза тя с равния си глас, с който обикновено поздравяваше загубеняците, които не заслужаваха нейното присъствие.

— Ти ли пускаш разни слухове за мен? — попита я Хана, като се стараеше да не изостава от Мона, която направо влетя през страничната врата и хукна надолу по коридора.

Мона намести голямата чанта на рамото си.

— Не съм казала нищо, което да не е истина.

Хана зяпна изненадано. Тя се почувства точно като Уили Койота от онези стари анимационни филмчета, които обичаше да гледа — той тичаше и тичаше, и тичаше, докато накрая не скочеше от някоя скала. Уили увисваше във въздуха за секунда, без да осъзнава какво е станало, и после стремително политаше надолу.

— Значи според теб съм някоя загубенячка? — извика тя.

Мона повдигна едната си вежда.

— Както вече ти казах, нищо, което да не е истина.

Тя остави Хана да стои втрещена в средата на коридора, заобиколена от потока ученици. Мона стигна до края на коридора и се спря до група момичета. В началото всичките ѝ изглеждаха еднакви — скъпи чанти, блестящи коси, слаби крака с изкуствен тен — но след това погледът на Хана се проясни. Мона стоеше до Наоми и Райли, и трите си шепнеха нещо.

Хана бе сигурна, че всеки момент ще заплаче. Тя влезе, препъвайки се, в тоалетната и се затвори в кабинката до Олд Фейтфул, прочутата тоалетна, която периодично изхвърляше вода, като обливаше всеки, който бе достатъчно глупав, за да я използва. Момчетата също си имаха изригваща тоалетна. Водопроводчиците се бяха опитвали много пъти да ги поправят, но тъй като не можеха да разберат каква точно е причината за това, Олд Фейтфул се превърна в легендарна част от „Роузууд дей“. Всички знаеха за тях и избягваха да ги използват.

Само дето... Мона бе използвала Олд Фейтфул само няколко седмици след като двете с Хана станаха приятелки, по времето, когато все още си беше заблудена ученичка. Тя бе изпратила един панически есемес на Хана в часа ѝ по здравеопазване и Хана бе хукнала към тоалетната, за да ѝ занесе резервните пола и блуза, които Мона държеше в шкафчето си. Хана си спомни как бе натъпкала подгизналата пола в една найлонова торбичка и ѝ бе подала сухите дрехи над вратата, за да може Мона спокойно да се преоблече — винаги се бе чувствала неудобно да се преоблича пред други хора.

Как може Мона да не помни това?

Сякаш по сигнал Олд Фейтфул изригна. Хана изпищя и се притисна към отсрещната стена, а във въздуха се изстреля струя синя канална вода. Няколко тежки капки паднаха върху сакото на Хана, тя се притисна към вратата на кабинката и заплака. Чувстваше се ужасно, че Мона вече не се нуждае от нея. И че Али беше убита. И че баща ѝ още не ѝ се беше обадил. Защо ѝ се случваше всичко това? Какво бе направила, за да го заслужи? Олд Фейтфул започна да се успокоява и точно тогава външната врата се отвори. Хана изхълца тихо няколко пъти, като се опитват да пази тишина. Влезлият се приближи до мивката и Хана надникна под вратата. Видя чифт тежки, черни мъжки половинки.

— Ехо? — чу се момчешки глас. — Има... Има ли някой вътре?

Хана сложи ръка на устата си. Какво търсеше това момче в дамската тоалетна?

Освен ако... Не. Не може да бъде.

— Хана? — Обувките се спряха пред вратата на нейната кабинка. Този път Хана разпозна гласа.

Тя леко отвори и надникна през процепа. Беше Лукас, момчето от „Рив Гош“. Можеше да види върха на носа му и кичур руса коса. На ревера му бе закачена футболна значка НАПРЕД, РОУЗЗУД.

— Откъде разбра, че съм тук?

— Видях те да влизаш — отговори той. — Нали знаеш, че това е мъжката тоалетна? Хана му отговори с объркано подсмъркване. Тя свали мокрото си сако, измъкна се от кабинката, отиде до мивката и си сипа малко течен сапун в шепата. Той миришеше на бадем, а Хана ужасно мразеше тази миризма.

Лукас погледна към кабинката на Олд Фейтфул.

— Нима онова нещо изригна?

— Да — каза Хана. Тя повече не можеше да сдържа емоциите си. Наведе се над мивката и сълзите ѝ потекоха.

Лукас застана до нея и сложи ръка на гърба ѝ. Хана усети, че тя леко трепереше.

— Успокой се, това е просто Олд Фейтфул. Той си изригва на всеки час. Знаеш много добре.

— Не става въпрос за това. — Хана грабна една хартиена салфетка и си издуха носа. — Най-добрата ми приятелка ме мрази. И кара всички останали също да ме мразят.

— Какво? Естествено, че не го прави. Това са глупости.

— Напротив, прави го! — Пискливият глас на Хана отекна в облечените с фаянсови плочки стени. — Мона вече излиза с едни други момичета, които ме мразят, и разпространява слухове за мен, само защото пропуснах Приятелницата и самолетът изписа в небето „Всички да пърдим с Мона“, вместо „Всички на парти с Мона“, и тя оттегли поканата за рождения ѝ ден, а аз трябваше да бъда най-добрата ѝ приятелка.

Тя изреди всичко това в едно дълго изречение, без да си поема дъх, без да обръща внимание къде е и на кого говори. Когато свърши, тя погледна Лукас и внезапно почувства раздразнение, че той е там и е чул всичко.

Лукас бе толкова висок, че трябваше да стои леко прегърбен, за да не си удари главата в тавана.

— И аз мога да разпространя някои клюки за нея. Като, например, че е болна от такава болест, при която не може да се спре да си яде сополите, когато никой не я гледа? Сърцето на Хана подскочи. Това беше голяма глупост... но същевременно смешно... и мило.

— Всичко е наред.

— Добре, но да знаеш, че предложението ми си остава. — Лицето му абсолютно сериозно. На ужасното зеленикаво осветление в тоалетната той дори изглеждаше сладък. — Хей! Сетих се за нещо, което може да те развесели.

Хана го погледна недоверчиво. Той да не би да си мислеше, че само защото я е видял в тоалетната, двамата вече са приятели? Въпреки това бе любопитна да разбере.

— Какво?

— Не мога да ти кажа. То е свръх секретно. Ще дойда да те взема утре сутринта.

Хана го стрелна с предупредителен поглед.

— Това среща ли е?

Лукас вдигна примирително ръце.

— Съвсем не. Просто... приятели.

Хана преглътна. Точно от приятел имаше нужда сега. Ужасно.

— Добре — съгласи се тихо тя, като се чувстваше твърде изтощена, за да спори. След това въздъхна, излезе от мъжката тоалетна и се запъти към следващия си урок. Странно, но вече се чувстваше мъничко по-добре.

Но щом зави зад ъгъла и навлезе в крилото за чужди езици, Хана се спря, за да облече сакото си и усети нещо, залепено на гърба му. Тя измъкна един смачкан лист хартия, на който с розов флумастер бе написано „Съжалявайте ме“.

Хана огледа преминаващите край нея ученици, но никой не й обръщаше внимание. Откога ли се разхождаше с тази бележка на гърба? Кой ли я беше залепил? Можеше да бъде всеки. По време на противопожарната тревога тя се бе движила в тълпа от ученици. Всички бяха там.

Хана отново погледна към листа и го обърна от другата страна. Там имаше бележка, написана на пишеща машина. Хана усети онова

познато свиване в стомаха си.

Хана, помниш ли, когато видя Мона да излиза от онази клиника за пластична хирургия? Ехо, думата липосукция да ти говори нещо? Но шшшт! Не си го чула от мен.

А.

20.

ЖИВОТЪТ ИМИТИРА ИЗКУСТВОТО

Четвъртък на обяд Ариа влезе в административното крило на „Роузууд дей“. Тук се намираха кабинетите на всички учители, които често провеждаха в тях извънкласни занимания през обедната почивка.

Ариа спря пред затворената врата на кабинета на Езра. Той я бе променил много от началото на годината. Беше закачил на стената бяла дъска, която бе запълнена със съобщения от учениците му.

Господин Фитц, искам да обсъдим доклада ми за Фицджералд. Ще се отбия след часовете.

Кели.

В дъното имаше цитат от Хамлет:

„О, ти, злодей! Злодей! Злодей! Усмиващ се злодей!“^[1]

Под дъската бе залепил изрезка от комикс на „Ню Йоркър“ — куче, седнало на дивана на психиатър. А на дръжката на вратата бе закачил табелката „НЕ МЕ БЕЗПОКОЙТЕ“ от хотел „Дейс Ин“; Езра я бе обърнал от обратната страна: **МОЛЯ ЧИСТАЧКАТА ДА ПОЧИСТИ ТАЗИ СТАЯ.**

Ариа колебливо почука на вратата. „Влез“, го чу да се обажда отвътре. Тя очакваше Езра да бъде с някой друг ученик — от откъслечните реплики, които бе дочула в час, тя бе решила, че обедната му почивка винаги е много заета — а ето, че той седеше там

съвсем сам, сложил кутия „Хепи мийл“ на бюрото си. В стаята миришеше на сандвичи от Макдоналдс.

— Ариа! — възкликна Езра, като повдигна вежди. — Каква изненада. Седни.

Тя се тръшна на одраскания му диван — същия като онзи в кабинета на директора на „Роузууд дей“. Посочи към бюрото му.

— „Хепи мийл“?

Той се усмихна смутено.

— Харесват ми играчките. — Той вдигна една количка от някакъв детски филм. — Искаш ли един сандвич? — Той протегна кутията към нея. — С месце на скара.

Тя махна отрицателно с ръка.

— Не ям месо.

— Вярно. — Той изяде едно пържено картофче, без да сваля поглед от очите ѝ. — Забравих.

Ариа усети прилив на нещо — смесица от близост и дискомфорт. Езра отмести поглед, може би също го бе усетил. Тя огледа бюрото му. То бе претрупано с листове хартия, миниатюрна каменна японска градина и хиляди книги.

— И така... — Езра избърса устата си със салфетка, без да забележи израза на лицето ѝ. — Какво мога да направя за теб?

Ариа се облегна върху облегалката на дивана.

— Чудех се дали ще ми отпуснеш още малко време за есето върху „Алената буква“, което трябва да предадем утре.

Той остави безалкохолното си на бюрото.

— Наистина ли? Изненадан съм. Ти никога не си закъснявала досега.

— Знам — рече смутено тя. Но къщата на семейство Ейкърд изобщо не бе удобна за учене. Първо, тя бе твърде тиха — Ариа бе свикнала да учи като едновременно с това слушаше музика, телевизора и Майк, който викаше по телефона в съседната стая. Второ, беше ѝ много трудно да се концентрира, когато изпитва усещането, че някой... я наблюдава. — Но не искам много — продължи тя. — Само този уикенд.

Езра се почеса по темето.

— Ами... Досега не съм разрешавал на никой друг, но добре. Само този път. Следващия път ще трябва да ти намаля оценката заради

това.

Тя прибра коса зад ушите си.

— Не възнамерявам да ми става навик.

— Добре. Какво, да не би да не ти харесва книгата? Или още не си я започнала?

— Завърших я днес. Но изобщо не ми хареса. Мразя Хестър Прин.

— Защо?

Ариа се заигра с катарамата на велурените си обувки „Ърбан аутфитърс“.

— Тя смята, че съпругът ѝ е загинал в морето и веднага започва любовна афера — промърмори тя.

Езра се наведе напред и облегна лакти на бюрото с изненадано изражение на лицето.

— Но съпругът ѝ също не е много приятен човек. Точно това усложнява нещата.

Ариа се загледа в книгите, които бяха подредени на тесните дървени рафтове в стаята. Война и мир. Дъга на гравитацията. Грамадна колекция събрани съчинения на е. е. къмингс^[2] и Рилке, и не едно, а две копия на Без изход. Имаше сборника с разкази на Едгар Алън По, който Шон не беше чел. Всичките книги изглеждаха омачкани и протъркани от много четене и препрочитане.

— Но аз не мога да приема онова, което Хестър е сторила — тихо каза Ариа. — Тя е изневерила.

— Да, но от нас се очаква да ѝ съчувстваме за страданието и за това, как обществото я е отхвърлило, и как тя се опитва да съхрани своята идентичност и да не позволи на останалите да ѝ я отнемат.

— Мразя я, ясно ли е? — избухна Ариа. — И никога няма да ѝ го простя!

Тя покри лицето си с ръце. По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. Когато затвори очи, тя си представи Байрън и Мередит като грешните любовници от книгата, а Ила като отмъстителния, зъл съпруг на Хестър. Но ако животът наистина имитира изкуството, то тогава Байрън и Мередит би трябвало да страдат... не Ариа. Предишната вечер се бе опитала да се обади вкъщи, но щом Ила вдигна слушалката и чу гласа на Ариа от другата страна, тя затвори. Когато Ариа бе помахала на Майк в другия край на гимнастическия салон, той бързо

се бе врътнал на пети и се бе скрил в съблекалнята. Никой не беше на нейна страна.

— Уха! — тихо каза Езра, след като Ариа издаде един сподавен стон. — Всичко е наред. Значи книгата не ти харесва. Всичко е наред.

— Съжалявам. Аз просто... — Тя усети горещите сълзи по дланите си. В стаята на Езра бе настъпила пълна тишина. Чуваше се само бръмченето на компютъра. Жуженето на флуоресцентната лампа. Щастливите подвиквания от игрището под прозореца — учениците от долните класове бяха излезли в голямо междучасие.

— Има ли нещо, за което да искаш да поговорим? — попита Езра.

Ариа избърса очите си с ръкав. Тя вдигна от пода едно копче, което се бе откъснало от декоративните възглавнички на дивана.

— От три години баща ми има връзка с една негова студентка — избъбри тя. — Той е преподавател в Холис. През цялото време знаех за това, но той ме помоли да не казвам на мама. И сега той пак се събра с нея... и мама разбра. Тя е ужасно ядосана, че аз съм знаела за това... а сега и татко напусна дома ни.

— Мили Боже — прошепна Езра. — Това сега ли се случи?

— Да, преди няколко седмици.

— Господи. — Известно време Езра се взираше в осветения таван. — Баща ти не е постъпил честно с теб. Нито пък майка ти.

Ариа сви рамене. Брадичката ѝ отново започнала трепери.

— Не трябваше да го крия толкова дълго от мама. Но какво трябваше да направя?

— Вината не е твоя — каза Езра.

Той стана от стола си, излезе пред бюрото си, разчисти няколко бумажки и седна на ръба.

— Добре. Аз не съм разказвал на никого това, но когато бях в гимназията, видях майка ми да се целува с нейния лекар. Тогава тя беше болна от рак и тъй като баща ми непрекъснато бе на път, тя ме помоли да я водя на химиотерапия. Веднъж, докато я чаках, трябваше да отида до тоалетна, и като се връщах по коридора, видях, че вратата на стаята за прегледи е отворена. Не знам защо надникнах през нея, но тогава... ги видях. Да се целуват.

Ариа въздъхна.

— И какво направи?

— Престорих се, че не съм ги видял. Майка ми нямаше никаква представа за това. Тя излезе от стаята двамайсет минути по-късно, изтупана и нагласена, и забързана. Страшно ми се искаше да повдигна въпроса, но в същото време не можех. — Той поклати глава. — Доктор Пуул. Вече гледах на него по съвсем различен начин.

— Не ми ли каза, че родителите ти са разведени? — попита Ариа, като си припомни разговора, който бяха водили в къщата на Езра. — Майка ти при доктор Пуул ли отиде?

— Не. — Езра се пресегна и измъкна един сандвич от кутията. — Те се разведоха две години по-късно. Доктор Пуул и ракът отдавна си бяха отишли.

— Господи — това бе единственото, което можа да каже Ариа.

— Кофти работа. — Езра се заигра с едно от камъчетата в миниатюрната японска градина, която стоеше на ръба на бюрото му. — Аз идеализирах брака на родителите си. Струваше ми се, че нямаха никакви проблеми. Моят идеал за връзка между двама души беше разрушен.

— Както и моят — тъжно каза Ариа, като протегна крак към един лист хартия на пода. — Моите родители изглеждаха наистина щастливи заедно.

— Това няма нищо общо с теб — каза Езра. — Това бе най-важното нещо, което научих тогава. Това си е тяхна работа. За съжаление ти си замесена в нея, но според мен това те е направило само по-силна.

Ариа изпъшка и отпусна глава на твърдата облегалка на дивана.

— Мразя, когато хората ми говорят такива неща. Че тези преживявания ще ме направят по-силна, въпреки че са голяма гадост.

Езра се изхили.

— Всъщност и аз ги мразя.

Ариа затвори очи, за да се наслади на този едновременно мил и тъжен момент. Отдавна бе чакала да намери някой, с когото да може да разговаря за това — някой, който наистина да я разбира. Направо ѝ се искаше да разцелува Езра за това, че е имал същото объркано семейство като нейното.

Или може би искаше да целуне Езра... просто защото беше Езра.

Очите им се срещнаха. Ариа видя отражението си в неговите мастиленочерни зеници. Езра бутна с пръст малкото автомобилче и то

се търкулна по бюрото, стигна до ръба и падна в скута ѝ. Усмивка озари лицето му.

— Наистина ли имаш приятелка в Ню Йорк? — изведнъж изтърси Ариа.

Езра сбърчи чело.

— Приятелка... — Той примигна няколко пъти. — Имах. Но това лято скъсахме.

— О.

— Това пък откъде ти хрумна? — попита той.

— Мисля, че някакви момичета го обсъждаха. И аз... Зачудих се що за човек е тя.

В очите на Езра се появи дяволито пламъче, което бързо изчезна. Той отвори уста, за да каже нещо, но бързо се отказа.

— Какво? — попита Ариа.

— Не трябваше.

— Какво?

— Просто... — Той отвърна на погледа ѝ, изпълнен с подозрение. — Тя изобщо не можеше да се сравнява с теб.

Гореща вълна заля Ариа. Бавно, без да откъсва очи от нея, Езра се размърда върху бюрото и слезе от него. Ариа стана от дивана и замръзна. Този миг продължи цяла вечност. Изведнъж Езра се стрелна напред, сграбчи Ариа за раменете и я притисна към гърдите си. Устните му се впиха в нейните. Тя хвана лицето му с ръце, а той плъзна своите по гърба ѝ. След миг се откъснаха един от друг, за да се погледнат и отново се прегърнаха. Езра ухаеше великолепно — смесица от шампоан „Пантен“, мента, китайски чай и нещо, което беше... просто Езра. Ариа не се бе чувствала никога така след целувка. Нито с Шон, нито с когото и да било.

Шон. Ликът му се появи пред очите ѝ. Шон, върху чието рамо снощи се облегна и отпусна глава, докато гледаха заедно британската версия на „Кабинетът“. Шон, който я целуна преди часа по биология, и който я успокояваше, защото днес щяха да правят дисекция. Шон, който държеше ръката ѝ на вечерята със семейството му. Шон беше нейният приятел.

Ариа отблъсна Езра и скочи.

— Трябва да тръгвам. — Беше цялата обляна в пот, сякаш някой бе включил термостата на петдесет градуса. Тя бързо събра вещите си

с тупкащо сърце и пламтящи бузи. — Благодаря ти, че ми отпусна още време — избъбри тя, докато отваряше вратата.

В коридора се спря и си пое дълбоко въздух. Изведнъж видя някой, който бързо сви зад ъгъла в края на коридора. Ариа се напрегна. Някой ги беше видял.

Тя забеляза нещо до вратата на Езра и се ококори. Някой бе изтрил всичките стари съобщения на бялата дъска, като ги бе заменил с бележка, надраскана набързо с непознат розов маркер.

Внимавай, внимавай! Винаги те наблюдавам!

А.

А отдолу, с по-малки букви, бе написано:

Ето ти още една подсказка. Всички вие познавахте добре задния ѝ двор. Но за една от вас беше толкова лесно.

Ариа хвана края на единия си ръкав и бързо избърса написаното. Когато стигна до подписа, тя включи и другия ръкав, като продължи да търка стръвно, докато не остана нито следа от буквата А.

[1] Цитатът от „Хамлет“ е в превод на Валери Петров. — Б.пр. ↑

[2] Едуард Естлин Къмингс, известен с ексцентричното изписване на името си с малки букви, е авангарден американски поет, художник, есеист и драматург. Автор е на над 900 публикувани стихотворения, два романа, множество рисунки и скици и др. — Б.пр.

↑

21.

КАК СЕ ПИШЕ П-О Д-Я-В-О-Л-И-Т-Е?

Четвъртък вечерта Спенсър се отпусна на червения плюшен диван в ресторанта „Роузууд Кънтри ютъб“ и погледна през панорамния прозорец. На игрището за голф двама възрастни мъже, облечени с пуловери с остри деколтета и панталони в цвят каки, се опитваха да вкарат колкото се може повече топки, преди да залезе слънцето. Отвън на терасата хората се наслаждаваха на последните топли дни от годината, като пийваха джин с тоник и похапваха скариди и брускети. Господин и госпожа Хейстингс разбъркаха своите мартинита с джин „Бомбай сапфир“ и се спогледаха.

— Искам да вдигна тост. — Госпожа Хейстингс прибра русата си коса зад ушите, а трикаратовият ѝ диамантен пръстен проблесна на лъчите на залязващото слънце, които струяха през прозореца. Родителите на Спенсър винаги вдигаха тост, преди да отпият някаква течност — дори тя да беше вода.

Госпожа Хейстингс вдигна чашата си.

— За Спенсър, която стигна до финала на „Златната орхидея“.

Господин Спенсър се чукна с нея.

— И за това, че ще бъде на корицата на съботния „Сентинъл“.

Спенсър вдигна чашата си и се чукна с тях, но не го направи от сърце. Тя не искаше да идва тук. Искаше да си остане у дома, на сигурно място. Не спираше да мисли за странния си сеанс с доктор Евънс сутринта. Видението, което бе получила — за онова забравено скарване с Али онази вечер, когато тя изчезна — направо я беше обсебило. Защо не си го беше спомнила досега? Беше ли се случило още нещо тогава? Ами ако беше видяла убиеца на Али?

— Поздравления, Спенсър — майка ѝ прекъсна мислите ѝ. — Надявам се да спечелиш.

— Благодаря — промърмори Спенсър. Тя сгъна зелената си салфетка на хармоника, след което взе останалите салфетки и също ги

сгъна.

— Нещо да не би да те притеснява? — Майка ѝ кимна с глава към салфетките.

Спенсър веднага се спря.

— Не — каза бързо тя. Всеки път, когато затвореше очи, тя отново се сещаше за онази сцена с Али. Вече всичко ѝ се струваше много по-ясно. Можеше да усети миризмата на орловите нокти, които растяха в гората до хамбара, да усети ранния летен бриз, да види светулките, които проблясваха в мрака. Но това не можеше да бъде истина.

Когато Спенсър вдигна глава, тя забеляза, че родителите ѝ я гледат странно. Сигурно ѝ бяха задали някакъв въпрос, който тя изобщо не беше чула. За пръв път в живота си тя пожела Мелиса да е тук и да монополизира целия разговор.

— Да не би да се притесняваш заради докторката? — прошепна майка ѝ.

Спенсър не успя да прикрие усмивката си — страшно ѝ харесваше, когато майка ѝ наричаше доктор Евънс „докторката“ вместо „терапевтката“.

— Не, добре съм.

— Смяташ ли, че си постигнала някакъв... — Баща ѝ явно търсеше подходящите думи, докато си играеше с иглата за вратовръзка. — ... напредък с нея?

Спенсър разклати вилицата си наляво-надясно. Какво разбират под напредък ѝ се искаше да попита.

Преди да успее да отговори, се появи сервитьорът. Той ги обслужваше от години — нисък, дребен плешив мъж, който имаше глас като на Мечо Пух.

— Здравейте, господин и госпожа Хейстингс. — Пух разтърсирьката на баща ѝ. — И Спенсър изглеждаш прекрасно.

— Благодаря — избъбри Спенсър, въпреки че бе повече от сигурна, че не е така. Не си беше измила косата след тренировката по хокей на трева, а последния път, когато се бе погледнала в огледалото, забеляза, че гледа диво и уплашено. Освен това продължаваше да се върти и да оглежда ресторанта, за да види дали някой не я наблюдава.

— Как се чувстват всички тази вечер? — попита Пух. Той разгъна салфетките, които Спенсър бе нагънала, и ги постла в

скутовете им. — Да не би да празнувате някакъв специален случай?

— Всъщност да — изчурулика госпожа Хейстингс. — Спенсър е финалист на тазгодишния конкурс „Златната орхидея“. Това е голяма академична награда.

— Мамо — изсъска Спенсър. Тя не обичаше начина, по който майка ѝ разгласяваше семейните постижения. Особено след като Спенсър беше мамила.

— Това е чудесно! — възкликна Пух. — Толкова е хубаво поне веднъж да чуя добри новини. — Той се наведе към тях. — Доста от гостите ни се оплакват, че са видели онзи воайор, за когото всички говорят. Някои твърдят, че дори са го зърнали снощи край ресторанта.

— Нима този град не преживя достатъчно вече? — възмути се господин Хейстингс. Госпожа Хейстингс погледна разтревожено съпруга си.

— Знаеш ли, кълна се, че видях някой да ме гледа, когато се срещнах със Спенсър в понеделник.

Спенсър вдигна рязко глава и сърцето ѝ учестено заби.

— Успя ли да го видиш добре?

Госпожа Хейстингс сви рамене.

— Не особено.

— Някои казват, че е бил мъж. Други, че е жена — каза Пух.

Всички зацъкаха с език възмутено.

Пух попита за поръчките им. Спенсър смънка, че иска жълтопера риба тон — тя винаги си избираше това откакто спря да си поръчва детското меню. След като сервитьорът се запъти към кухнята, Спенсър огледа залата със замъглен поглед. Тя бе декорирана в стила на увеселителните корабчета в Нантъкет, с тъмни ракитени столове, множество спасителни буйове и бронзови фигури. Стената в дъното все още бе покрита с океанската фреска, допълнена с ужасна гигантска сепия, косатка и воден дух с развята руса коса и счупен нос в стил Оуен Уилсън. Когато Спенсър, Али и останалите идваха тук преди, за да обядват сами — което в шести и седми клас бе голяма работа, — те винаги сядаха до водния дух. Веднъж, когато Мона Вандерваал и Челси Бледсоу бяха дошли тук сами, Али ги накара да го целунат с език. Сълзи от унижение се стичаха по лицата им, когато момичетата притиснаха език към изрисуваните му устни.

Али беше толкова зловна, си помисли Спенсър. Тя отново се върна към онази нощ. Но това няма да го получиш, беше казала Али. Защо Спенсър се беше ядосала толкова? Мелиса си мислеше, че онази нощ Али бе решила да каже на Мелиса за Иън. Затова ли бе всичко? И какво имаше предвид доктор Евънс, когато беше казала, че някои хора редактират в спомените си нещата, които са им се случили? Дали Спенсър го е правила някога?

— Мамо? — Изведнъж Спенсър се изпълни с любопитство. — Сещаш ли се някога да съм забравяла някои неща? Все едно съм... получила временна амнезия?

Чашата на майка и застина на половината път към устата и.

— 3-защо питаш?

Спенсър усети как вратът ѝ се облива в студена пот. На лицето на майка ѝ се изписа онова познато изражение, което гласеше: Не искам да имам нищо общо с това. Същото като онзи път, когато брат ѝ, чичото на Спенсър, Даниел, се напи на едно от техните партита и издрънка няколко строго пазени семейни тайни. Така Спенсър разбра, че баба ѝ е била пристрастена към морфина, а леля ѝ Пенелпи дала едно свое дете за осиновяване, когато била на седемнайсет.

— Имала съм такива пристъпи, така ли?

Майка ѝ опипа ръба на чинията си във форма на раковина.

— Беше на седем и боледуваше от грип.

Жилите на врата ѝ изпъкнаха, което означаваше, че съдържа дъха си. А това означаваше, че не ѝ казва всичко.

— Мамо.

Майка ѝ прокара пръст по ръба на стъклената чаша с мартини.

— Това не е толкова важно.

— О, Вероника, кажи ѝ — троснато каза баща ѝ. — Тя ще го понесе.

Госпожа Хейстингс си пое дълбоко дъх.

— Добре. Мелиса, аз и ти отидохме в института „Франклин“ — и двете обичахте онази изложба „Разходка из сърцето“, помниш ли?

— Разбира се — каза Спенсър. На изложбата в института „Франклин“, която се простираше на пет хиляди квадратни фута, имаше вени с размера на ръката на Спенсър, които пулсираха толкова силно, че когато човек влезеше в камерата на сърцето, можеше да чуе единствено техния ритъм.

— Връщаме се при колата ми — продължи да разказва майка й, забила поглед в скута си. — Изведнъж пред нас изскочи някакъв мъж. — Тя се спря и хвана ръката на съпруга си. И двамата изглеждаха ужасно сериозни. — Той... Той извади пистолет от самото си и поиска да му дам портмонето си.

Спенсър се ококори.

— Какво?

— Накара ни да легнем по корем на тротоара. — Устата на госпожа Хейстингс се изкриви. — Изобщо не ми пукаше, че ще вземе портмонето ми, но се страхувах за вас. Ти не спираше да скимтиш и да плачеш. Непрекъснато ме питаше дали ще умрем.

Спенсър уви около пръста си края на салфетката, която покриваше скута й. Тя не си спомняше нищо от това.

— Той ми каза да преброя до сто, преди да се изправим — продължи майка й. — След като си тръгна, ние изтичахме до колата и аз ви откарах до дома. Помня, че повече от трийсет мили карах с превишена скорост. Цяло чудо, че полицията не ни спря.

Тя млъкна и отпи от чашата си. Някой изпусна цяла купчина чинии в кухнята и повечето от клиентите в ресторанта извиха глави в посока на шума, но госпожа Хейстингс се държеше така, сякаш не бе чула нищо.

— Когато се прибрахме у дома, ти имаше ужасна треска — продължи да разказва тя. — Тя се появи внезапно. Закарахме те в спешна помощ. Страхувахме се да нямаш менингит — в града се бяха появили няколко случая. Докато очаквахме резултатите от пробите трябваше да стоим вкъщи, в случай че се наложи бързо да те откараме в болницата. Пропуснахме състезанието на Мелиса по правопис. Помниш ли колко усърдно се подготвяше тя?

Спенсър помнеше. Понякога двете с Мелиса си устройваха такова състезание — сестра й бе състезателка, а Спенсър съдията, който я караше да казва по букви разни думички, които избираше от дълъг списък. Това бе в онези времена, когато Мелиса и Спенсър се харесваха. Но доколкото Спенсър си спомняше, Мелиса се бе отказала от състезанието, защото същия ден имаше хокеен мач.

— Значи все пак Мелиса отиде на състезанието? — попита тя.

— Да, но беше заедно със семейството на Йоланда. Помниш ли приятелката й Йоланда? Двете с Мелиса ходеха заедно на всичките

такива състезания.

Спенсър сбърчи вежди.

— Йоланда Хенслър?

— Точно така.

— Мелиса никога не е била. — Спенсър изведнъж спря. Канеше се да каже, че Мелиса никога не е била приятелка с Йоланда Хенслър. Йоланда бе от онези момичета, които в присъствието на възрастни се правеха на света вода ненапита, но далеч от тях бяха същинска напаст. Спенсър знаеше, че веднъж Йоланда бе накарала Мелиса да отговаря на примерните въпроси от всички състезание без прекъсване, въпреки че Мелиса няколко пъти ѝ каза, че ѝ се ходи до тоалетна. Накрая Мелиса се изпусна в гащите и намокри марковия шал на Йоланда.

— Все пак след седмица треската ти спря — каза майка ѝ. — Но когато дойде в съзнание, беше забравила всичко. Помнеше, че бяхме ходили в института „Франклин“, помнеше, че сме влизали в сърцето, но след това те попитах дали си спомняш лошия чичко в града. Ти ме попита: „Какъв лош чичко?“ Не си спомняше спешното отделение, нито изследванията, нито това, че си била болна, нищо. Ти просто... го беше изтрила от паметта си. Беше поставена под наблюдение до края на лятото. Страхувахме се, че можеш пак да се разболееш. С Мелиса пропуснахме лагера за деца с родители в Колорадо и големия концерт за пиано в Ню Йорк, но според мен тя разбираше какво става.

Сърцето на Спенсър препускаше лудо.

— Защо никой не ми е разказвал за това?

Майка ѝ погледна към съпруга си.

— Всичко бе толкова странно. Страхувах се, че можеш да се разстроиш, че си изпуснала цяла седмица. След болестта ти бе толкова амбицирана.

Спенсър се хвана за ръба на масата. Изпуснала съм цяла седмица от живота си, искаше да каже на родителите си. Ами ако това не е бил единственият ми припадък?

Тя затвори очи. Ами ако беше припаднала точно преди Али да изчезне? Какво бе изпуснала от онази нощ?

Когато Пух донесе димящите им чинии, Спенсър цялата трепереше. Майка и протегна глава.

— Спенсър? Какво има? — Тя наведе глава към бащата на Спенсър. — Знаех си, че не трябваше да ѝ казваме.

— Спенсър? — Господин Хейстингс размаха ръка пред лицето ѝ.
— Добре ли си?

Устните на Спенсър бяха изтръпнали, сякаш ѝ бяха инжектирали новокаин.

— Страхувам се.

— Страхуваш се? — повтори баща ѝ, като се наведе напред. —
От какво?

Спенсър примигна. Чувстваше се така, сякаш се намира в един повтарящ се сън, в който тя иска да каже нещо и отваря уста, но от нея вместо думи се изсипват миди. Или червеи. Или струйка пурпурен дим. Тя внезапно затвори уста. Внезапно осъзна, че знае отговора на своя въпрос от какво се страхува.

От себе си.

22.

НЯМА ДРУГО МЯСТО КАТО РОУЗУУД — КОГАТО ГО ГЛЕДАШ ОТ ВИСОЧИНА 3000 ФУТА

Петък сутринта Хана излезе от червеникавия фолксваген джета на Лукас. Колата се намираше на паркинга пред парка „Ридли крийк“, а слънцето едва се показваше на хоризонта.

— Това ли е голямата изненада, която би трябвало да ме накара да се почувствам по-добре? — Тя се огледа. Паркът бе пълен с леко хълмисти цветни поляни и туристически пътечки. Тя гледаше, докато край тях премина група момичета с анцузи и блузки с дълги ръкави. След това край тях прелетяха няколко момчета на велосипеди. Те накараха Хана да се почувства мързелива и дебела. Още нямаше шест часа, а всички тези хора усилено изгаряха калории. А и сигурно предишната вечер не бяха изяли цяла кутия кракери с вкус на сирене чедар.

— Не мога да ти кажа — отговори Лукас. — Каква изненада би било тогава?

Хана изпъшка. Въздухът миришеше на изгорели листа, което винаги ѝ се бе струвало плашещо. Тя тръгна по покрития с чакъл паркинг, който хрущеше под краката ѝ. Изведнъж ѝ се стори, че чува кикот. Тя рязко се обърна.

— Какво има? — попита Лукас, като спря на няколко крачки пред нея.

Хана посочи към дърветата.

— Виждаш ли някой там?

Лукас скри слънцето с ръка.

— Да не би да се притесняваш заради воайора?

— Нещо такова.

Стомахът ѝ се сви от притеснение. Докато пътуваха насам в полумрака, Хана имаше усещането, че някаква кола ги следи. Дали не беше А? Хана не спираше да мисли за странното съобщение от вчера за това, че Мона е ходила в „Бил Бийч“ за пластична хирургия.

Донякъде това имаше смисъл — Мона никога не носеше дрехи, които да разкриват голяма част от кожата ѝ, въпреки че беше по-слаба дори от Хана.

Но пластичната хирургия — с изключение на уголемяването на гърдите, — бе нещо... смуцаващо. Тя означаваше, че гените ти са се обърнали срещу теб, че не можеш да постигнеш идеалното тяло само чрез упражнения. Ако Хана пуснеше тази клюка за Мона, популярността ѝ можеше доста да намалее. За друго момиче Хана би го направила, без да ѝ мигне окото... но за Мона? Усещането беше доста по-различно.

— Мисля, че всичко е наред — каза Лукас, като се насочи към една калдъръмена пътечка. — Казват, че воайорът следи хората само когато са в къщите си.

Хана нервно разтърка очи. За пръв път не ѝ се налагаше да се тревожи за грима си. Тази сутрин изобщо не се беше гримирала. Освен това бе облякла едни джинси и сивата блузка с качулка, които често носеше, когато ходеше да тича на игрището. Всичко това трябваше да покаже, че те не са на някаква странна среща рано сутринта.

Когато Лукас се появи на вратата, Хана с облекчение забеляза, че е облечен в протрити дънки, поизбеляла тениска и сив анорак. Когато отиваха към колата му той скочи в една купчина листа и започна да ги подритва насам-натам също като миниатюрния ѝ доберман, Дот. Всъщност беше доста сладко. Което, очевидно, бе различно от това да си мисли, че Лукас е сладък.

Те навлязоха в едно сечище и Лукас се обърна.

— Готова ли си за изненадата?

— Дано да е хубава — завъртя Хана очи. — Можех още да си се излеждавам в леглото.

Лукас я поведе през гората. В средата на сечището се издигаше балон с горещ въздух, боядисан във всички цветове на дъгата. Той бе полегнал на земята, почти закрил коша отдолу. Край него стояха две момчета и чакаха, докато два компресора пълнеха балона.

— Та-дааааа! — извика Лукас.

— Добреее. — Хана засенчи очите си с ръка. — Нима ще ги гледам как пълнят балона? — Тя си знаеше, че това не бе добра идея. Лукас бе такъв некадърник.

— Не съвсем — Лукас се изправи на пръсти. — Ти ще се издигнеш с него.

— Какво? — изпищя Хана. — Съвсем сама?

Лукас я перна леко по врата.

— Аз идвам с теб, страхливке. — Той тръгна към балона. — Имам разрешително да летя с балон. Ходя на курсове по пилотаж на Чесна. Но най-голямото ми постижение е това. — Той ѝ показа една кутия от неръждаема стомана. — Тази сутрин направих курабийки. За пръв път използвам миксера — всъщност за пръв път използвам каквото и да е кухненски уред. Не се ли гордееш с мен?

Хана се ухили. Шон често ѝ готвеше, което я караше да се чувства по-скоро некадърна, отколкото глезена. Харесваше ѝ, че Лукас е по момчешки неориентиран.

— Гордея се — каза тя. — И разбира се, че ще полетя с теб в този смъртоносен капан.

След като балонът беше напълнен, Хана и Лукас се качиха в коша и Лукас изпусна дълъг огнен пламък във вътрешността му. Само след секунди те започнаха да се издигат. Хана се изненада, че стомахът ѝ не се преобърна, както ѝ се случваше понякога в панорамния асансьор, и когато погледна надолу, тя с изненада откри, че двете момчета, които пълнеха балона, сега изглеждаха като две мънички точки на тревата. Видя червената Джета на Лукас на паркинга... после потока, криволичещата пътека, след това магистрала 352.

— Ето я кулата на Холис! — възкликна Хана, като сочеше към далечината.

— Яко, нали? — усмихна се Лукас.

— Много — съгласи се Хана. Тук бе толкова приятно и тихо. Нямаше го шума от трафика, нито дразнещите птици, само шепота на вятъра. И най-хубавото бе, че А. го нямаше тук. Хана се чувстваше свободна. Част от нея искаше да отлети далеч с балона завинаги, като Магьосника от Оз.

Те прелетяха над Стария Холис, с викторианските му сгради и неподдържани ливади пред къщите. След това над мола „Крал Джеймс“ с почти празния му паркинг. Хана се усмихна, когато подминаха квакерския пансионат. В предния му двор се издигаше авангарден обелиск, който бе получил прякора Пенисът на Уилям Пен.

Прелетяха над старата къща на Алисън Дилорентис. От тази височина тя изглеждаше толкова спокойна. До нея се издигаше домът на Спенсър, с мелницата, конюшните, хамбара и басейна, облицован с каменни плочи. През няколко къщи надолу се намираше домът на Мона, красива сграда от червени тухли, с черешова горичка от едната страна и гараж от другата. Веднъж, след едно от поредните одобрявания, те бяха нарисували със светлоотразителна боя ХМ + МВ = НДПЗ на покрива. Така и не разбраха всъщност как изглежда от въздуха. Тя бръкна в джоба си, за да извади своя блекбери и да прати есемес на Мона.

Тогава си спомни. Те вече не бяха приятелки. Хана си пое дълбоко въздух.

— Добре ли си? — попита Лукас.

Тя погледна настрана.

— Да. Добре съм.

Лукас сви вежди във формата на V.

— Да знаеш, че съм член на клуба по свръхестествени влияния в училище. Упражняваме се да четем мисли. Веднага мога да разбера какво ти е в главата. — Той затвори очи и притисна длани към слепоочията си. — Разстроена си заради това... че Мона ще празнува рождения си ден без теб.

Хана потисна едно изсумтяване. Това не беше толкова трудно да се разбере. Лукас се оказа в тоалетната малко след вчерашната случка. Тя свали капака на кутията с курабийки.

— Ти да не би да си член на всички възможни клубове в „Роузууд дей“?

По отношение на това той беше като една по-задръстена версия на Спенсър.

Лукас отвори очи. Ирисите му бяха толкова ясно светлосини — като пастела с цвят на метличина от кутийката с 64 цвята на „Крайола“.

— Харесва ми да съм зает през повечето време. Ако не се занимавам с нищо, започвам да мисля.

— За какво?

Адамовата ябълка на Лукас подскочи, когато той преглътна тежко.

— Преди една година по-големият ми брат се опита да се самоубие.

Очите на Хана се разшириха.

— Той има биполлярно разстройство. Спря да си пие хапчетата и... нещо се обърка в главата му. Нагълтал се с цяла шепа аспирин и аз го открих припаднал в хола. Сега се намира в психиатрична клиника. Там го тъпчат с всякакви лекарства и... той вече не е същият човек, така че...

— Той в „Роузууд дей“ ли е учил? — попита Хана.

— Да, но е с шест години по-голям от нас. Ти сигурно не си го спомняш.

— Господи, толкова съжалявам — прошепна Хана. — Това е много гадно.

Лукас сви рамене.

— Повечето хора сигурно биха предпочели да се приберат у дома и да се напият, но на мен заетостта ми върши по-добра работа.

Хана скръсти ръце пред гърдите си.

— Моят начин да запазя разсъдъка си е да се натъпча с цял тон снакс със сирене и после да го повърна.

Тя покри устата си ръка. Не можеше да повярва, че току-що го е казала.

Лукас повдигна вежди.

— Снакс със сирене, а? Като „Чийзит“? „Дорито“?

— Аха. — Хана бе забила поглед в дървения под на коша.

Лукас зашава с пръсти. Ръцете му бяха силни и добре оформени, и изглеждаха така, сякаш биха правили страхотни масажи. Внезапно ѝ се прииска да ги докосне.

— Една моя братовчедка имаше същия... проблем — каза меко той. — Но успя да го преодолее.

— Как?

— Стана щастлива. Премести се в друг град.

Хана надникна от коша. Летяха над Чизуълд, най-богатия квартал в града. Хана винаги бе искала да живее в къща там, а от тази височина сградите изглеждаха още по-красиви, отколкото гледани от улицата. Но освен това изглеждаха твърде неестествени — повече като идеал за къща, отколкото място, в което да ти се иска да живееш.

— И аз бях щастлива — въздъхна Хана. — От години не бях правила... онова със сиренките. Но напоследък животът ми е ужасен. Разстроена съм заради Мона. Но има и още нещо. Най-вече заради него. Откакто получих първото съобщение, нещата стават все по-лоши.

— Чакай малко — Лукас се облегна назад. — Какво съобщение?

Хана замълча. Тя нямаше намерение да споменава А.

— Просто съобщения, които получавам. Някой ме тормози с разни лични неща. — Тя погледна към Лукас с надеждата, че това не го интересува — повечето момчета нямаше да му обърнат внимание. Напротив, той изглеждаше доста разтревожен.

— Това звучи много подло. — Лукас се намръщи. — Кой ги изпраща?

— Не знам. В началото си мислех, че е Алисън Дилорентис. — Тя замълча и отметна косата от лицето си. — Мислех, че тази мисъл е твърде идиотска, но в първите съобщения се споменаваха неща, които само тя знаеше.

Лукас направи отвратена физиономия.

— Тялото на Алисън бе открито преди около месец. Какво, да не би някой да се прави на нея? Това е... ненормално.

Хана махна с ръце.

— Не, започнах да ги получавам още преди да открият тялото на Али, така че още никой не знаеше, че е мъртва. — Главата започна да я боли. — Много е объркващо и... не се тревожи за това. Забрави, че съм го казала.

Лукас я погледна притеснено.

— Може би трябва да се обадиш на ченгетата.

Хана подсмръкна.

— Който и да го прави, той не нарушава никакви закони.

— Въпреки това не знаеш, с какво имаш работа — каза Лукас.

— Сигурно е някое гадно хлапе.

Лукас замълча за миг.

— Ченгетата няма ли да го приемат за тормоз от някой, когото познаваш, също като фалшивите обаждания по телефона? Това го видях в един криминален сериал.

Побиха я ледени тръпки. Тя се сети за съобщението от А. „Някой от старите ти приятелки крие нещо от теб. Нещо важно.“ Тя отново си помисли за Спенсър. Веднъж, скоро след като Али изчезна, бащата на

Спенсър беше закарал четирите момичета във „Водното кралство“, воден парк, който се намираще недалеч от дома им. Докато Хана и Спенсър изкачваха стълбите към Водопада на дявола, Хана я попита дали двете с Али са сърдити за нещо.

Лицето на Спенсър придоби цвета на пурпурните ѝ прашки.

— Защо ме питаш?

Хана се намръщи и притисна дунапренения сал към гърдите си.

— Просто съм любопитна.

Спенсър се приближи към нея. Въздухът сякаш застина и всички пляскания и крясъци сякаш изчезнаха.

— Не съм сърдита на Али. Тя ми е сърдита. Не знам защо, ясно ли е? — След което се завъртя на 180 градуса и тръгна надолу по дървените стълби, като буквално блъскаше всяко дете, покрай което минаваше.

Хана сви пръстите си. Напоследък не се беше сецала за тази случка.

Лукас си прочисти гърлото.

— Какво пише в тези съобщения? За онова нещо със сиренките ли?

Хана се загледа в таванските прозорци на Роузуудското абатство, където бе погребението на Али. Майната му, помисли си тя. Беше казала на Лукас за А. — защо да не му разкаже и останалото? Това бе като упражнението по доверие, което бяха правили на лагера в шести клас: едно момиче от нейната стая, на име Вивиан Роджърс, застана зад нея и Хана трябваше да се отпусне в ръцете ѝ, вярвайки, че тя ще я хване, преди да падне на тревата.

— Да, сиренките — тихо каза тя. — И... ами ти сигурно си чувал повечето от останалите неща. За мен се носят доста слухове. Например за баща ми. Той се изнесе от дома преди около две години и сега живее с красивата си доведена дъщеря. Тя носи дрехи втори размер.

— А ти какъв размер носиш? — попита объркано Лукас.

Тя си пое дълбоко въздух и пренебрегна въпроса.

— Освен това ме хванаха да крада — едно бижу от Тифани и колата на бащата на Шон Ейкърд.

Тя вдигна поглед към него и с изненада установи, че Лукас не е скочил отвратно от балона.

— В седми клас бях дебела и грозна. Въпреки че бях приятелка на Алисън, аз все още се чувствах... като едно нищо. Двете с Мона се постаряхме да се променим и аз си мислех, че сме станали като... Алисън. Известно време номерът минаваше, но вече не.

След като изрече на глас всичките си проблеми, тя се почувства като пълна загубенячка. Но освен това се почувства като онзи път, когато двете с Мона отидоха на минерални бани в провинцията и тя получи стомашно разстройство. Беше доста болезнено и отвратително, но след това се почувства толкова свободна.

— Радвам се, че не си Алисън — каза тихо Лукас.

Хана завъртя очи.

— Всички обичаха Алисън.

— Аз не. — Лукас избегна учудения поглед на Хана. — Знам, че не е хубаво да говоря така и се чувствам ужасно заради онова, което се случи с нея. Но тя не се държеше особено мило с мен. — Той изпусна един огнен пламък в балона. — В седми клас тя пусна за мен слуха, че съм хермафродит.

Хана го изгледа подозрително.

Али не е пуснала този слух.

— Напротив. Всъщност аз съм си виновен. По време на един мач тя ме попита дали не съм хермафродит. Отговорих, че не знам — представа нямах какво е това. Тя се разсмя и го разказа на всички. И после, докато се огледам, то се беше разпространило навсякъде.

Хана го гледаше невярващо.

— Али не би постъпила така.

Но... всъщност Али би постъпила точно така. Тя бе накарала всички да наричат Джена Кавана Снежанка. Тя бе разпространила слуха, че Тоби има хриле. Всички приемаха казаното от Али за вярно.

Хана надникна през ръба на коша. Слухът, че Лукас е хермафродит се разпространи, след като разбраха, че той ще изпрати на Хана кутия с бонбони във формата на сърце за Бонбонения ден. Али дори бе отишла с Хана да й купят нови дънки с блестящи джобове по случая. Тя беше казала, че много ги харесва, но сигурно и за това беше излъгала.

— Освен това не трябва да казваш, че си грозна, Хана — каза Лукас. — Ти си много, много красива.

Хана притисна буза към якичката си, като изведнъж се почувства засрамена.

— Наистина. Не мога да спра да те гледам. — Лукас изкриви лице. — Бляк. Май прекрачих границата на приятелството, а?

— Всичко е наред. — Усети как я залива гореща вълна. Думите му, че е толкова красива, я накараха да се чувства страхотно. Кога за последно го бе чувала? Лукас бе толкова различен от идеалния Шон, колкото бе възможно. Лукас бе висок и дългурест, и изобщо не беше готин, имайки предвид работата му в Рив ГоиГ и стикера на капака на колата му, с надпис „Сизър Систърс“, което можеше да бъде име на група, фризьорски салон или някакъв култ. Но в него имаше и още нещо — просто трябваше да задълбаеш, за да стигнеш до него. Както когато Хана и баща ѝ бяха отишли веднъж на плажа в Ню Джърси с метален детектор. Те търсиха в продължение на часове и намериха заровени в пясъка не една, ами цели две диамантени обеци.

— Така че виж какво — продължи Лукас. — Аз също не съм поканен на партито у Мона. Искаш ли да се съберем в събота вечер и да си направим едно антипарти? Имам басейн без стени. С топла вода. Или пък ако това не ти допада, можем... знам ли. Да поиграем покер.

— Покер ли? — Хана го погледна в очите. — Само не и стрийп-покер.

— За какъв ме взимаш? — Лукас притисна ръка към гърдите си. — Говоря за обикновен покер. И няма да е зле да внимаваш, защото съм страшно добър.

— Добре. Защо не? Ще дойда да поиграем покер.

— Тя се облегна върху стената на коша, осъзнавайки, че с нетърпение чака да дойде денят. Усмихна се свенливо на Лукас. — Само недей да сменяш темата. След като се изкарах такова магаре, сега чакам и ти да признаеш за нещо, което те кара да се чувстваш неудобно. От какво друго се криеш зад всичките си занимания?

Лукас се облегна назад.

— Ами да видим. Освен това, че съм хермафродит...

Лицето му бе ужасно сериозно. Хана се ококори, напълно неподготвена за това. Но Лукас изведнъж се ухили и започна да се смее с глас и Хана също се разсмя.

Петък на обяд Емили седеше в оранжерията на „Роузууд дей“, където високи разлистени растения и няколко вида пеперуди процъфтяваха в богатата на влажност среда. Въпреки че бе горещо и миришеше на пръст, много хора предпочитаха да обядват тук. Може би, за да избягат от дъжделивото време — или може би просто искаха да бъдат близо до новото Момиче на „Роузууд дей“, Емили Фийлдс.

— Ще ходиш ли на партито на Мона? — братът на Ариа, Майк, се бе втренчил очаквателно в нея. Той и още няколко момчета от отбора по лакрос бяха насядали на пейката срещу нея и я гледаха в устата в очакване да каже нещо.

— Не знам — отговори Емили, като лапна последния си картофен чипс. Майка ѝ едва ли щеше да я пусне да отиде у Мона, пък и самата тя не беше сигурна, че ѝ се ходи.

— След купона можеш да дойдеш у дома, имам горещ басейн. — Ноъл Кан надраска телефонния си номер на едно листче от тетрадката си. После го откъсна и ѝ го подаде — Там ще започне истинското парти.

— Можеш да доведеш и приятелката си — предложи Майк с гладен поглед в очите. — И не се притеснявайте да се забавлявате. Ние не сме тесногръди.

— Може дори да ви отстъпя фотокабината — каза Ноъл, като смигна на Емили. — Стига да те възбужда.

Емили завъртя очи. Когато момчетата си тръгнаха, тя се облегна на една страна и въздъхна изморено. Жалко, че не беше използвачка — сигурно щеше да изкара много пари от тези надъхани почитатели на женската любов.

Внезапно усети как някаква малка ръка се плъзва около кръста ѝ.

— Да не излизаш с някое развратно момче? — прошепна Мая в ухото ѝ. — Видях го как ти даде номера си.

Емили я погледна. Сърцето ѝ подскочи. Чувстваше се така, сякаш не бе виждала Мая от седмици и не спираше да мисли за нея. Всеки път, когато затвореше очи, лицето ѝ се появяваше пред очите ѝ. Непрекъснато мислеше за усещането на устните ѝ върху своите по време на дългите им сеанси върху камъка край потока.

Не че това щеше да се повтори.

Емили издърпа ръката си.

— Мая. Не трябва.

Мая прехапа долната си устна. После се огледа. Децата бяха насядали край фонтаните или на дървените пейки край лехите, или близо до убежището на пеперудите и спокойно разговаряха или обядваха.

— Май никой не ни гледа.

Емили потрепери. Тя усещаше точно обратното. По време на целия обяд тя изпитваше странното чувство, че зад нея стои някой и я шпионира. Растенията в оранжерията бяха толкова високи и гъсти, че някой спокойно можеше да се скрие зад тях.

Мая откачи швейцарското си ножче от раницата и отрязва една роза от храста, който растеше зад тях.

— Заповядай — каза тя, като я подаваше на Емили.

— Мая! — Емили изпусна розата в скута си. — Тукашните цветя не могат да се късат!

— Не ме интересува — каза Мая. — Искам да ти я подаря.

— Мая. — Емили отмести ръцете ѝ. — Трябва да си вървиш.

Мая се намръщи.

— Ти сериозно ли се занимаваш с онази „Дървесна корона“? — Когато Емили кимна, Мая изпъшка. — Мислех си, че си по-силна. А и те изглеждат доста страшнички.

Емили смачка хартиеното пликче от обяда си. Не бяха ли минали вече през това?

— Ако не ходя в „Дървесната корона“ ще трябва да отида в Айова. А не мога да го направя — леля и чичо са луди.

Тя затвори очи и си представи леля си, чичо си и тримата си братовчеди от Айова. Не ги беше виждала от години и единственото, което можеше да си представи, бяха пет неодобрително смръщени чела.

— Последния път, когато им ходих на гости, леля ми Хелена каза, че сутрин трябва да ям зърнени закуски, и само тях, защото потискали сексуалните желания. Двата ми по-големи братовчеди правят всяка сутрин дълги кросове през царевичните ниви, за да изтощат сексуалната си енергия. А братовчедка ми Аби — тя е на моята възраст — иска да стане монахиня. Може и вече да е станала. Винаги разнасяше със себе си една тетрадка, която нарича „Малката книга на злото на Аби“, в която записва всичко, което според нея е грях. Записала е трийсет грешни неща, които е открила в мен. Според нея дори ходенето боса е грях!

Мая се изхили.

— Ако краката ти са наистина грозни, си е грях.

— Изобщо не е смешно! — проплака Емили. — И не става въпрос за това дали съм смела, дали смятам, че „Дървесна корона“ е нещо правилно или че се самозалъгвам. Не мога да отида там!

Емили прехапа устни, като усети топлата вълна, която се появяваше винаги, преди да заплаче. През изминалите два дни, когато се разминаваше с членовете на семейството си по коридора или в кухнята, те изобщо не я поглеждаха. Изобщо не разговаряха с нея на масата. Струваше й се нередно да седне при тях в хола, за да гледат телевизия. А сестра й Карълайн, изглежда, нямаше представа как да се държи с нея. След състезанието по плуване Карълайн не влизаше в общата им спалня. Обикновено сестрите пишеха домашните на бюрата си, споделяха проблемите си със задачите по математика, есетата по история или просто си разменяха клюки, които бяха чули в училище. Предишната вечер Карълайн се качи в спалнята чак след като Емили вече си беше легнала. Бързо се преоблече в тъмното и си легна, без да промълви ни дума.

— Семейството ми няма да ме обича, ако съм гей — обясни Емили, като се вгледа в големите кафяви очи на Мая. — Представяш ли си твоето семейство да се събуди и да реши, че те мрази?

— Просто искам да бъда с теб — смънка Мая, като въртеше розата в ръцете си.

— Аз също — отговори Емили, — но няма как.

— Нека да го правим тайно — предложи Мая. — Утре ще ходя на купона в Мона Вандерваал. Да се срещнем там. Ще се измъкнем и ще си намерим местенце, където да сме сами.

Емили загриза нокътя на палеца си. Искаше ѝ се да може... но думите на Бека я преследваха. Животът и без това е труден. Защо да влошаваме нещата? Вчера, през почивката, Емили влезе в Гугъл и написа: „Труден ли е животът на лесбийките?“ Дори докато пишеше думата лесбийка, докато пръстите на дясната ѝ ръка натискаха буквата Л, а след това и Е, С, Б, мисълта, че това се отнася за нея ѝ се струваше ужасно странна. Думата не ѝ хареса — незнайно защо я караше да си мисли за оризов пудинг, който тя ненавиждаше. Всеки линк на страницата водеше до блокиран порно сайт. Емили отново написа в полето за търсене думите „лесбийка“ и „труден“.

Тя усети, че някой я гледа. Тя надникна през виещите се лозници и храстчета, и видя Карълайн и още няколко момичета от отбора по плуване да седят край един храст бугенвилия. Сестра ѝ се бе втренчила в тях с израз на отвращение на лицето си.

Емили скочи от пейката.

— Мая, върви си. Карълайн ни видя.

Тя се отдалечи на няколко стъпки от нея, като се престори, че е очарована от невените, но Мая не помръдна.

— Побързай! — изсъска Емили. — Махай се оттук.

Тя усещаше погледа на Мая върху гърба си.

— Утре отивам на купона в Мона — каза тя с тих глас. — Ти ще дойдеш ли или не?

Емили поклати тава, без да отвръща на погледа ѝ.

— Съжалявам. Трябва да се променя.

Мая гневно грабна брезентовата си раница.

— Не можеш да се промениш. Хиляди пъти съм ти го казвала.

— Може ѝ да успее — отговори Емили. — Може би искам да го направя.

Мая хвърли розата на Емили на пейката и си тръгна. Емили я гледаше как се отдалечава през редиците от сандъчета с цветя, край замъгления прозорец към изхода и ѝ се прииска да заплаче. Животът ѝ бе пълна каша. Предишният ѝ, простичък живот — онзи отпреди началото на учебната година — сякаш принадлежеше на едно съвсем различно момиче.

Внезапно усети как някой прокарва нокти по врата ѝ. Тя потрепери и рязко се обърна. Беше само клонче от съседния розов храст. Бодличките му бяха дебели и изтънени, а цветовете — големи и

ароматни. Изведнъж Емили забеляза нещо на единия от прозорците, който се намиреше само на няколко метра от нея, и зина от изненада. На изпотеното стъкло бе написано нещо. Виждам те. До буквите бяха изрисувани две широко отворени очи. Отдолу бе подписано с А.

Емили се завтече към прозореца и избърса надписа с ръкав. През цялото време ли бе стоял там? Защо не го беше видяла преди? След това се сети още нещо. Тъй като оранжерията бе много влажна, кондензирана влага замъгляваше само вътрешните стъкла. Което означаваше, че който е написал това, е трябвало да бъде... вътре.

Емили се обърна в търсене на някакъв издайнически знак, но единствените хора, които я гледаха, бяха Мая, Карълайн и момчетата от отбора по лакрос. Останалите се тълпяха край изхода, тъй като приближаваше краят на междучасието, и Емили можеше само да се чуди дали А. не е между тях.

24.

А В ЕДНА ГРАДИНА НА ДРУГИЯ КРАЙ НА ГРАДА...

Петък следобед Спенсър се бе навела над градината на майка си и изтръгваше големите, упорити плевели. Майка ѝ обикновено сама си плевеше цветята, но Спенсър се опитваше да ѝ помогне — и да се освободи от нещо, за което самата тя не беше сигурна какво е. Пъстроцветните балони, които майка ѝ бе купила преди няколко дни, за да отпразнува „Златната орхидея“, все още бяха завързани за парапета на верандата. Всичките имаха надпис „Поздравления, Спенсър!“. Думите бяха оградени от мънички картинки на сини панделки и малки купи. Спенсър се загледа в блестящия материал, от който бяха изработени балоните; отражението ѝ се вирише в нея. Сякаш се бе изправила срещу изкривяващото огледало в „Къщата на смеха“ — лицето ѝ изглеждаше издължено, вместо кръгло, очите ѝ бяха мънички, вместо големи, а топчестото ѝ носленце изглеждаше широко и грамадно. Може би точно девойката от балона, а не Спенсър, бе измамила, за да стигне до финалите на „Златната орхидея“. И може би Балоненото момиче се беше скарало с Али в нощта, когато тя изчезна.

Водата от пръскачката стигна до вратата на бившия дом на семейство Дилорентис. Спенсър се загледа в прозореца на Али. Той беше последният на задната страна на къщата, точно срещу спенсърския. Двете с Али бяха толкова щастливи, че стаите им бяха една срещу друга. Когато ставаше късно и вече не можеха да ползват телефона, те си бяха измислили сигнали — едно мигване с фенерчето означаваше „Не мога да заспя, а ти?“. Две мигвания означаваха лека нощ. Три — „Трябва да се измъкнем навън и да поговорим“.

Споменът от сеанса в кабинета на доктор Евънс отново изплува. Спенсър се опита да го отблъсне, но той непрекъснато се завръщаше. „Много даже те интересува“, бе казала Али. И онова далечно изцракване. Откъде дойде?

— Спенсър! — се чу един далечен шепот. Тя се завъртя с разтуптяно сърце. Погледна към гората зад къщата ѝ. Там, между два храста кучешки дрян, стоеше Иън Томас.

— Какво правиш тук? — изсъска тя, като тръгна към далечния край на двора. Хамбарът, където живееше Мелиса, се намираше само на стотина ярда оттам.

— Наблюдавам любимото си момиче — очите на Иън се плъзнаха по тялото ѝ.

— Наоколо обикаля воайор — строго рече Спенсър, като се опита да потисне горещото, вълнуващо усещане в стомаха си, което се появяваше винаги, когато Иън я погледнеше. — Трябва да внимаваш.

Иън се изсмя.

— Кой знае, може да съм част от градския патрул? Може би съм дошъл да те защитя от воайора. — Той подпря длан на съседното дърво.

— А така ли е? — попита Спенсър.

Иън поклати глава.

— Не. Всъщност минах оттук за по-пряко. Дойдох да видя Мелиса. — Той замълча и пъкна ръце в джобовете на дънките си. — Какво мислиш за това, че двамата с Мелиса отново сме заедно?

Спенсър сви рамене.

— Не е моя работа.

— Така ли? — Иън издържа погледа и, без да мигне. Спенсър отмести очи, бузите ѝ пламтяха. Иън не намекваше за целувката им. Едва ли.

Тя отново си припомни онзи миг. Той бе притиснал устните си към нейните толкова грубо, че зъбите им се удариха. След това устните ѝ бяха отекли и я боляха. Когато Спенсър съобщи на Али вълнуващите новини, тя се разкикоти.

— Какво, да не мислиш, че Иън ще започне да излиза с теб? — попита подигравателно тя. — Едва ли.

Спенсър гледаше Иън, спокоен и нехаен, без грам подозрение за кавгата, за която бе станал причина. Донякъде ѝ се искаше да не го беше целунала. Това като че бе стартирало ефекта на доминото — целувката доведе до караницата в хамбара, която доведе до изчезването на Али, което доведе до... до какво?

— Мелиса ми каза, че ходиш на психиатър, така ли? — попита Иън. — Луда работа. Спенсър замръзна. Стори й се странно, че Мелиса обсъжда терапията с Иън. Сеансите трябваше да са нещо лично.

— Изобщо не е луда работа.

— Така ли? Мелиса каза, че те чула да крещиш.

Спенсър примигна.

— Да крещя ли? — Иън кимна. — И какво съм казала?

— Не спомена да си казвала нещо. Просто, че си крещяла.

Кожата на Спенсър настръхна. Звукът, който издаваше пръскачката на семейство Дилорентис, наподобяваше тракането на хиляди малки гилотинки, които режат тревни глави.

— Трябва да тръгвам — тя се обърна и бавно тръгна към къщата. — Май ми се пие вода.

— Секунда само. — Иън пристъпи към нея. — Виждала ли си какво има във вашата гора?

Спенсър замръзна. Лицето на Иън имаше толкова странно изражение, че Спенсър се запита дали е нещо, свързано с Али. Някоя нейна кост. Някаква следа. Нещо, което да проясни спомените на Спенсър.

Тогава Иън протегна напред ръка. В шепата му имаше шест узрели едри къпини.

— Тук се намират най-великолепните къпинови храсти. Искаш ли една?

Къпините бяха боядисали ръката на Иън в тъмно кървавочервено. Спенсър виждаше линията на любовта и на живота на дланта му и странните офорти до пръстите му.

Тя поклати глава.

— Не бих яла нищо от тези гори — каза тя.

Все пак нали Али бе убита там.

25.

СПЕЦИАЛНА ДОСТАВКА ЗА ХАНА МЕРИН

Петък вечерта един пъпчив продавач от „Г-мобил“, с тонове гел на косата, внимателно разглеждаше екрана на телефона на Хана.

— Всичко ми изглежда наред — каза той. — Батерията също работи.

— Сигурно не гледате внимателно — грубо каза Хана, като се облегна на щанда. — Ами доставчикът? Да не би да няма обхват?

— Не, наред е. — Продавачът посочи чертичките в горния ъгъл на дисплея. — Виждате ли? Пет чертички. Всичко е наред.

Хана дишаше тежко през нос. Нещо ставаше с нейния блекбъри. Телефонът ѝ не бе иззвънял нито веднъж през нощта. Мона я беше зарязала, но Хана отказваше да повярва, че всички останали са я последвали толкова бързо. Мислеше, че А. може също да ѝ изпрати съобщение, с повече подробности за възможната липосукция на Мона, или пък с обяснение какво е имал предвид с това, че някоя от приятелките ѝ има тайна, която тепърва ще бъде разкрита.

— Да не би да искате да си купите ново блекбъри? — попита продавачът.

— Да — остро каза Хана с глас, който изненадващо наподобява тона на майка ѝ. — И този път нека да работи, ако обичате.

Продавачът изглеждаше изморен.

— Само че няма да мога да прехвърля информацията от този. Тук не се занимаваме с такива неща.

— Всичко е наред — изстреля Хана. — Имам копие на харда вкъщи.

Продавачът взе един нов телефон от рафта зад себе си, извади го от кутийката му и започна да натиска бутоните. Хана се облегна на щанда и се загледа в хората, които обикаляха из мола „Кинг Джеймс“, като се опитваше да не мисли какво обикновено правеха двете с Мона в петък вечер. Първо си купуваха нова дрешка „Щастлив петък“, като

награда за това, че бяха издържали още една седмица; след това отиваха в суши ресторанта, за да си похапнат пълнена съомга; а после — любимата част на Хана — се прибираха у тях и си разменяха клюки, полегнали върху гигантското ѝ легло, като се смееха и се забавляваха с колонката „Ох! на деня“ в списанието „Космогърл!“ Хана трябваше да признае, че не можеше да разговаря с Мона за някои неща — тя избягваше всякакви емоционални разговори за Шон, защото Мона мислеше, че той е гей, а и никога не са можели да разговарят за изчезването на Али, защото Хана искаше да изважда най-лошите спомени за старите си приятелки. Всъщност, колкото повече мислеше, толкова повече се чудеше за какво всъщност са разговаряли с Мона. Момчета? Дрехи? Обувки? Хората, които мразят?

— Само още няколко минутки — каза продавачът, като се намръщи и погледна към нещо на монитора си. — По някаква причина мрежата ви не отговаря.

Ха, помисли си Хана. Значи наистина нещо не беше наред с мрежата.

Някой се засмя при влизането си в магазина на Т-мобил и Хана се обърна да види кой е. Нямаше време да се скрие, като видя, че Мона върви заедно с Ерик Кан.

Светлата руса коса на Мона се отличаваше на фона на тъмносивата ѝ рокля с поло яка, черни чорапогачи и високи черни ботуши. На Хана ѝ се искаше да се шмугне някъде, но не знаеше къде — щандът на Т-мобил се издигаше като остров в средата на магазина. Това глупаво място нямаше дори рафтове, под които да се скрие, само четири стени, покрити с мобилни телефони и аксесоари.

Преди да успее да направи нещо, Ерик я видя. Очите му проблеснаха в знак, че я е познал, и той ѝ кимна. Крайниците на Хана замръзнаха. Сега вече знаеше много добре, как се чувства еленът, когато се озове на пътя на трактор.

Мона погледна в същата посока.

— О! — каза тя с равен глас, когато очите ѝ се срещнаха с очите на Хана.

Ерик, който може би усети напрежението между двете момичета, сви рамене и се отдалечи към дъното на магазина. Хана направи няколко крачки към Мона.

— Здравсти.

Мона погледна към стената, покрита с аксесоари за мобилни телефони и автомобилни адаптери.

— Здравей.

Минаха няколко дълги минути. Мона се почеса по носа. Беше лакирала ноктите си с луксозната серия черен лак „Ла вернис“ на Шанел — Хана си спомни, когато откраднаха две шишенца от магазин „Сефора“. Споменът едва не я накара да се разплаче. Без Мона Хана се чувстваше като страхотна рокля без подобаващите аксесоари, като коктейл „Отвертка“, в който имаше само портокалов сок, без никаква водка, като Айпод без слушалки. Просто не се чувстваше добре. Хана се сети за онзи път през лятото след осми клас, когато замина с майка си в командировка. Там телефонът на Хана нямаше покритие и когато се върна, в гласовата ѝ поща имаше двайсет съобщения от Мона.

— Беше толкова странно да не можем да разговаряме всеки ден, затова реших да ти разкажа всичко в съобщенията — беше казала Мона.

Хана издаде една дълга, треперлива въздишка. В Т-мобил миришеше ужасно на подочистител и пот — надяваше се да не е нейната.

— Онзи ден видях надписа, който нарисувахме на покрива на гаража ти — изтърси тя. — Нали се сещаш, ХМ + ПВ = НДПЗ? От въздуха се вижда. Ясно като бял ден.

Мона изглеждаше изненадана. Изражението ѝ омекна.

— Наистина ли?

— Аха. — Хана се загледа в един от промоционалните постери на стената. Беше евтина снимка на две момичета, които се смееха на нещо, като държаха телефоните в скута си. Едната беше с кестенява коса, другата руса — също като Хана и Мона.

— Нещата толкова се объркаха — тихо каза Хана. — Дори не знам как се случи така. Съжалявам, че пропуснах Приятелницата, Мон. Не съм искала да излизам със старите ми приятелки. Изобщо не съм си помисляла да се сближавам отново с тях.

Мона притисна брадичка към гърдите си.

— Така ли? — Хана едва я чуваше през шума на детското влакче, което тракаше пред магазина на Т-мобил. На него се возеше само едно дундесто момченце с нещастен вид.

— Абсолютно — отговори Хана, след като детското влакче отмина. — Ние просто... Случват ни се много странни неща. В момента не мога да ти ги обясня, но ако си търпелива с мен, скоро ще ти разкажа всичко. — Тя въздъхна. — И знаеш много добре, че не бих направила нарочно онова нещо с димния надпис. Не бих ти причинила такова нещо.

Хана леко изхълца. Тя винаги започваше да хълца, преди да се разплаче и Мона го знаеше. Устните ѝ потръпнаха и сърцето на Хана подскочи. Може би нещата щяха да се оправят.

Изведнъж сякаш софтуерът за спокойствие в Мона се рестартира. Лицето ѝ отново прие самоувереното си изражение. Тя се изпъна и ледено се усмихна. Хана знаеше точно какво прави Мона — двете се бяха разбрали никога, ама никога, да не плачат на обществено място. Дори си бяха изработили правило за това: дори само ако си помислят, че им се плаче, да си стегнат задничетата, да си напомнят колко са красиви и да се усмихнат. Само преди няколко дни Хана би постъпила по същия начин, но сега не виждаше смисъл от това.

— Липсваш ми, Мона — каза тя. — Искам нещата да бъдат както преди.

— Може би — надуто каза Мона. — Ще видим.

Хана се насили да се усмихне. Може би? Какво означава може би!

* * *

Когато паркира пред къщи, Хана забеляза полицейската кола на Уайлдън до лексуса на майка си. Вътре видя майка си и Дарън Уайлдън, сгущени на дивана, да гледат новини. На масата имаше бутилка вино и две чаши. При вида на тениската и дъвките на Уайлдън, Хана разбра, че суперченгето тази вечер не е на работа.

По новините отново излъчваха тяхното филмче. Хана се облегна на касата на вратата между дневната и кухнята и видя как Спенсър се натиска на приятеля на сестра ѝ, Иън, и как Али седна на ръба на дивана с отегчено изражение на лицето. След като клипчето свърши, на екрана се появи Джесика Дилорентис, майката на Алисън.

— Толкова ми е трудно да гледам този филм — каза госпожа Дилорентис. — Той ни кара отново да страдаме. Но бихме искали да благодарим на всички в Роузууд — бяхте чудесни. Времето, което двамата със съпруга ми прекарахме тук, заради разследването на смъртта на Алисън, ни накара да осъзнаем, колко ни е липсвало това място.

След частица от секундата камерата се прехвърли върху хората зад госпожа Дилорентис. Един от тях беше полицай Уайлдън, който се пъчеше в полицейската си униформа.

— Ето те! — извика майката на Хана, като се притисна към рамото на Уайлдън. — Страшно си фотогеничен!

На Хана ѝ се прииска да повърне. Майка ѝ не бе толкова въодушевена дори миналата година, когато обявиха Хана за Снежна кралица и тя се вози на платформата на зимния парад във Филадельфия.

Уайлдън се обърна назад, усетил присъствието на Хана до вратата.

— О, Хана, здравей. — Той леко се отдръпна от госпожа Мерин, сякаш Хана ги беше хванала да се занимават с нещо нередно.

Хана изръмжа едно поздравление, след което се обърна, отвори кухненския шкаф и измъкна една кутия фъстъчено масло „Риц Биц“.

— Хан, за теб дойде един колет — каза майка ѝ, като намали звука на телевизора.

— Колет? — повтори Хана с уста, пълна с кракери.

— Да. Беше на стълбите отпред, когато се прибрахме. Оставих го в твоята стая.

Хана се качи в стаята си, като отнесе кутията с фъстъчено масло със себе си. На бюрото ѝ, точно до леглото на миниатюрния ѝ пинчер Дот, наистина бе облегната една голяма кутия. Дот се протегна в легълцето си и размаха мъничката си опашчица. Ръцете на Хана трепереха, докато тя разряза опаковъчната панделка на кутията с ножичките за маникюр. Когато я отвори, из стаята се разлетяха листи луксозна опаковъчна хартия. И тогава... на дъното на кутията тя зърна роклята на Зак Позен с цвят на шампанско.

Хана ахна. Дворцовата рокля на Мона. Ушита, изгладена, готова за обличане. Тя потърси някаква бележка с обяснение, но не намери. Няма значение. Това означаваше само едно — беше ѝ простено.

Ъглите на устата ѝ бавно се разтеглиха в усмивка. Тя се качи на леглото си и започна да скача, като караше пружините му да скърцат. Дот обикаляше около нея и лаеше лудо.

— Дааа! — изкрещя Хана с облекчение. Знаеше, че Мона ще се вразуми. Тя не би издържала да се сърди на Хана дълго време.

Тя седна на леглото и взе новото си блекбери. Нямаше много време — сигурно нямаше да успее да си върне часовете при фризьора и гримьорката, които беше отменила, когато разбра, че вече не е поканена на партито. Изведнъж се сети нещо: Лукас. „Аз също не съм поканен на партито на Мона“, беше казал той.

Хана потропа с нокти по екрана на телефона си. Естествено, че нямаше да го заведе на купона в Мона. Не и като неин кавалер. Всъщност като нищо. Лукас бе сладък, наистина, но определено не ставаше за партита.

Тя се изправи в леглото и започна да рови в червения си кожен органайзер за адреса на електронната му поща. Щеше да му изпрати кратко, подигравателно писъмце, за да разбере къде точно му е мястото до нея: никъде. Сигурно сърцето му ще бъде разбито, но моля ви се, Хана не може да угоди на всички, нали така?

26.

СПЕНСЪР Е ПОПАРЕНА С ВРЯЛА ВОДА — И В БУКВАЛНИЯ, И В ПРЕНΟΣНИЯ СМИСЪЛ

Петък вечерта Спенсър лежеше в пълното с гореща вода джакузи. Това бе едно от любимите ѝ неща за вършене, особено през нощта, когато всичките звезди блестяха на нощното небе. Единствените звуци, които се чуваха тази нощ, бяха бълбукането на джакузито и мляскането на Беатрис, един от лабрадорите им, който дъвчеше кокал от сурова кожа.

Внезапно тя чу изпукването на едно клонче. След това на още едно. После... чу дишане. Спенсър се обърна точно когато сестра ѝ, докарана в кариран бански на „Бърбери“, слезе по стълбите и също се настани в джакузито.

Известно време и двете мълчаха. Спенсър се потопи до брада под водата, а Мелиса се бе загледала в масичката с чадъра, която се намираще точно до басейна. Внезапно Мелиса се обърна към сестра си.

— Доктор Евънс малко ме разочарова.

— Защо?

Мелиса размаха ръце под водата.

— Понякога ми говори всичките тези неща, сякаш ме познава от години. И с теб ли прави така?

Спенсър сви рамене. Мелиса не я ли бе предупредила, че доктор Евънс ще прави точно така?

Мелиса притисна длан към челото си.

— Каза ми, че все избирам ненадеждни мъже. Че всъщност излизам с момчета, за които знам, че никога няма да изберат сериозните връзки и обвързването за дълго, защото се страхувам да се сближа твърде много с някого.

Мелиса взе голямата бутилка с минерална вода „Евиан“, която бе оставила до джакузито, и отпи голяма глътка. Спенсър видя над

главата ѝ силуета на голяма птица — или може би прилеп, да прелита пред луната.

— В началото много ме дразнеше, но сега... не знам. — Мелиса въздъхна. — Може би е права. Започнах да обмислям всичките си връзки. Някои от момчетата, с които съм излизала, наистина ми изглеждаха много ненадеждни още от самото начало.

Очите ѝ пронизаха Спенсър, която се изчерви.

— Рен очевидно бе един от тях — продължи Мелиса, сякаш четеше мислите на Спенсър. Сестра ѝ отклони поглед и се загледа във водната инсталация на другия край на басейна. — Тя ме накара да се замисля и за Иън. Мисля, че в гимназията ми изневеряваше. Спенсър се напрегна.

— Наистина ли?

— Аха. — Мелиса започна да оглежда идеално лакираните си с прасковен цвят нокти. Очите ѝ потъмняха. — Почти съм убедена в това. И според мен дори знам коя е била.

Спенсър загриза нокътя на палеца си. Ами ако Мелиса бе чула Спенсър и Иън по-рано в двора? Иън бе загатнал за целувката им. Или още по-лошо: ами ако още преди години Али ѝ бе разказала какво е направила Спенсър?

Малко преди Али да изчезне, Спенсър бе завела момичетата да играят на пейнтбол. Мелиса също бе дошла.

— Сега ще кажа на Мелиса какво си направила — пропя Али, докато си обличаха спортните екипи в съблекалнята.

— Да не си посмяла — изсъска Спенсър.

— Така ли? — подразни я Али. — Само ме гледай.

Спенсър бе последвала Али и останалите на полето. Всичките се свиха зад една голяма купа сено в очакване играта да започне. Изведнъж Али се протегна и тупна Мелиса по рамото.

— Хей, Мелиса. Искам да ти кажа нещо.

Спенсър я смушка с лакът.

— Престани.

Чу се свирката. Всички изскочиха на открито и започнаха да стрелят по другия отбор. Всъщност всички без Али и Спенсър. Спенсър хвана Али за ръката и я издърпа зад близката купа сено. Тя беше толкова разярена, че всичките ѝ мускули трепереха.

— Защо постъпваш така? — поиска да разбере Спенсър.

Али се разхили и се облегна на сеното.

— Защо постъпваш така? — изимитира я тя с фалцет. — Защото не е правилно. Мелиса заслужава да знае.

Гневът се натрупваше в тялото на Спенсър също като облаци преди гръмотевична буря. Нима приятелите не трябваше да пазят тайните си? Те нали бяха пазили тайната на Али за Джена — все пак Али бе запалила фойерверка, Али бе ослепила Джена — и всички те се заклеха да си мълчат. Нима Али бе забравила това?

Спенсър нямаше намерение да натиска спусъка на пистолета — то просто се случи. Синята боя омаза целия екип на Али и тя извика изненадано. След това хвърли смъртоносен поглед на Спенсър и хукна нанякъде. Ами ако точно тогава бе отишла при Мелиса, а Мелиса бе чакала през всичките тези години за подходящия момент да го пред Спенсър? Може би той най-после бе настъпил.

— Имаш ли някаква представа коя може да е била? — подпита я Мелиса, като откъсна Спенсър от спомените ѝ.

Спенсър се смъкна още по-надолу под мехурчетата и очите ѝ започнаха да я смъдят от хлора. Една целувка едва ли би се смятала за изневеря, освен това се беше случило преди много години.

— Не. Нямам никаква представа.

Мелиса въздъхна.

— Може би доктор Евънс просто приказва глупости. Какво ли знае пък тя.

Спенсър погледна изпитателно сестра си. Тя се замисли върху онова, което доктор Евънс бе казала за Мелиса — че сестра ѝ непрекъснато търсеше начин да се утвърди. Че завижда на Спенсър. Това бе странно, но не невероятно. И дали проблемите на Мелиса бяха свързани с онзи обир, когато Спенсър се разболяла, а Мелиса трябвало да отиде на изпита по правопис с Йоланда? Колко ли много неща е пропуснала сестра ѝ през онова лято, само защото родителите им са били твърде заети със Спенсър? Колко пъти е била пренебрегвана?

„Харесваше ми, когато бяхме приятелки“, каза един глас в главата на Спенсър. „Харесваше ми да те изпитвам за думичките по правопис. Мразя как се преобърнаха нещата. От доста време това хич не ми харесва“.

— Има ли значение, че Иън ти е изневерил в гимназията? — попита тихо Спенсър. — Искам да кажа, това е било толкова отдавна.

Мелиса вдигна поглед към тъмното, ясно небе. То бе обсипано със звезди.

— Разбира се, че има значение. Това е грешно. И ако разбере, че е истина, Иън ще съжалява за това до края на живота си.

Спенсър потрепери. Тя никога не бе чувала Мелиса да говори толкова отмъстително.

— А на момичето какво ще му направиш?

Мелиса се обърна бавно към нея и пусна една отровна усмивка. Точно в този момент се включи нощното осветление в двора. Очите и проблеснаха.

— Кой казва, че вече не съм ѝ направила нещо?

27.

СТАРИТЕ НАВИЦИ УМИРАТ ТРУДНО

В късния съботен следобед Ариа притича, снижена, край явора в двора на семейство Макрийди, който се намираше от другата страна на улицата, точно срещу нейната къща. Тя видя как три момиченца — скаути, които продаваха кутии с бисквити, приближиха към входната им врата. „Ила не е вкъщи, но можете да ѝ оставите две кутии от бисквитките с мента — ѝ се искаше да им каже. — Те са ѝ любимите“.

Момичетата почукаха на вратата и зачакаха. След като никой не им отвори, те тръгнаха към следващата къща.

Ариа знаеше, че идването ѝ до тук с колело чак от къщата на Шон е голяма щуротия, както ѝ дебненето пред собствения ѝ дом, сякаш той бе някакъв тузарски клуб, а тя бе папарак. Но семейството ѝ липсваше ужасно много. Семейство Ейкърд бяха пълна противоположност на Монтгомъри. Господин и госпожа Ейкърд се бяха включили в роуззудския Патрул за охрана от воайори. Бяха организирали двацет и четири часова гореща линия за оплаквания, и след няколко дни щеше да дойде техният ред да патрулират през нощта. Всеки път, когато някой от тях я погледнеше, Ариа имаше усещането, че ей сега ще ѝ кажат, че знаят какво е правила в кабинета на Езра. Сякаш вече самата тя имаше една голяма алена буква А на ризата си.

Ариа имаше нужда да се разсее и да се освободи от Езра. Само дето просто не можеше да спре да мисли за него. През целия път, който измина с велосипеда, се сблъскваше с неща, които ѝ напомняха за него.

Подмина един пълничък мъж, който похапваше пилешки сандвичи от Макдоналдс, и от миризмата коленете ѝ омекнаха. Видя някакво момиче, което имаше същите черни пластмасови очила като на Езра и потръпна. Дори котката в градината ѝ напомни за него, без да

има особена причина за това. Но какво си мислеше тя? Как може нещо да е толкова грешно... и в същото време толкова нормално?

Когато подмина каменната къщичка с водното колело, край нея профуча новинарският микробус на Канал 7. Той се скри зад хълма, вятърът разклати клоните на дърветата, а небето внезапно притъмня. Изведнъж Ариа се почувства така, сякаш я полазват сто паяци едновременно. Някой я наблюдаваше.

А?

Когато телефонът ѝ тихичко иззвъня, тя едва не падна от колелото. Натисна спирачките, отби до тротоара и бръкна в джоба си. Беше Шон.

— Къде си? — попита той.

— Ами... Излязох да покарам колело — отговори тя, като дъвчеше маншета на износената си червена блузка с качулка.

— Няма да е зле да се прибереш по-бързо — каза Шон. — Иначе ще закъснеем за купона в Мона.

Ариа въздъхна. Тя съвсем бе забравила за партито на Мона Вандерваал.

Той също въздъхна.

— Не искаш ли да ходиш?

Ариа се загледа в красивата готическа къща, която се издигаше точно пред нея. Собствениците ѝ бяха решили да я боядисат в пурпурно червено. Родителите на Ариа бяха единствените хора в квартала, които не подписаха петицията, в която се настояваше собствениците ѝ да я боядисат в по-консервативен цвят, но петицията така или иначе не постигна нищо в съда.

— С Мона не сме приятелки — промърмори Ариа. — Нито пък с който и да е от останалите, които ще бъдат на този купон.

— За какво говориш? — Шон прозвуча разстроено. — Те са моите приятели, значи са и твои. Ще си прекараме страхотно. Освен това, като изключим онзи път, когато излязохме с колелата, имам чувството, че не съм те виждал кой знае колко често, независимо от това, че живееш у дома. Което е много странно, като се замислиш.

Внезапно телефонът ѝ даде сигнал, че някой друг я търси. Тя го свали от ухото си ѝ погледна към дисплея. Езра. Тя изненадано сложи ръка върху устата си.

— Шон, имаш ли нещо против за малко да те прехвърля на изчакване? — Тя се опита да запази гласа си непроменен.

— Защо? — попита Шон.

— Просто... изчакай. — Ариа превключи линиите. Прокашля се и приглади коса, сякаш Езра я гледа на видеоекран. — Ало? — опита се да прозвучи хладно, но същевременно съблазнително.

— Ариа? — Тя замря при звука на тихия, дрезгав глас на Езра.

— Езра! — вкара тя тон на фалшива изненада. — Здравей.

За няколко секунди настъпи мълчание. Ариа завъртя педалите няколко пъти, докато наблюдаваше как една катеричка притичва през поляната пред пурпурната къща.

— Не мога да спра да мисля за теб — каза най-накрая Езра. — Можеш ли да се срещнеш с мен?

Ариа затвори очи и ги стисна здраво. Знаеше, че не трябва да отива. Но ужасно ѝ се искаше. Тя преглътна тежко.

— Изчакай. — После прехвърли линията на Шон.

— Ало, Шон?

— Кой беше? — попита той.

— Беше... майка ми — изтърси Ариа.

— Така ли? Това е страхотно, нали?

Ариа се ухапа силно по вътрешната страна на бузата. Тя се взря решително в украсените тикви, наредени по стълбите на пурпурната къща.

— Трябва да свърша нещо — избъбри тя. — Ще ти се обадя по-късно.

— Чакай! — извика Шон. — Ами Мона?

Но Ариа вече бе прехвърлила на Езра.

— Тук съм — каза тя, останала без дъх. Чувстваше се така, сякаш току-що бе изпълнила последната дисциплина в някакъв триатлон. — След малко съм при теб.

* * *

Когато Езра отвори вратата на апартамента си, който се намиреше в една стара викторианска сграда в Стария Холис, той държеше в ръка бутилка „Гленливет“.

— Искаш ли малко скоч? — попита той.

— Да — отговори Ариа. Тя влезе в дневната на Езра и въздъхна щастливо. От последния път, когато беше тук, тя бе мислила твърде често за този апартамент. Милионите книги по рафтовете, топящата се синя свещ, чийто восък се трупаше върху полицата на камината във формата на смърфове, и огромната, безполезна вана в средата на стаята... всичко това я караше да се чувства невероятно удобно. Сякаш току-що се бе прибрала у дома.

Настаниха се на пружинения диван с цвят на горчица.

— Благодаря ти, че дойде — каза меко Езра. Беше облякъл бледосиня тениска, леко скъсана на рамото. На Ариа ѝ се прииска да пъхне пръста си през дупката.

— Пак заповядай — каза тя, като събу карираните си обувчици.
— За какво ще прием?

Езра се замисли за миг, един кичур тъмна коса падна над очите му.

— За идването от разбити семейства — каза най-накрая той и чукна чашата ѝ със своята.

— Наздраве. — Ариа отпи от уискито. Вкусът му бе като на препарат за миене на съдове и миришеше на керосин, но това изобщо не я интересуваше. Тя пресуши чашата си, усещайки как течността прогаря хранопровода ѝ.

— Още едно? — попита той, като донесе бутилката „Гленливет“.

— Разбира се — отговори тя. Езра стана да донесе още лед, а тя се загледа в телевизора. Звукът му беше спрял. Вървеше някаква реклама на Айпод и беше много забавно да гледа без звук как някой танцува толкова ентусиазирано.

Езра се върна и наля на Ариа още едно питие. С всяка глътка твърдостта на Ариа се стопяваше. Поговориха за родителите на Езра — сега майка му живееше в Ню Йорк, а баща му в Уейн, едно градче наблизо. Ариа отново започна да разказва за своето семейство.

— Знаеш ли кой е любимият ми спомен за тях? — попита тя, като се надяваш, че не заваля думите. Горчивото уиски вече оказваше влияние върху двигателните ѝ умения. — Рожденият ми ден в Икеа.

Езра вдигна вежди.

— Шегуваш се. Икеа е същински кошмар.

— Звучи странно, нали? Но родителите ми познаваха някакъв човек, който бе управител на един от магазините им наблизо, така че го наехме след работно време. Беше толкова забавно — Байрън и Ила отидоха там по-рано и устроиха голямо парти из всичките спални и кухни на Икеа. Всички си бяхме измислили шведски имена за партито — Байрън беше Екторп, мисля, а Ила бе Клипан. Изглеждаха толкова... заедно.

Очите на Ариа се напълниха със сълзи. Рожденият ѝ ден беше през април. Ариа бе хванала Байрън с Мередит през май, а Али бе изчезнала през юни. Изглежда този купон бе в последната спокойна нощ в живота ѝ. Всички бяха толкова щастливи, дори Али — особено Али. В един момент, докато бяха в банята на Икеа, Али бе стиснала Ариа за ръката и беше прошепнала:

— Толкова съм щастлива, Ариа! Толкова съм щастлива!

— Защо? — бе попитала Ариа.

— Скоро ще разбереш. Това е изненада — беше отговорила Али, ухилена до уши.

Но така и не получи възможността да ѝ каже.

Ариа прокара пръст по ръба на чашата с уиски. По телевизията започнаха новините. Отново говореха за Али. Разследване на убийство, гласеше надписът в долната част на екрана. В горния ляв ъгъл стоеше снимка на Али от седми клас: с блестяща усмивка, блестящи диамантени обеци на ушите, блестяща къдрава руса коса, с перфектно изпънато униформено сако. Стори ѝ се толкова странно, че Али ще си остане седмокласничка завинаги.

— И така — каза Езра. — Говори ли вече с баща си?

Ариа извърна глава от телевизора.

— Всъщност не. Той искаше да говори с мен, въпреки че най-вероятно вече е изгубил всякакво желание. Не и след онова с алената буква.

Езра се намръщи.

— Онова с алената буква?

Ариа хвана един конец, който висеше от любимите ѝ френски дънки. Това не беше нещо, което да може да обясни на човек с диплома по английска литература. Но Езра се беше навел напред, красивите му устни бяха леко отворени в очакване. Така че тя отпи още една гледка

от уискито и му разказа всичко за Мередит, Холис и голямото червено А.

За неин ужас Езра избухна в смях.

— Шегуваш се. Наистина ли го направи?

— Да — изрече рязко Ариа. — Не трябваше да ти го разказвам.

— Не, не, страхотно е. Ужасно ми хареса! — Езра бурно сграбчи ръцете на Ариа. Дланите му бяха топли и големи, и леко изпотени. Той улови погледа ѝ... и я целуна. Първо леко, след което Ариа се наведе напред и го целуна по-бурно. Те се спряха за миг и Ариа се облегна назад.

— Добре ли си? — меко попита Езра.

Ариа нямаше представа дали е добре. Никога не се беше чувствала така. Не знаеше точно какво да прави с устата си.

— Аз не.

— Знам, че не трябва да правим това — прекъсна я Езра. — Ти си моя ученичка. Аз съм твоят учител. Но. — Той въздъхна и отметна косата си назад. — Но... ми се ще... това да се получи някак си.

О, колко силно бе желала Езра да изрече тези думи няколко седмици по-рано. Ариа се чувстваше чудесно с него — по-жива, повече себе си. Но след това пред очите ѝ се появи лицето на Шон. Тя си спомни как се беше навел да я целуне онзи ден в гробището, когато видя зайчето. След това се сети за съобщението на А: Внимавай, внимавай. Аз винаги те наблюдавам.

Тя отново се обърна към телевизора. Излъчваха познатия клип за стотен път. Ариа можеше да прочете по устните на Спенсър: „Искате ли да прочетем съобщенията ѝ?“ Момичетата се струпаха около телефона. Али се появи в кадър. За миг остана втренчена в камерата с големите си сини очи. На Ариа ѝ се стори сякаш Али гледа от екрана към дневната на Езра... право в нея.

Езра обърна глава към телевизора и видя какво дават.

— По дяволите — каза той. — Извинявай.

Започна да рови из купчините списания и менюта с тайландска храна за вкъщи, струпани на масата, докато най-последно намери дистанционното. Превключи на следващия канал, който се оказва телевизионен магазин. Джоун Ривърс продаваше грамадна брошка с формата на дракон в полет.

Езра посочи към екрана.

— Ако ти харесва, ще ти я купя.

Ариа се захили.

— Не, благодаря. — После хвана ръцете на Езра и си пое дълбоко дъх. — Та какво значи казваше... за това — да се получи. Аз... Мисля, че и аз искам между нас да се получи.

Лицето му светна и Ариа видя отражението си в очилата му. Гигантският часовник до масата в трапезарията удари кръгъл час.

— Н-наистина ли? — заекна той.

— Да. Но... искам да го направя както трябва. — Тя тежко преглътна. — Имам си приятел. Така че... Трябва да се погрижа за това, нали разбираш?

— Естествено — каза Езра. — Разбирам.

Те седяха и се гледаха. Ариа можеше хиляди пъти да се протегне, да свали очилата му и да го целуне.

— Мисля, че е време да си тръгвам — каза най-накрая тя.

— Добре — отговори Езра, без да сваля очи от нея. Но когато тя стана от дивана и се опита да си обуе обувките, той я хвана за тениската. Въпреки че искаше да си тръгне, тя просто... не можеше.

— Ела при мен — прошепна Езра и Ариа политна към него. Езра протегна ръце и я хвана.

28.

ОТ НЯКОИ БУКВИ СЕ ПОЛУЧАВА И ДУМАТА ЗАТВОР

Събота вечер, малко преди осем часа, Спенсър лежеше по гръб на леглото си и гледаше как вентилатора на тавана, който имаше формата на палмови листа, бавно се върти. Той струваше повече от една прилична кола, но Спенсър бе умолявала майка си да ѝ го купи, защото той беше съвсем същият като онзи в бунгалото ѝ в Ямайка, където бяха отишли на почивка. Но сега той твърде много ѝ напомняше за... Спенсър на тринайсет.

Тя стана от леглото и пъхна крака в черните си обувки Шанел без пети. Знаеше, че трябва да се вземе в ръце и да покаже малко ентузиазъм за партито на Мона. И миналата година трябваше да го направи, но все пак тогава животът ѝ беше съвсем различен. Цял ден ѝ се бяха привиждали странни неща — караницата с Али пред хамбара, мърдането на устните ѝ, без Спенсър да може да чуе каквото ѝ да било, щракването. Сякаш споменът, който бе потискан през всичките тези години, най-после искаше да излезе наяве.

Тя си сложи още червило, изпъна роклята си с кимоно-ръкав и тръгна да слиза по стълбите. Когато стигна до кухнята, тя с изненада видя, че майка ѝ, баща ѝ и Мелиса седят около масата, пред празна дъска за „Скрабъл“^[1] Двете кучета се бяха сгушили в краката им. Баща ѝ не бе облечен със стандартната си униформа, нито носеше сако или колоездачния си екип, а беше с тениска и дънки. Майка ѝ носеше панталоните си за йога. Стаята миришеше на прегоряло мляко и кафе еспreso.

— Здравсти. — Спенсър не можа да се сети кога за последно бе видяла родителите си вкъщи в събота вечер. Те обичаха да се показват — дали на откриването на някой нов ресторант или на опера, или на някое от партитата, които партньорите на баща ѝ във фирмата редовно организираха.

— Спенсър! Ето те най-после! — извика госпожа Хейстингс. — Познай какво получихме току-що.

Тя ѝ подаде с размах една разпечатка, която досега бе крила зад гърба си. Най-отгоре се виждаше логото на „Филаделфия сентинъл“, отпечатано с готически шрифт. Под него бе заглавието: „Отдръпни се, Тръмп! Идва Спенсър Хейстингс!“ Спенсър се вгледа в снимката си, на която седеше на бюрото на баща си. Сивият костюм на Калвин Клайн и малинената копринена риза се оказаха добър избор.

— Джордана току-що ни изпрати линка — изчурулика майка ѝ. — Първата страница за неделния брой няма да е готова до утре сутринта, разбира се, но материалът за теб вече е в интернет.

— Леле — каза Спенсър с треперлив глас. Погледът ѝ бе твърде разфокусиран, за да може да прочете материала. Значи това наистина се случваше. Докъде щеше да стигне всичко? Ами ако наистина спечели?

— Смятаме да отворим бутилка шампанско и да го отпразнуваме — каза господин Хейстингс. — Ти също можеш да пийнеш малко, Спенсър. Нали все пак имаме специален случай.

— Играе ли ти се Скрабъл? — попита госпожа Хейстингс.

— Мамо, тя вече се е облякла за партито — заяви Мелиса. — Едва ли иска да седи тук, да пие шампанско и да играе Скрабъл.

— Глупости — каза госпожа Хейстингс. — Още няма осем часа. Партитата не започват толкова рано, нали?

Спенсър се почувства като в капан. Всички се бяха втренчили в нея.

— Ами... сигурно не — каза тя.

Дръпна си един стол, седна и си събу обувките. Баща ѝ измъкна една бутилка „Моят Шандон“ от хладилника, отвори го и извади четири кристални чаши от шкафа. За себе си, госпожа Спенсър и Мелиса наля по една пълна чаша, а за Спенсър до половината. Мелиса сложи една плочка с букви пред себе си.

Спенсър бръкна в кадифената торбичка и си избра букви. След това бръкна баща ѝ. Спенсър беше много изненадана, че той знае правилата — никога преди не го беше виждала да играе някаква игра, дори и през почивките.

— Кога ще се разбере окончателното решение на съдиите? — попита той, като отпи една глътка от шампанското.

Спенсър сви рамене.

— Не знам. — Тя погледна към Мелиса, която ѝ върна една от своите неразгадаеми усмивки. Спенсър не беше разговаряла с нея от предишната вечер в джакузито и се чувстваше доста странно в присъствието на сестра си. Дори малко се притесняваше.

— Вчера имах възможността да го прочета — продължи господин Хейстингс, като скръсти ръце. — Много ми харесва как си адаптирала концепцията към съвременното.

— Кой започва пръв? — рязко попита Спенсър. В никакъв случай нямаше да разговарят за съдържанието на есето. Не и пред Мелиса.

— Лауреатът на „Златна орхидея“ от 1996 година не спечели ли Пулицър миналата година? — попита госпожа Хейстингс.

— Не, беше Националната награда за литература — каза Мелиса. Моля ви, спрете да говорите за „Златната орхидея“, каза Спенсър наум. Изведнъж осъзна нещо: за пръв път те говореха за нея, а не за Мелиса.

Спенсър погледна към плочките си. Имаше З, Р, А, Т, О, В, Л, Ц, Е, Ж, Х, С и Ъ. Тя ги пренареди и едва не се задави. Оформяше се думата ЛЪЖЕЦ СХ, като Спенсър Хейстингс.

Отвън небето притъмня. Чу се лай на куче. Спенсър грабна чашата си с шампанско и я пресуши.

— Някой няма да кара колата си поне един час — присмя ѝ се баща ѝ.

Спенсър се опита да се засмее, като скри ръцете си под масата, за да не види баща ѝ, че треперят.

Със своите букви госпожа Хейстингс нареди думата ЧЕРВЕЙ.

— Ти си наред, Спенс — каза тя.

Докато Спенсър вдигаше плочката с буквата Л, тънката моторола на Мелиса светна и засвири мелодийката от филма „Челюсти“. Да-ДАМ. Да-ДАМ. От мястото си Спенсър можеше да види екрана и надписа „имате ново съобщение“.

Мелиса включи телефона и се завъртя така, че да го скрие от погледа на Спенсър.

— Какво? — възкликна тя.

— Какво има? — попита госпожа Хейстингс, като вдигна поглед от плочките си.

Мелиса се почеса по главата.

— Концепцията за невидимата ръка на великия шотландски икономист Адам Смит може да бъде обобщена много лесно, независимо от това дали се отнася до пазарите от деветнайсети век или за тези от двайсет и първи: може и да си мислите, че хората правят разни неща, за да ви помогнат, но всъщност всеки работи само за себе си. Странно, защо някой ще ми изпраца част от есе, което съм писала в гимназията?

Спенсър отвори уста, за да отговори, но оттам излезе само съскане.

Господин Хейстингс сложи чашата си на масата.

— Това е есето на Спенсър.

Мелиса отново се вгледа в екрана.

— Не, не е, това е моето... — Изведнъж вдигна поглед към Спенсър. — Не.

Спенсър се сви в стола си.

— Мелиса, това беше грешка.

Устата на Мелиса бе отворена толкова широко, че Спенсър видя сребърните пломби на кътниците ѝ.

— Ти, кучко!

— Нещата излязоха извън контрол — извика Спенсър. — Нищо не зависеше от мен!

Госпожа Хейстингс се намръщи, объркана.

— Какво става тук?

Лицето на Мелиса се изкриви, тя присви очи, а устните ѝ се извиха злобно.

— Първо ми крадеш гаджето, а сега и есето? За каква се мислиш ти!

— Казах ти, че съжалявам! — извика едновременно с нея Спенсър.

— Чакайте малко. Това е... писано от Мелиса? — попита госпожа Хейстингс, като пребледня.

— Сигурно има някаква грешка — настоя господин Хейстингс.

Мелиса сложи ръце на хълбоците си.

— Да им кажа ли? Или предпочиташ сама да го направиш?

Спенсър скочи от стола си.

— Давай, изпей ме, както винаги си правила. — Тя хукна по коридора към стълбите. — Толкова добра си станала в това!

Мелиса тръгна след нея.

— Те трябва да разберат каква страхотна лъжкиня си станала!

— Те трябва да разберат каква кучка си станала ти! — извика Спенсър в отговор.

Устните на Мелиса се разтегнаха в усмивка.

— Толкова си смотана, Спенсър. Всички смятат така. Дори мама и татко.

Спенсър започна да се изкачва по стълбите.

— Не е вярно!

— Напротив, вярно е — присмя ѝ се Мелиса. — И това е самата истина, нали? Ти си крадла на гаджета, плагиатка и жалка малка кучка.

— Гади ми се от теб! — извика Спенсър. — Защо просто не умреш.

— Момичета! — извика госпожа Хейстингс.

Но сестрите сякаш бяха попаднали в някакво силово поле. Мелиса не откъсваше поглед от Спенсър. А тя започна да трепери. Мелиса казваше истината. Тя беше жалка. Тя не ставаше за нищо.

— Да изгниеш в ада дано! — извика Спенсър. Тя вземаше по две стъпала наведнъж. Мелиса вече беше точно зад нея.

— Точно така, малко детенце, което нищо не струва, бягай!

— Млъкни!

— Малко детенце, което краде моите гаджета! Кое то дори няма достатъчно мозък, за да напише само есето си! Какво щеше да кажеш по телевизията, ако спечелеше наградата, Спенсър? Сама написах всичко, до последната буква. Толкова съм умна. И на изпитите в края на годината ли мами?

Спенсър се почувства така, сякаш нокти се забиваха в сърцето ѝ.

— Престани! — извика раздразнено тя, като едва не се спъна в картонената кутия, която майка ѝ бе оставила на стълбите.

Мелиса я хвана за ръката и я завъртя към себе си. Приблужи лицето си към нейното. Дъхът и миришеше на кафе еспресо.

— Малкото детенце иска всичко мое, но знаеш ли какво? Не можеш да имаш онова, което имам аз. Никога!

Целият гняв, който Спенсър беше натрупвала през годините, изригна и заля тялото и, като я накара да пламне цялата, после да се

изпоти и накрая да се разтрепери. Стомахът ѝ започна да се свива от гняв.

Тя се хвърли към парапета, хвана Мелиса за раменете и започна яростно да я разтърсва. След това я блъсна назад.

— Казах да престанеш!

Мелиса се спъна и се хвана за перилата. По лицето ѝ се изписа страх.

В съзнанието на Спенсър започна да се отваря някаква пролука. Вместо Мелиса тя видя Али. По лицата и на двете бе изписано едно и също изражение, казващо: „Аз съм всичко, а ти си нищо“. „Ти се опита да ми отнемеш всичко. Но това няма да успееш“. Спенсър усети миризмата на влагата, видя мигащите светулки и усети дъха на Али до лицето си. Изведнъж тялото на Спенсър се изпълни с неподозирана сила. Дълбоко от гърдите ѝ се раздаде агонизиращ стон. Тя се видя да протяга ръце и да блъска Али — или пък може би това бе Мелиса? — с всичка сила. Али и Мелиса паднаха назад. Главите и на двете издадоха щракащ звук, когато се удариха в нещо. Зрението на Спенсър се проясни и тя видя Мелиса да се търкаля надолу по стълбите, докато накрая се стовари на пода.

— Мелиса! — извика госпожа Хейстингс.

Изведнъж всичко потъна в мрак.

[1] Игра, при която трябва да се съставят думи от отделни букви.
— Б.пр. ↑

29.

В ПЛАНЕТАРИУМА НА ХОЛИС Е ПЪЛНОЛУНИЕ

Хана се добра до входа на планетариума малко след девет. Наистина шантава работа, но ходенето с дворцовата рокля беше доста трудно. Както и сядането. Всъщност и дишането дори.

Добре де, нещото адски стискаше. Отне ѝ цяла вечност да се напъха в роклята и още толкова да вдигне ципа на гърба. В един момент дори мислеше да вземе ластичния колан на майка си, но това означаваше да съблече роклята и отново да премине през мъчението с ципа. Всъщност целият процес бе продължил толкова дълго, че не ѝ бе останало време да свърши нещо друго, като например да се погрижи за грима си, да изгори калориите, които бе погълнала днес или да прехвърли номерата от стария телефон в новото блекбъри.

А сега ѝ се струваше, че платът на роклята се е свил още повече. Той се връзваше в кожата ѝ и се беше впил толкова силно в хълбоците ѝ, че тя нямаше никаква представа как ще издърпа полата нагоре, за да се изпишка. При всяко движение чуваше как разни тънички кончета се късат. Имаше и някои места около коремчето, на гърдите и около задните ѝ части, които... изпъкваха.

През последните няколко дни бе изяла доста сиренки... и бе положила невероятни усилия да не ги повърне. Възможно ли е толкова бързо да надебелее? Ами ако внезапно нещо в метаболизма ѝ се беше объркало? Ами ако се беше превърнала в едно от онези момичета, които напълняваха само при вида на храната?

Но тя трябваше да облече тази рокля. Може би като я поноси известно време, платът ще се отпусне, също като кожата. На партито сигурно нямаше да бъде много светло, така че едва ли някой ще забележи. Хана се изкатери по стълбите на планетариума, като се чувстваше като един схванат пингвин с цвят на карамел.

Тя чу пулсиращия бас от вътрешността на сградата и се стегна. Не бе усещала такава нервност от купона за Хелюин, който Али бе

организираща в седми клас, когато все още се чувстваше като неудачница. Скоро след като Хана отиде, се появиха Мона и двете ѝ приятелки Чейси Бледсоу и Фай Темпълтън, облечени като тримата хобити от „Властелинът на пръстените“. Али ги погледна и извърна презрително глава.

— Изглеждате така, сякаш сте покрити с мухи — каза тя и се изсмя в лицата им.

На следващия ден след партито Хана отиде с майка си в бакалията, където видя Мона и баща ѝ на опашка пред касата. На ревера на дънковото ѝ яке бе закачена иглата с кристална хелоуинска тиква, която бе в торбата с подаръци за Али. Мона я носеше гордо, сякаш беше нейна.

Хана почувства прилив на вина заради това, че бе зарязала Лукас — той не ѝ бе отговорил на писмото, в което му бе отказала — но тя нямаше друг избор. Мона почти и беше простила в магазина на „Т-мобил“, а след това ѝ беше изпратила и роклята. Най-добрите приятелки винаги бяха на първо място, особено най-добрите приятелки като Мона.

Тя внимателно бутна голямата метална врата и влезе. Музиката се стовари върху нея като вълна. Тя видя синкави ледени скулптури в главната зала, а малко зад тях един гигантски трапец. От тавана висяха блещукащи планети, а зад сцената грееше гигантска видеостена. Величественият Ноъл Кан се взираше през телескопа върху джъмбо трона.

— Мили Боже — чу Хана глас зад гърба си. Тя се обърна. Наоми и Райли стояха до бара. Двете бяха облечени в еднакви зелени рокли и носеха малки сатенени чантички. Райли прикри усмивката си с ръка и огледа Хана от главата до петите. Наоми се изсмя с глас. Стомахът на Хана сигурно щеше да се свие от притеснение, ако роклята вече не го беше направила.

— Хубава рокля, Хана — каза Райли с равен глас. Със своята яркочервена коса и блестящи зелени очи, тя приличаше на обърнат морков.

— Да, много ти отива — престорено се усмихна Наоми.

Хана вирна гордо глава и ги подмина. Размина се с една сервитьорка, която носеше табла с хапки от раци, и се опита да не ги гледа, защото се тревожеше, че ще наддаде още. След това видя, че

образът на гигантския екран се смени. Появиха се образите на Никол Хъдсън и Кели Хамилтън, малките кучки, които бяха приятелки на Наоми и Райли. Те също бяха облечени с подчертаващите фигурата зелени рокли и носеха същите мънички сатенени чантички.

— Честит рожден ден, Мона, от твоите придворни дами! — извикаха те, като раздаваха целувки.

Хана замръзна. Придворни дами? Не. Роклите не трябваше да бъдат зелени, а с цвят шампанско, нали?

Внезапно тълпата от танцуващи деца се раздели. Едно красиво русо момиче се втурна към Хана. Това беше Мона. Тя бе облечена в същата рокля на Зак Позен като Хана — същата, която двете пробваха в „Сакс“. Само че нейната не беше така опъната на корема и на задника. Ципът не изглеждаше толкова набран и сгърчен, и нямаше никакви изпъкналости.

Вместо това тя подчертаваше тънкото кръстче на Мона и разкриваше дългите ѝ гъвкави крака.

Мона я погледна слисано.

— Какво правиш тук? — Тя огледа Хана от главата до петите и устата ѝ се изкриви в усмивка. — И откъде взе тази рокля, по дяволите?

— Ти ми я изпрати — отговори Хана.

Мона я погледна така, сякаш виждаше луда жена. Тя посочи Райли с пръст.

— Това е дворцовата дреха. Смених ги. Искях да бъде единствената, която да бъде в цвят шампанско — не всичките. — Тя отново огледа Хана. — И определено не някакви си хипопотами.

Всички се засмяха, включително сервитьорките и бармана. Хана отстъпи объркана. За миг в залата настъпи тишина — диджеят подготвяше следващата песен. Мона сбърчи нос и Хана изведнъж се почувства така, сякаш някой ѝ стегна гърлото с връв. Всичко и стана ясно до болка.

Разбира се, че не Мона бе изпратила роклята. Беше А.

— Моля те, напусни. — Мона скръсти ръце на гърдите си и отново огледа множеството изпъкнали места по тялото на Хана. — Аз оттеглих поканата си, забрави ли?

Хана тръгна към Мона с желанието да обясни, но стъпи накриво със златистите си обувки на високи токчета. Усети как глезените ѝ се

изкривяват, краката се подгъват и коленете ѝ се удрят в земята. Още по-лошо, Хана чу едно силно хрррррръс, което не можеше да сбърка. Внезапно усети, че едното ѝ бедро вече не е толкова притиснато от роклята. Докато се обръщаше, за да види пораженията, другият шев също поддаде. Цялата страна на рокля, от гърдите до бедрата, зейна и разкри тънките дантелени ленти на сutiена и прашките ѝ.

— Мили Боже! — изписка Райли. Всички избухнаха в смях. Хана се опита да се покрие, но не знаеше откъде да започне. Мона просто си стоеше там и не помръдваше, красива и царствена във великолепната си премяна. Хана не можеше да повярва, че само преди няколко дни те бяха най-добрите приятелки.

Мона сложи ръце на хълбоците си и погледна към останалите.

— Хайде, момичета — подсмръкна тя. — Тази развалина не заслужава нашето внимание.

Очите на Хана се изпълниха със сълзи. Децата започнаха да се оттеглят, а някой се спъна в Хана и я заля с топла бира. Тази развалина не заслужава нашето внимание. Думите отекнаха в главата на Хана. Изведнъж тя се сети за нещо.

Помниш ли когато видя Мона да излиза от клиниката за пластична хирургия? Думата липосукция да ти говори нещо?

Хана се надигна от хладния мраморен под.

— Хей, Мона.

Мона се обърна и я погледна.

Хана си пое дълбоко дъх.

— Изглеждаш много по-слаба откакто те видях да излизаш от клиниката след липосукцията.

Мона вирна глава. Но тя не изглеждаше ужасена или изплашена — просто объркана. Тя леко изпъшка и завъртя очи.

— Боже, Хана. Толкова си жалка.

Мона отметна косата си назад и тръгна към сцената. Стената от деца бързо ги раздели. Хана седна, като се опитваше да придържа с ръце разкъсаната си рокля. Внезапно го видя: лицето си, увеличено милион пъти на гигантската видеостена. Последва един дълъг кадър на роклята ѝ. Тлъстините под ръцете ѝ изпъкваха. Лентите на прашките ѝ прозираха под впитата рокля. Хана на екрана пристъпи към Мона и се строполи на земята. Камерата беше уловила разпадането на роклята ѝ.

Хана изпищя и покри очите си с ръце. Всички избухнаха в смях и тя се почувства така, сякаш хиляди иглички се забиват в кожата ѝ. Изведнъж усети нечия ръка на гърба си.

— Хана.

Хана погледна през пръстите си.

— Лукас?

Той бе облечен с тъмни панталони, тениска на „Атлантик рекърдс“ и раирано сако. Порасналата му руса коса изглеждаше пухкава и рошава. Изразът на лицето му показваше, че е видял всичко.

Той свали сакото си и ѝ го подаде.

— Ето, облечи го. Да се махаме оттук.

Мона се качваше на сцената. Тълпата затаи дъх в очакване. При всяко друго парти Хана щеше да се намира най-отпред в центъра, готова да се потопи в музиката. Вместо това тя сграбчи ръката на Лукас.

В събота вечерта Емили затегна връзките на кърнките си за лед толкова здраво, че почти не усещаше краката си.

— Не мога да повярвам, че трябваше да обуем три чифта чорапи — се оплака тя на Бека, която седеше до нея на пейката и завързваше връзките на белите кърнки, които си беше донесла.

— Така е — съгласи се тя, като нагласяше лентата си за коса. — Но така краката ти няма да изстинат.

Емили завърза връзките на фльонга. На пързалката сигурно беше около десет градуса, но тя бе само по тениска с къси ръкави. Тя бе толкова вцепенена, че студът изобщо не ѝ правеше впечатление. Докато пътуваха насам, Емили каза на Бека, че първият ѝ сеанс в „Дървесна корона“ е в понеделник. Бека изглеждаше изненадана, но после се зарадва. Емили не каза нито дума повече. Единственото, за което можеше да мисли бе, че предпочита да е с Мая.

Мая. Всеки път, когато затвореше очи, Емили виждаше гневното изражение на Мая в оранжерията. Мобилният ѝ телефон цял ден не бе звънял. Част от нея искаше Мая да се обади и да се опита да си я върне. И, разбира се, другата част не го искаше. Тя се опита да гледа позитивно на нещата — сега, когато родителите ѝ виждаха, че тя наистина взима насериозно „Дървесната корона“, те бяха по-мили с нея. На тренировката по плуване в събота тренърката Лорън ѝ беше казала, че тренърът по плуване от университета в Аризона все още иска да се срещне с нея. Момчетата от отбора по плуване продължаваха да я ухажват и да я канят на купони с джакузи, но това беше много по-добре, отколкото да ѝ се присмиват. А когато се прибираха с колата от тренировки, Карълайн беше казала „Харесвам този диск“, когато Емили пхна в плейъра някакъв стар албум на „Ноу Даут“. Все пък беше някакво начало.

Емили впери поглед в ледената пързалка. След Онова с Джена, двете с Али идваха тук почти всеки уикенд и почти нищо не се беше променило оттогава. Все същите сини пейки, на които всички сядаха, за да си завържат кърките, машината за горещ шоколад, който имаше вкус на аспирин, грамадната пластмасова полярна мечка на входа, която посрещаше хората. Всичко това навяваше такава носталгия, че Емили почти очакваше да види Али на леда да упражнява заден скок. Тази вечер, обаче, пързалката бе почти празна — имаше групички деца, но нито едно не бе на възрастта на Емили. Най-вероятно бяха отишли на купона на Мона — в един паралелен свят Емили сигурно също щеше да бъде там.

— Бека?

Емили и Бека вдигнаха глави. Едно високо момиче с къса тъмна къдрава коса, топчест нос и лешникови очи ги гледаше. Тя бе облечена с розова рокля, бял клин, нежна перлена гривна и розово червило. В ръката си носеше чифт бели кърки с пъстроцветни връзки.

— Уенди! — извика Бека и се изправи. Тя се намери да прегърне Уенди, но изведнъж се усети и се върна на мястото си. — Ти си... Ти дойде!

На лицето на Уенди грееше широка усмивка.

— Уха, Бекс! Изглеждаш... страхотно!

Бека се усмихна смутено.

— Ти също. — Тя я гледаше невярващо, сякаш Уенди бе възкръснала от мъртвите. — Отрязала си си косата.

Уенди смутено се попипа по главата.

— Да не е много къса?

— Не! — бързо отговори Бека. — Много е сладка.

Двете продължиха да се усмихват и да си бърбят.

Емили се прокашля и Бека я погледна.

— О! Това е Емили. Моята нова приятелка от „Дървесна корона“.

Емили разтърси ръката на Уенди. Късо подрязаните ѝ нокти бяха лакирани в перлено розово, а на палеца бе сложила ваденка от Покемон.

Уенди седна на пейката и започна да обува кърките.

— Често ли идвате да се пързаяте? — попита Емили. — И двете си имате лични кърки.

— Преди идвахме — каза Уенди, като погледна към Бека. — Заедно взимахме уроци... така да се каже.

Бека се захили и Емили я погледна объркана.

— Какво?

— Нищо — отговори Бека. — Просто... помниш ли стаята за кънки под наем, Уенди?

— О, Господи! — Уенди притисна ръка към устата си. — Какво изражение на лицето имаше онзи тип!

Дообре. Емили отново се прокашля и Бека веднага спря да се смее, сякаш осъзна къде се намира — или, може би, коя беше.

Когато Уенди завърза кънките си, трите излязоха на пързалката. Уенди и Бека веднага се завъртяха и започнаха да се пързаят с гърба напред. Емили, която можеше да се пързала само напред и то доста тромаво, се чувстваше несръчна и некадърна край тях. Известно време се пързаяха мълчаливо. Емили се заслуша в звуците, които издаваха плъзгащите се кънки.

— Все още ли излизаш с Джереми? — попита Уенди.

Бека ухапа вълнената си ръкавица.

— Вече не.

— Кой е Джереми? — попита Емили, като заобиколи едно русо момиче в скаутска униформа.

— Едно момче, с което се запознах в „Дървесната корона“ — отговори Бека. Тя погледна Уенди с неудобство. — Излизахме заедно около два месеца. Нещо не се получи.

Уенди сви рамене и прибра един кичур коса зад ухото си.

— Да, и аз излизах с едно момиче от класа по история, но и ние не стигнахме до никъде. Следващата седмица имам среща с непознат, но не съм сигурна дали искам да отида. Очевидно тя си пада по хип-хопа — Уенди сбърчи нос.

Емили внезапно осъзна, че Уенди каза тя. Преди да успее да попита нещо, Бека се прокашля. Лицето ѝ имаше напрегнато изражение.

— Аз също може да пробвам среща с непознат — каза тя по-силно от обичайното. — С едно друго момче от „Дървесна корона“.

— Ами желая ти успех — тросна се Уенди и се засили напред. Само че не свалеше очи от Бека, и Бека не свалеше очи от нея. Бека се плъзна след нея, хванала ръце зад гърба си.

Светлината на лампите намаля. Едно диско кълбо се спусна от тавана и множество цветни светлилки хукнаха по пързалката. Всички, освен няколко двойки, тръгнаха да излизат.

— Танц на двойките — се чу глас като на Айзък Хейс от тонколониите. — Хванете човека, когото обичате.

Трите момичета се стовариха на близката пейка, докато от тонколониите се лееше „Unchained Melody“ на Райтърс Брадърс. Веднъж Али каза, че ѝ е омръзнало да седи, докато двойките се пързаят.

— Защо просто не се пързаяме заедно, Ем? — предложи тя, като ѝ подаде ръка. Емили никога нямаше да забрави какво бе усещането да прегърне Али. Да усети сладкия ябълков аромат на шията ѝ. Да стисне ръцете и, когато Али изгуби равновесие, случайно да докосва голата ѝ кожа.

Емили се зачуди дали следващата седмица ще възприема тази случка по различен начин. Дали в „Дървесна корона“ ще изтрият тези чувства от съзнанието ѝ така, както машината за почистване лъсва идеално леда и премахва всички белези от кънките?

— Ей сега се връщам — промърмори Емили, като тръгна тромаво към тоалетната, все още с кънките на краката си. Щом влезе вътре, тя подложи ръце под струята гореща вода и се погледна си в запотеното огледало. „Записването в програмата «Дървесна корона» беше правилното решение“, каза тя на отражението си. То беше единственото решение. След това тя сигурно щеше да започне да излиза с момчета, точно като Бека. Нали?

Когато се върна на пързалката, тя видя, че Бека и Уенди вече не седят на пейката. Емили реши, че са отишли да си вземат нещо за хапване, седна на пейката и се загледа в слабо осветената пързалка. Видя двойките, хванати за ръце. Други се опитаха да се целунат, докато се пързаяха. Една от двойките дори не беше стигнала до леда — просто стояха и се целуваха до единия вход. Момчето бе заровило ръце в тъмната къдрава коса на момчето.

Бавната песен изведнъж спря и ярката светлина отново заля площадката. Емили разшири очи, като видя по-ясно двойката до входа. Косата на момчето беше вързана с познатия дантелен ластик за коса. И двамата бяха обути с бели кънки. Момчето имаше пъстроцветни връзки. И беше облечен... с розова рокля.

Бека и Уенди видяха Емили едновременно. Устата на Бека оформи едно „О“, а Уенди извърна поглед. Емили усети, че трепери цялата.

Бека се приближи и застана до нея. От устата ѝ излизаше пара.

— Изглежда трябва да обясня, а?

Ледът миришеше на студено, като сняг. На съседната пейка някой бе забравил една детска червена ръкавичка. Едно хлапе се стрелна по леда и извика:

— Аз съм самолет!

Емили гледаше Бека и усещаше някакво стягане в гърдите.

— Помислих, че програмата е имала резултат — тихо каза Емили.

Бека прокара ръце по дългата си коса.

— И аз така си мислех. Но след като видях Уенди. Сигурно вече си наясно. — Тя пхна ръце в ръкавите на пуловера си. — Може би човек не може да се промени.

Емили усети как в стомаха ѝ се заражда едно топло усещане. Мисълта, че „Дървесната корона“ ще може да промени нещо толкова фундаментално в живота ѝ, я плашеше. Това изглеждаше толкова много против принципите на... човешкото съществуване, може би. Но не можеше. Мая и Бека бяха прави — не можеш да промениш същността си.

Мая. Емили сложи ръка на устата си. Трябваше веднага да говори с Мая.

— Тъъ, Бека? — рече тихо тя. — Ще ми направиш ли една услуга?

Погледът на Бека омекна.

— Разбира се.

Емили започна да се плъзга към изхода.

— Искам да ме откараш до едно парти. Веднага. Трябва да се видя с един човек.

31.

ТЕ СЕ ОПЪЛЧИХА СРЕЩУ ЗАКОНА И ЗАКОНЪТ ПОБЕДИ

Ариа погледна в обектива на своята камера Сони, докато Спенсър нагласяше короната с изкуствени диаманти на главата си.

— Хей, момичета — прошепна Спенсър, като бавно се наведе над флиптелефона на Али, който лежеше на кожения диван във всекидневната на семейство Хейстингс. — Искате ли да ѝ прочетем съобщенията?

— Аз искам! — прошепна Хана.

Емили, която седеше на облегалката на дивана, се изправи.

— Не знам.

— Хайде де, не искате ли да разберете кой ѝ праща съобщения? — попита Спенсър. Емили, Хана и Спенсър се събраха около телефона на Али. Ариа свали камерата от стойката и се приближи към тях. Тя искаше да заснеме всичко. Всичките тайни на Али. Увеличи картината, за да получи по-добра видимост на екрана, и точно тогава от коридора се чу глас.

— Нима ровите из телефона ми? — извика Али, влизайки в стаята.

— Разбира се, че не! — извика Хана. Али погледна към телефона си, който лежеше на дивана, но след това вниманието ѝ беше привлечено от Мелиса и Иън, които тъкмо влизаха в кухнята.

— Здравейте, момичета — каза Иън, като влезе в дневната. Той погледна към Спенсър. — Имаш много сладка коронка.

Ариа се оттегли назад към Стойката. Спенсър, Иън и Али седнаха на дивана и Спенсър започна да си играе на водеща. Внезапно една втора Али навлезе в картината. Косата ѝ беше посивяла. Ирисите ѝ бяха черни, а червеното ѝ искрящо червило бе намазано по клоунски около устните ѝ.

— Ариа — изрече двойничката на Али със заповеднически глас, като се взираше право в обектива. — Погледни. Отговорът се намира

точно пред теб.

Ариа смръщи вежди. Останалата част от сцената ѝ беше позната — Спенсър разпитваше Иън за бейзджъмпинга. Мелиса се ядосваше все повече, докато разтоварваше продуктите от торбите. Другата Али — нормално изглеждащата, която седеше на дивана — изглеждаше отегчена.

— Какво искаш да кажеш? — прошепна Ариа на онази Али пред обектива.

— Точно пред теб е — настоя Али. — Погледни!

— Добре де, добре — каза бързо Ариа. Тя отново огледа стаята. Спенсър се беше навела към Иън и поглъщаше всяка негова дума. Хана и Емили се бяха настанили върху бюфета и изглеждаха спокойни и хладнокръвни. Какво трябваше да види Ариа?

— Не разбирам — изхленчи тя.

— Но то е там! — извика Али. — Точно Пред Очите Ти.

— Не знам какво да правя! — безпомощно настоя Ариа.

— Просто гледай.

Ариа скочи в леглото. Стаята беше тъмна. По лицето ѝ се стичаше пот. Гърлото я болеше. Когато изви глава настрана, тя видя Езра да лежи до нея и подскочи.

— Всичко е наред — бързо изрече Езра, като я прегърна. — Просто лош сън. Ти си в безопасност.

Ариа примигна и се огледа. Не се намираше в дневната на семейство Хейстингс, а под завивките на сгъваемото легло на Езра. Спалнята, в която се влизаше от хола, миришеше на нафталин и парфюма на някоя стара дама, както миришеха всички къщи в Стария Холис. Лек, спокоен бриз разклащаше щорите, а главата на Шекспир ѝ кимна от бюрото. Ръцете на Езра обгърнаха раменете ѝ. Голият му крак докосна глезена ѝ.

— Кошмар ли? — попита Езра. — Викаше насън.

Ариа мълчеше. Дали сънят ѝ не искаше да ѝ каже нещо?

— Добре съм — реши накрая тя. — Беше просто един от онези странни кошмари.

— Изплаши ме — каза Езра, като я притисна силно към себе си.

Ариа изчака дишането ѝ да се нормализира, като се вслушваше в почукването, което издаваха дървените камбанки, закачени на

верандата на Езра, полюшвани от вятъра. След това забеляза, че очилата на Езра са изкривени.

— Да не би да си заспал с очилата?

Езра ги побутна с ръка.

— Сигурно — каза смутено той. — Често ми се случва да заспивам така.

Ариа се наведе напред и го целуна.

— Толкова си странен.

— Не колкото теб, кресло — подразни я Езра, като я придърпа върху себе си. — Сега ми падна в ръчичките. — Той започна да я гъделичка.

— Не! — извика Ариа, като се опитваше да се измъкне от ръцете му. — Престани!

— Ммм — измуча Езра. Но гъделичкането му лека-полека премина в галене и целуване. Ариа затвори очи и остави ръцете му да шарят по тялото ѝ. Изведнъж Езра се отдръпна и се тръшна върху възглавницата си.

— Така ми се иска да можем да се махнем оттук и да заживеем някъде другаде.

— Познавам много добре Исландия — предложи Ариа. — А какво ще кажеш за Коста Рика? Можем да си вземем една майmunка. Или пък на Капри. Можем да се разхождаме из Блу Грото.

— Винаги съм искал да отида на Капри — тихо каза Езра. — Можем да живеем на брега и да пишем поеми.

— Само ако майmunката ни може да пише поеми с нас — започна да се пазари Ариа.

— Разбира се — каза Езра, като я целуна по носа. — Можем да имаме колкото майmunки пожелаеш. — Лицето му придоби отнесено изражение, сякаш наистина обмисляше предложението. Ариа усети как сърцето ѝ се разтапя. Никога не се беше чувствала толкова щастлива. Чувстваше се на мястото си. Щеше да се получи. За останалите неща в живота си — Шон, А., родителите ѝ — щеше да мисли утре.

Ариа се притисна към Езра. Отново задряма, като си мислеше за танцуващи майmunки и пясъчни плажове. Изведнъж някой почука на входната врата. Преди Ариа и Езра да реагират, вратата се отвори и двама полицаи врълетяха вътре. Ариа изпищя. Езра стана и придърпа долнището на пижамата си, на което бяха нарисувани яйца на очи,

кренвирши и кексчета. На пояса беше изписано „Вкусна закуска!“. Ариа се скри под завивките — тя бе облечена с една от разпуснатите тениски на Езра, която едва покриваше хълбоците ѝ.

Ченгетата влязоха в дневната на Езра и след това в спалнята. Осветиха с фенерчетата си първо Езра, след това и Ариа. Тя се уви в чаршафите и погледна към пода в търсене на дрехите и бельото си. Те липсваха.

— Вие ли сте Езра Фиц? — попита едното ченге, едър мъж с ръце като на Помпай моряка и мазна черна коса.

— Ъ... да — заекна Езра.

— И преподавате в училището „Роузууд дей“? — попита Попай. — Това ли е момичето? Вашата ученичка!

— Какво, по дяволите, става тук? — извика Езра.

— Вие сте арестуван. — Попай свали чифт белезници от колана си. Другото ченге, което беше по-ниско и по-дебело, с блестяща кожа, чийто цвят Ариа можа да определи единствено като цвят на шунка, издърпа Езра от леглото. Той повлече след себе си овехтелите, посивели чаршафи, като разкри голите крака на Ариа. Тя изпищя и се свлече от другата страна на леглото, за да се скрие. Откри долнището на една карирана пижама, свито на топка под радиатора. Напъха краката си в него колкото се може по-бързо.

— Имате право да запазите мълчание — каза Шунката. — Всичко, което кажете, ще бъде използвано срещу вас в съда.

— Чакайте! — изкрещя Езра.

Но ченгетата не го слушаха. Шунката го завъртя с гърба напред и закопча китките му с белезниците. Погледна с отвращение към леглото. Дънките и тениската на Езра се търкаляха на топка до краката му. Ариа внезапно забеляза, че дантеленият черен сутиен, който бе направен по поръчка в Белгия, се бе усукал около една от тръбите. Тя бързо го дръпна към себе си.

Полицаите изтикаха Езра към дневната и след това го изведоха от апартамента през входната врата, която висеше на едната си панта. Ариа хукна след тях, без да си прави труда да облича карираната си блуза, която лежеше на купчина пред телевизора.

— Не можете да постъпвате така! — извика тя.

— С теб ще се разправяме по-късно, момиченце — измуча Попай.

Тя се спря колебливо в мрачния, слабо осветен коридор. Ченгетата държаха Езра така, сякаш той бе психически болен пациент. Шунката непрекъснато го настъпваше по босите крака. Това накара Ариа да заобича Езра още повече.

Докато те го отвеждаха през входната врата на блока, Ариа усети, че освен нея в коридора има още някой. Устата ѝ увисна от изненада.

— Шон — избъбри тя. — Какво... какво правиш тук?

Шон стоеше облегнат на пощенските кутии и гледаше Ариа с отвращение и разочарование.

— Ти какво правиш тук? — попита я той, като гледаше обвинително към голямата пижама на Езра, която заплашваше да се свлече в краката ѝ. Тя бързо я придърпа нагоре.

— Всичко ще ти обясня — избъбри тя.

— Така ли? — сопна ѝ се Шон и сложи ръце на хълбоците си. Тази вечер той изглеждаше много сериозен и зъл. Не нежният Шон, когото познаваше. — От кога си с него?

Ариа заби поглед в касовата бележка от близкия супермаркет, която се въргаляше на пода.

— Събрах ти багажа — продължи Шон, без дори да изчака отговора ѝ. — Оставил съм го до портата на двора. Няма начин повече да стъпиш в моя дом.

— Но... Шон... — каза Ариа със слаб гласец. — Къде ще отида?

— Това не е мой проблем — рязко отсече той и тръгна бързо към изхода.

Ариа се почувства ужасно замаяна. През отворената врата виждаше как ченгетата отвеждат Езра по градинската пътечка и го вкарват в една полицейска кола. След като затръшнаха вратата, Езра обърна глава към сградата. Погледна Ариа, после Шон, после отново нея. На лицето му бе изписано отчаяние.

В главата на Ариа светна крушка. Тя последва Шон до градинската порта и го хвана за ръката.

— Ти си се обадил на полицията, нали?

Шон скръсти ръце и отмести поглед. Тя се почувства замаяна и нещастна, и протегна ръце, за да се хване за ръждясалата порта.

— Веднага, щом получих това. — Шон измъкна телефона си и го приближи към лицето на Ариа. На екрана имаше снимка на Ариа и

Езра, които се целуваха в неговия кабинет. Шон натисна бутона за превъртане. Появи се друга снимка на тяхната целувка, но от друг ъгъл. — Реших, че трябва да уведомя властите за това, че един учител е с една от ученичките си. — Устните му се свиха при произнасянето на думата ученичка, сякаш тя му бе безкрайно отвратителна. — И то на училищен терен — добави той.

— Не исках да те нараня — прошепна Ариа. След това забеляза съобщението, което придружаваше последната снимка. Сърцето и почти спря.

Скъпи Шон, мисля, че една твоя приятелка трябва да обясни доста неща.

32.

НЕ ЧАК ТОЛКОВА ТАЙНИ ЛЮБОВНИЦИ

— И здраво се бяха награбили — Емили отпи една голяма глътка от чашата със сангрия, която Мая беше донесла от бара в планетариума. — През цялото време аз да се притеснявам, че ще ме променят, а се оказва, че цялата работа е фалшива! Настойницата ми се върна при приятелката си и край!

Мая я погледна налудничаво и я смушка в ребрата.

— Ама ти наистина ли си мислеше, че ще те променят?

Емили се облегна назад.

— Изглежда съм била голяма глупачка, нали?

— Да — усмихна се Мая. — Но аз съм много щастлива, че нищо не се получи.

Около час по-рано Бека и Уенди оставиха Емили на купона на Мона и тя бе хукнала из залите да търси Мая, ужасена, че вече може да си е тръгнала — или още по-лошо, че може да е с някой друг. Откри я да седи съвсем сама до кабинката на диджея, облечена с рокля на черно-бели райета и кожени ботуши „Мери Джейн“. Беше прибрала косата си с бели шноли във формата на пеперуди.

Двете избягаха навън на малката полянка в градината на планетариума. През прозорците можеха да виждат купонджиите, които вилнееха из двуетажната сграда, без да чуват нищо. Градината бе пълна с кичести дървета, телескопи и храсти, подстригани във формата на планети. Няколко от гостите бяха излезли отвън, седяха в другия край на верандата, пушеха и се смееха. Една двойка се беше скрила и сянката на гигантския храст във формата на Сатурн, но Емили и Мая се бяха усамотили в доста отдалечено ъгълче. Те не се целуваха, а просто седяха там и се взираха в небето. Беше почти полунощ, обичайния вечерен час за Емили, но тя се беше обадила на майка си, за да ѝ каже, че ще прекара нощта у Бека. Тя се бе съгласила да подкрепи историята ѝ, ако се наложеше.

— Виж — каза Емили и посочи към звездите. — Онзи звезден куп ей там, не ти ли се струва, че ако ги свържеш с линии, ще образуват буквата Е?

— Къде? — наведе се Мая.

Емили насочи брадичката ѝ в правилната посока.

— А до тях има едни други, които образуват буквата М. — Тя се усмихна в мрака. — Е и М. Емили и Мая. Това е знак.

— Ти и твоите знаци — въздъхна Мая.

За миг двете замълчаха, наслаждавайки се на тишината.

— Страшно ти се бях ядосала — меко каза Мая. — Да скъсаш с мен по този начин. Дори да откажеш да ме погледнеш в оранжерията.

Емили стисна ръката ѝ и се загледа в съзвездията. На хиляди километри над главите им премина мъничък самолет.

— Съжалявам — каза тя. — Знам, че не постъпих правилно.

Мая се загледа в Емили. Светлината озаряваше челото, бузите и носа ѝ. Тя бе по-красива от всякога.

— Мога ли да поддържа ръката ти? — прошепна Мая.

Емили погледна към грубите си ръце. С тях бе държала моливи, четки за рисуване и тебешир. Беше захващала стартовото блокче преди състезание. Бе държала балон при завръщането на отбора след състезанието миналата година. Бе държала ръката на бившето си гадже Бен... бе държала дори ръката на Мая, но ѝ се струваше, че този път беше истинско.

Тя знаеше, че наоколо има много хора. Но Мая беше права — вече всички знаеха. С трудната част бе свършено и тя беше оцеляла. Беше нещастна с Бен и не успя да заблуди никого с Тоби. Може би трябваше да продължи с това. Веднага, щом Бека го каза, Емили разбра, че е права: тя не можеше да се промени. Мисълта за това бе ужасяваща, но вълнуваща.

Емили стисна ръката на Мая. Първо съвсем леко, след това по-силно.

— Обичам те, Ем — каза Мая, като също я стисна. — Толкова много те обичам.

— Аз също те обичам — рече Емили, почти автоматично. След това осъзна, че това наистина е така. Обичаше я повече от всеки друг, дори повече от Алисън. Емили беше целунала Али, и за частица от секундата Али ѝ беше върнала целувката. Но след това се беше

отдръпнала отвратена. Веднага бе започнала да говори за някакво момче, по което страшно си падала, и името, на което така и не пожела да разкрие на Емили, защото щяла наистина „да откачи“. Сега Емили се чудеше дали наистина е имало някакво момче или Али просто го беше казала, за да омаловажи момента, когато наистина беше целунала Емили. За да каже: „Не, аз не съм лесбийка. В никакъв случай!“

През цялото време Емили си фантазираше какви щяха да бъдат нещата, ако Али не беше изчезнала, и ако онова лято и тяхното приятелство бяха следвали естествения си ход. Сега вече знаеше: нямаше да се получи. Ако Али не беше изчезнала, тя щеше да се отдалечава все повече от Емили. Но може би тя все пак щеше да открие Мая.

— Добре ли си? — попита Мая, като забеляза колко мълчалива е станала Емили.

— Да. — Те поседяха няколко минути в тишина, като се държаха за ръцете. След това Мая вдигна глава и се намръщи на нещо, което видя в планетариума. Емили проследи погледа ѝ към някаква тъмна фигура, която ги гледаше. Тя почука по стъклото и накара Емили да подскочи.

— Кой беше това? — промърмори Емили.

— Който и да е — отговори Мая, — той идва при нас.

Косата на Емили буквално се изправи. А? Тя отстъпи назад. След това чу един твърде познат глас.

— Емили Катрин Фийлдс! Веднага ела тук!

Мая зина от изумление.

— Мили Боже!

Майката на Емили излезе на светло. Косата ѝ беше разрошена, тя не носеше никакъв грим, беше облечена с една стара тениска, а връзките на маратонките ѝ бяха развързани. Изглеждаше ужасно смешно сред всичките нагласени купонджии. Няколко деца ѝ се присмяха на глас.

Емили тронаво се приближи към нея.

— К-какво правиш тук?

Госпожа Фийлдс я сграбчи за ръката.

— Не мога да повярвам. Преди петнайсет минути ми се обадиха по телефона, че си с нея. А аз не им повярвах! Каква съм глупачка! Не им повярвах! Казах, че лъжат!

— Мамо, мога да ти обясня!

Госпожа Фийлдс млькна и започна да души около лицето на Емили. Очите ѝ се разшириха.

— Пила си! — изкрещя разярена тя. — Какво става с теб, Емили? — Тя погледна към Мая, която седеше на тревата, без да помръдва, сякаш госпожа Фийлдс я бе замразила. — Ти вече не си моя дъщеря.

— Мамо! — изкрещя Емили. Чувстваше се така, сякаш майка ѝ бе забила нажежено желязо в окоото ѝ. Думите ѝ звучаха толкова... окончателни.

Госпожа Фийлдс я завлече към малката порта, която водеше към задната алея и изведе на улицата.

— Щом се приберем, ще се обадя на Хелена.

— Не! — Емили се откъсна от ръката ѝ и я погледна в очите така, както сумистите се гледат преди схватка. — Как можа да кажеш, че не съм ти дъщеря? — извика тя. — Как можеш да ме отпратиш надалеч?

Госпожа Фийлдс отново я сграбчи за ръката, но Емили се спъна нещо. Падна на тревата по гръб и си удари гръбнака, като болката направо я заслепи.

Когато отвори очи, видя майка си, надвесена над нея.

— Ставай. Да вървим.

— Не! — изкрещя Емили. Тя се опита да се измъкне, но майка ѝ заби нокти в ръката ѝ. Емили се изви настрани, но знаеше, че няма смисъл. Тя погледна още веднъж към Мая, която не бе помръднала от мястото си. Очите ѝ бяха огромни и пълни със сълзи, а тя изглеждаше малка и самотна. Може би повече няма да я видя, си помисли Емили. Това е краят.

— Какво лошо има в това? — изкрещя тя на майка си. — Какво лошо има в това да си различна? Как може да ме мразиш заради това?

Ноздрите на майка ѝ се разшириха. Тя сви юмруци и отвори уста, готова да изкрещи нещо в отговор. После сякаш изведнъж се отказа. Обърна се с гръб към нея и изпръхтя. Внезапно придоби изключително изморен вид. И изплашен. И засрамен. Без грим и облечена в своята пижама, тя изглеждаше толкова уязвима. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, те бяха толкова червени, сякаш бе плакала дълго време.

— Моля те, нека си вървим.

Емили не знаеше какво друго да направи, освен да се изправи. Тя последва майка си по тъмната пуста пътечка до паркинга, където Емили видя тяхното волво. Охраната на паркинга погледна майка ѝ в очите и изсумтя осъдително към Емили, докато госпожа Фийлдс му обясняваше защо е паркирала там и е извлякла Емили от купона.

Емили се тръшна на предната седалка. Очите ѝ се спряха на ламинираното колело „Избери си хороскоп“, което беше пъхнато в джобчето на вратата. Колелото изкарваше хороскопите на всички зодии за цялата година, така че Емили го измъкна, завъртя го на телец, нейната зодия, и погледна към октомврийското предсказание. Любовните ви отношения ще станат по-пълноценни и задоволителни. В миналото връзката ви може да е ви е причинявала трудности, но от сега нататък всичко ще бъде наред.

Ха, помисли си Емили. Тя изхвърли колелото с хороскопите през прозореца. Вече не вярваше в тях. Нито на картите таро. Нито на каквито и да било знаци или предзнаменования, или на всичко останало, според което за всяко нещо си има причина. Каква бе причината всичко това да се случва?

Прониза я хлад. Преди петнайсет минути ми се обади по телефона, че си с нея.

Тя бръкна в чантата си с разтуптяно сърце. В телефона ѝ имаше едно ново съобщение. Беше пристигнало преди близо два часа.

Ем, виждам те! Ако не се спрещ, ще се обадя на тизнаеш-кого.

Емили закри очите си с ръце. Защо А. просто не я беше убил?

33.

НЯКОЙ СЕ ПОДХЛЪЗНА. ЗДРАВО

Първо Лукас извади от колата си едно горнище на анцуг с емблемата на „Роузууд дей“ и го подаде на Хана.

— Един скаут трябва да е подготвен за всичко — обяви той.

После отведе Хана в читалнята на колежа Холис, за да се преоблече. Колежът се намираше на няколко пресечки от планетариума. Читалнята напълно отговаряше на името си — огромна стая в една къща от деветнайсети век, посветена изцяло на отдиха и четенето. В нея миришеше на дим от лула и кожени подвързии, и беше пълна с най-различни книги, карти, глобуси, енциклопедии, списания, вестници, дъски за игра на шах, кожени дивани и удобни канапета за двама. Технически тя можеше да се ползва само от студентите и преподавателското тяло, но беше страшно лесно да се намърдаш вътре през страничната врата.

Хана отиде в мъничката тоалетна, свали скъсаната си рокля и я метна в металното кошче за отпадъци, като я натъпка здраво с ръце, за да се събере. После се измъкна оттам, строполи се на дивана до Лукас и просто... загуби контрол над себе си. Цялата мъка, която бе натрупвала през последните няколко седмици — може би дори няколко години — изригна в неконтролируеми ридания.

— Никой вече не ме харесва — каза тя през сълзи, между хълцанията. — И изгубих Мона завинаги.

Лукас я погали по косата.

— Всичко е наред. Тя и без това не те заслужава.

Хана плака докато очите ѝ не отекоха и гърлото не я заболя. Най-накрая положи глава на гърдите на Лукас, които се оказаха доста помускулести, отколкото бе очаквала. Поседяха известно време така, без да продумат ни дума. Лукас я галеше по косата.

— Как така се озова на партито? — попита тя след известно време. — Мислех, че не си поканен.

— Бях поканен — наведе очи Лукас. — Но... Нямах намерение да ходя. Не исках да се чувстваш зле и предпочитах да прекарам вечерта с теб.

Хана усети леко замайване.

— Съжалявам — каза тихо тя, — за това, че в последния момент зарязах нашата игра на покер заради тъпия купон на Мона.

— Няма нищо — отговори Лукас. — Вече няма значение.

Хана го погледна. Той имаше толкова нежни сини очи и толкова очарователни розовеещи бузи. За нея имаше значение, и то много. Тя бе толкова обсебена от стремежа винаги да върши безупречно нещата — да носи най-безупречните одежди, да избира най-безупречните музикални тонове за телефона си, да поддържа тялото си в безупречна форма, да има безупречните най-добри приятелки и най-безупречното гадже — но за какво ѝ бе цялото това съвършенство? Може би и Лукас бе безупречен по един по-различен начин. Той се грижеше за нея.

Хана не знаеше какво точно се случи, но двамата се озоваха на един от кожените дивани, а тя се беше настанила в скута му. Странно, но тя изобщо не се притесни дали му тежи. Миналото лято, докато се подготвяше за пътуването до Кейп Код със семейството на Шон, Хана не беше яла нищо, освен грейпфрут и червени чушки, а после, когато облече банския си костюм, тя не позволи на Шон да я докосне, защото се страхуваше, че той ще си помисли, че е разплута като желе. При Лукас това изобщо не я притесняваше.

Лицето ѝ се приближи до неговото. Той леко се надигна към нея. Тя усети как устните му докосват брадичката ѝ, после ъгълчето на устата ѝ, след това самите устни. Сърцето ѝ лудо заби. Той я придърпа към себе си. Сърцето на Хана биеше толкова бързо и възбудено, че тя се уплаши да не се пръсне. Лукас хвана лицето ѝ в шепи и я целуна по ухото. Тя се изкиска.

— Какво има? — попита той и се отдръпна назад.

— Нищо — каза Хана и се ухили. — Не знам. Просто ми е весело.

Наистина беше весело — нямаше нищо общо със сериозните, показателни сеанси, които бе водила с Шон, при които се чувстваше така, сякаш някакво жури внимателно следи и оценява всяка тяхна целувка. Лукас беше небрежен, влажен и весел, точно като малък лабрадор. От време на време я прегръщаше и силно я притискаше към

себе си. Изведнъж започна да я гъделичка, Хана изписка и се изтърколи от дивана на пода.

Накрая се озоваха на един от диваните, Лукас лежеше върху нея и галеше голото ѝ коремче. Той свали ризата си и се притисна към нея. След известно време те се отпуснаха и просто си лежаха там мълчаливо. Очите на Хана шареха по книгите, дъските за шах и бюстовете на прочути писатели. Изведнъж тя се надигна и седна.

Някой гледаше през прозореца.

— Лукас! — тя посочи тъмната сянка, която се движеше край задната врата.

— Без паника — каза Лукас, като се надигна от дивана и се промъкна към прозореца. Храстите се разклатиха. Бравата се раздвижи. Хана стисна здраво ръката му.

А. беше тук.

— Лукас...

— Шшт. — Още едно щракване. Някъде се отключваше ключалка. Някой влизаше. Лукас изпъна врат и се послуша. От задната стая се чува стъпки. Хана отстъпи назад. Подът изскърца. Стъпките се приближиха.

— Ехо? — Лукас грабна ризата си и бързо я навлече наопаки. — Кой е там?

Никой не се обади. Чува се още скърцания. Една сянка се плъзна по стената.

Хана се огледа и сграбчи най-близкото нещо, което може да види — един „Алманах на фермера“ от 1972 година. Внезапно лампите светнаха. Хана изпищя и вдигна алманаха над главата си. Пред тях стоеше един възрастен мъж с брада. Той носеше малки очила с метални рамки и рипсено сако, и беше вдигнал ръце над главата си в защитна поза.

— Аз съм от факултета по история! — избъбри той. — Не можах да заспя. Дойдох да почета малко... — Той хвърли един странен поглед към Хана. Тя осъзна, че ципът на горницето на анцуга на Лукас се е свалил и е разкрил голото ѝ рамо.

Сърцето ѝ започна да се успокоява. Върна книгата на мястото ѝ.

— Извинявайте — каза тя. — Просто си помислих, че...

— По-добре да си тръгваме. — Лукас заобиколи възрастния мъж и издърпа Хана през страничната врата. Когато стигнаха до голямата

метална порта, той избухна в смях.

— Видя ли му физиономията? — изкрещя въодушевено той. — Човекът беше ужасен!

Хана се опита да се засмее заедно с него, но беше доста разтърсена.

— Трябва да тръгваме — прошепна тя с треперещ глас. — Искам да се прибера у дома.

Лукас я придружи до паркинга на планетариума, където Хана подаде своя билет на валецо. Когато то докара колата ѝ, тя накара Лукас хубаво да я огледа, за да се убеди, че никой не се крие на задната седалка. Когато най-накрая се озова на сигурно място на шофьорската седалка зад заключената врата, Лукас чукна по стъклото и устните му оформиха изречението: „Ще ти се обадя утре“. Хана го проследи с поглед докато се отдалечаваше, като се чувстваше едновременно възбудена и обърквана.

Тя подкара колата по спираловидната алея. На всеки двайсет метра имаше по една табела, рекламираща новата изложба. На всичките имаше надпис ГОЛЕМИЯТ ВЗРИВ и снимка на избухващата вселена.

Когато телефонът ѝ избипка, тя подскочи толкова силно, че едва не скъса предпазния колан. Отби в платното за автобуси и измъкна блекберито от чантата си с треперещи пръсти. Имаше нов есемес.

Опа, май не се оказа липосукция! Не вярвай на всичко, което чуваш!

Хана погледна през прозореца. Улицата пред планетариума беше тиха. Старите къщи бяха наблъскани плътно една до друга и отвън нямаше жива душа. Появи се лек бриз, който развя знамето на портата на стара викторианска сграда, а оставената на двора найлонова торбичка с нарисувана хелюинска тиква изшумоли.

Хана погледна към съобщението. Странна работа. Последният есемес от А. не беше от непознат номер както обикновено, а на екрана се изписаха цифри. Номерът започваше с 610 — кодът на Роузууд.

Той ѝ изглеждаше познат, въпреки че Хана никога не запомняше телефонните номера — първия си мобилен телефон получи в седми

клас и оттогава разчиташе на бутоните за бързо набиране. Но в този номер имаше нещо.

Изведнъж Хана покри устата си с ръка.

— Мили Боже! — прошепна тя. Замисли се за миг. Възможно ли беше това?

Тя вече знаеше кой е А.

34.

ТО Е ТОЧНО ПРЕД ТЕБ

— Още едно кафе? — Сервитьорката, която миришеше на печено сирене и имаше огромна бенка на брадата си, размаха пред Ариа кана, пълна с кафе.

Ариа погледна към почти празната си чаша. Родителите ѝ сигурно щяха да кажат, че кафето е пълно с карциногенни, но пък какво разбираха те?

— Да — отговори тя.

Ето докъде я беше докарала. Ариа седеше в едно сепаре в закусвалнята до дома на Езра в Стария Холис, заедно е целият си багаж — лаптопа, колелото, дрехите ѝ, книгите — струпан край нея. Просто нямаше къде да отиде. Нито в дома на Шон, нито на Езра, нито в собствената си къща. Закусвалнята бе единственото работещо заведение в този час, ако не се смята отворения двайсет и четири часа „Тако бел“, а той бе свърталище на наркомани.

Тя се загледа в телефона си, преценявайки възможностите. Накрая набра домашния си номер. Телефонът иззвъня шест пъти, преди да се включи телефонният секретар. „Благодаря ви, че се обадохте“, прозвуча бодрият глас на Ила. „В момента не сме у дома...“

О, я стига. Къде, за Бога, може да бъде Ила след полунощ в събота?

— Мамо, вдигни телефона — каза Ариа, след като чу сигнала. — Знам, че си там. — Отново никакъв отговор. Тя въздъхна. — Виж какво. Трябва да се прибера у дома тази вечер. Скъсах с приятеля ми. Няма къде да отида. Седя си тук в закусвалнята съвсем бездомна.

Тя замълча в очакване Ила да вдигне слушалката. Никаква реакция. Ариа си я представяше как стои до телефона и слуша. А може би изобщо я нямаше там. Може би беше чула гласа на Ариа и просто се беше качила отново в спалнята си.

— Мамо, в опасност съм — проплака тя. — Не мога да ти обясня точно, но... Страхувам се, че нещо лошо ще ми се случи.

Бийп. Телефонният секретар я прекъсна. Ариа изпусна телефона си върху масата. Можеше отново да се обади, но какъв бе смисълът от това? Отново чуваше гласа на майка си: „Дори не мога да те гледам в момента“.

Тя повдигна глава, като обмисляше нещо. Ариа бавно взе телефона си и прегледа съхранените съобщения. Есемесът от Байрън, заедно с номера му все още беше там. Тя си пое дълбоко дъх и го набра. От другата страна се чу съненият му глас.

— Обаждат се Ариа — тихо каза тя.

— Ариа? — повтори като ехо той. В гласа му прозвуча изненада. — Часът е два сутринта.

— Знам. — Джубокът в закусвалнята смени песента. Сервитьорката изпусна две бутилки с кетчуп. Последните клиенти, освен Ариа, станаха, сбогуваха се с жената и си излязоха. Звънчетата над вратата на закусвалнята извъняха.

Байрън наруши тишината.

— Ами много се радвам, че се обади.

Ариа притисна колене към гърдите си. Искеше да му каже, че е объркал всичко, като я е накарал да пази тайната му, но се чувстваше твърде изморена за скандали. Освен това... част от нея се нуждаеше от него. Байрън ѝ беше баща, единствения баща, когото познаваше. Той бе прогонил змията, която бе застанала на пътя ѝ по време на туристическото им пътуване до Гранд каньон. Той бе отишъл да разговаря с учителя ѝ по рисуване в пети клас, господин Кънингам, заради двойката, която бе написал на Ариа за автопортрета ѝ, защото се беше нарисувала със зелени люспи и раздвоен език. „Учителят ти просто не разбира постмодерния експресионизъм“, беше казал Байрън, преди да грабне палтото си и да се впусне в битка. Той я вдигаше във въздуха и я мятеше на рамо, отнасяше я до спалнята ѝ и я хвърляше в леглото. Всичко това ѝ липсваше. Тя се нуждаеше от него. Искеше ѝ се да му каже, че се намира в опасност. Искеше да чуе едно „Ще те защитя“ от устата му. Той щеше да го направи, нали?

Изведнъж чу един глас в далечината.

— Всичко наред ли е, Байрън?

Ариа настръхна. Мередит.

— Идвам след секунда — извика Байрън.

Ариа се ядоса. Секунда? Само толкова ли възнамеряваше да ѝ отдели? Гласът на Байрън отново се чу.

— Ариа? И така... Какво има?

— Няма значение — ледено процеди Ариа. — Връщай се в леглото да спиш или каквото там правехте.

— Ариа... — започна Байрън.

— Наистина, върви — твърдо каза тя. — Забрави, че съм се обаждала.

Тя прекъсна разговора и облегна глава на масата. Опита се да диша с пълни гърди, да мисли за успокояващи неща, като океана например, или карането на колело, или бродирането на шал.

Няколко минути по-късно тя се огледа и осъзна, че е единственият човек в закусвалнята. Прокъсаните и овехтели бар столове бяха незаети, всичките сепарета бяха почистени и празни. Две кани с кафе седяха на печката зад щанда, а на дисплея на касовия апарат все още грееше едно „ДОБРЕ ДОШЛИ“, но сервитьорката и готвачите бяха изчезнали. Всичко наподобяваше някой от онези филми на ужасите, където главният герой изведнъж вдига глава и открива, че всички са мъртви.

Убиецът на Али е по-близо, отколкото предполагаш.

Защо А. просто не ѝ каже кой е убиецът? Омръзна ѝ да си играе на Скуби Ду. Ариа отново се сети за съня си, за това как бледата, призрачна Али се бе появила пред камерата. „Просто гледай У“, бе изкрещяла тя. „То е точно пред очите ти!“ Но какво бе точно пред нея? Какво пропускаше Ариа?

Сервитьорката с бенката се появи отнякъде и погледна Ариа.

— Искаш ли парче пай? Ябълковият става за ядене. Аз черпя.

— Н-няма нужда — заекна Ариа.

Сервитьорката се облегна на един от розовите столове край бара. Тя имаше къдрава черна коса, която винаги изглеждаше мокра.

— Разбра ли за воайора?

— Аха — каза Ариа.

— Знаеш ли какво подочух? — продължи сервитьорката. — Че било някакво богаташко синче. — Когато Ариа не отговори нищо, тя започна да бърше и без това чистата маса. Ариа примигна няколко пъти. Просто гледай, беше казала Али. Тя бръкна в раницата си и извади лаптопа. Мина известно време, докато се стартира, а след това мина още повече, преди Ариа да намери папката, в която държеше старите си клипове. Не ги беше разглеждала от много време. Когато най-после я откри, тя осъзна, че не ги е озаглавила много точно. Просто им беше слагала заглавия от рода на „Ние, петте #1“ или „Али и аз #6“, а датите им показваха кога за последно са били гледани, а не кога са били заснети. Тя нямаше представа как да открие клипа, който се бе появил по телевизията... освен ако не ги прегледа всичките.

Тя кликна наслуки върху някакъв файл, озаглавен „Мяу!“. Ариа, Али и останалите бяха в спалнята на Али. Опитваха се да облекат котката на Али, Шарлът, в ръчно изплетен пуловер, и се скъсваха от смях, докато се опитваха да напъхат лапичките ѝ в дупките за ръцете.

Тя прегледа друг клип, озаглавен „Бой #5“, но не се оказа онова, което мислеше, че е — тя, Али и останалите правеха шоколадови бисквити и започнаха бой със сладкиши в кухнята на Хана. В друг клип играеха на джаги в мазето на Спенсър.

Когато Ариа кликна върху едно клипче, озаглавено просто „ДК“, тя забеляза нещо.

По прическата на Алисън и лекото облекло на всички тя разбра, че филмчето е било заснето някъде около месец преди изчезването на Али. Ариа увеличи кадъра, в който Хана изяде за нула време една гигантска мелба „Дайъри куин“. На заден план тя чу Али да издава звуци от повръщане. Хана се спря и лицето ѝ изгуби цвета си. Али се изхили някъде отстрани. Изглежда никой не им обърна внимание.

Ариа бе обзета от странно усещане. Тя беше чувала слухове, че Хана има булимия. Това бе нещо, което би било известно на А. — и Али.

Тя пусна друго клипче. Прехвърляха каналите на телевизора в къщата на Емили. Али спря на новинарския канал, където течеше репортаж за гей парада, който се бе провел по-рано същия ден във Филадельфия. Тя се обърна към Емили и се ухили.

— Изглежда забавно, нали, Ем?

Емили веднага се изчерви и вдигна качулката на блузата си. Никой от останалите не им обърна внимание.

Следващото клипче. Това бе дълго само шестнайсет секунди. Петте момичета се бяха излегнали край басейна на Спенсър. Всички си бяха сложили грамадни слънчеви очила на „Гучи“ — или, в случая на Ариа и Емили, имитации. Али седна, леко дръпна очилата си надолу и погледна над тях.

— Хей, Ариа — каза рязко тя. — Какво би направил баща ти, ако, да речем, в класа му се появи някоя секси студентка?

Клипът свърши. Ариа си спомни този ден — малко след като двете с Али бяха открили Байрън и Мередит да се целуват в колата му. Али бе започнала да прави подмятания, че възнамерява да разкаже за това на останалите.

Тя наистина знаеше тайните на всички и ги държеше като дамоклев меч над главите им. Всичко бе пред очите им, а те просто не го осъзнаваха. Али знаеше всичко. За всички. А сега А. също го знаеше.

Само че... каква беше тайната на Спенсър?

Ариа кликна върху следващия клип. Най-накрая видя познатата сцена. Ето я Спенсър, която седеше на дивана с онази корона на главата.

— Искате ли да прочетем съобщенията ѝ? — Тя посочи към телефона на Али, който лежеше между възглавничките на дивана.

Спенсър отвори телефона ѝ.

— Заключен е.

— Знаеш ли ѝ паролата? — чу Ариа собствения си глас.

— Опитай с рождения ѝ ден — прошепна Хана.

— Да не сте ми ровили из телефона? — извика Али.

Телефонът падна на земята. Точно тогава пред камерата минаха сестрата на Спенсър, Мелиса, и приятеля ѝ Иън. И двамата се усмихнаха в обектива.

— Здравейте, момичета — каза Мелиса. — Какво правите?

Спенсър примигна. Али изглеждаше отегчена. Камерата се съсредоточи върху нейното лице и после се отмести върху затворения телефон.

— О, това е същият клип, който гледах по новините — каза някой зад гърба на Ариа. Сервитьорката се беше облегла на щанда и

си лакираше ноктите.

Ариа натисна паузата и се обърна.

— Моля?

Сервитьорката се изчерви.

— О не. Не исках да надничам в компютъра ти. И все пак, горкото момче.

Ариа я погледна. За пръв път забеляза, че на картончето с името на сервитьорката пишеше АЛИСЪН. Абсолютно същото.

— Какво горко момче? — попита тя.

Алисън посочи към екрана.

— Никой не говори за приятеля ѝ. Сигурно сърцето му е било разбито.

Ариа погледна слисана към екрана. Сервитьорката сочеше към замръзвания образ на Иън.

— Това не е нейният приятел. Той е с момичето, което е в кухнята. Тя не се вижда.

— Така ли? — Алисън сви рамене и започна отново да бърше щанда. — Начинът, по който седяха... Просто така ми се стори.

Ариа не знаеше какво да каже. Тя върна клипа назад, към началото, съвсем объркана. Тя и приятелките ѝ се опитаха да включат телефона на Али, тя се върна, Мелиса и Иън се усмихнаха, камерата показва кадъра със затворения телефон, край.

Тя пусна още веднъж клипа от начало, този път на по-бавна скорост. Спенсър бавно нагласи короната си. Телефонът на Али мина пред обектива. Али се върна, лицата на всички бяха бездушни и изкривени. Вместо бързо да мине пред камерата, Мелиса едва се провлачи. Внезапно Ариа забеляза нещо в ъгъла на екрана: пръстите на една малка, тънка ръка. Ръката на Али. След това се появи още една ръка. Тя бе по-голяма и мускулеста. Ариа забави още скоростта.

Изведнъж голямата и малката ръка се сблъскаха. Пръстите им се сплетоха.

Ариа ахна.

Обективът се извъртя. Тя показва Иън, който гледаше към нещо зад камерата. Вдясно беше Спенсър, която го гледаше с копнеж, без да осъзнава, че двамата с Али се бяха докоснали. Всичко стана за части от секундата. Но сега, след като го беше видяла, то направо ѝ вадеше очите.

Някой иска нещо на Али. Убиецът ѝ е по-близо, отколкото предполагаш.

Ариа усети, че ѝ се повдига. Всички знаеха, че Спенсър харесва Иън. Тя непрекъснато говореше за него: за това, че сестра ѝ не го заслужава, колко бил забавен, колко бил сладък, когато идвал да вечеря у тях. Всички те се бяха чудили каква е голямата тайна на Али — може би беше това. Али сигурно беше казала на Спенсър. И Спенсър не е могла да го понесе.

Ариа добави още фрагменти към картината. Али бе избягала от хамбара на Спенсър... и се озова не чак толкова далеч, в една дупката в собствения ѝ заден двор. Спенсър знаеше, че на следващия ден работниците ще идват да запълнят дупката с цимент. В съобщението на А. пишеше:

Всички вие познавахте добре задния ѝ двор. Но за една от вас беше толкова лесно.

Няколко секунди Ариа остана на мястото си, без да помръдне, след това взе телефона си и набра номера на Емили.

— Ало? — Гласът на Емили прозвуча така, сякаш беше плакала.

— Събудих ли те? — попита Ариа.

— Още не съм си лягала.

Ариа се намръщи.

— Добре ли си?

— Не — Гласът на Емили изведнъж секна. Ариа чу едно подсмърчане. — Родителите ми ме пращат надалеч. Напускам Роузууд на сутринта. Заради А.

Ариа се облегна назад.

— Какво? Защо?

— Не си заслужава да задълбавам в тази история. — Гласът на Емили прозвуча обречено.

— Трябва да се видим — каза Ариа. — Веднага.

— Ти не чу ли какво ти казах? Наказана съм. Даже повече от това.

— Трябва да дойдеш. — Ариа се завъртя в сепарето, като се опитваше да скрие от персонала онова, което се канеше да каже. —

Мисля, че знам кой е убил Али.

Тишина.

— Не, не знаеш — каза Емили.

— Знам. Трябва да се обадим на Хана.

От другата страна се чу подраскване. След кратка пауза гласът на Емили отново се чу.

— Ариа — прошепна тя, — получавам друго обаждане. Хана се обажда!

Ариа потрепери.

— Включи я в разговора.

Чу се цъкване и Ариа чу Ханиния глас.

— Момичета — каза Хана. Звучеше така, сякаш не ѝ достига въздух, а отнякъде се чуваше буботене, сякаш наблизо има вентилатор. — Няма да повярвате какво ще ви кажа. А. сбърка. Тоест, мисля, че А. сбърка. Получих есемес от един номер и внезапно се сетих на кого е, и...

Някъде отдалеч Ариа чу клаксон на кола.

— Да се видим на нашето място — каза Хана. — На люлките в „Роузууд дей“.

— Добре — въздъхна Ариа. — Емили, можеш ли да дойдеш да ме вземеш от закусвалнята в Холис?

— Разбира се — прошепна Емили.

— Добре — каза Хана. — Побързайте.

35.

ДУМИ ОТ МИНАЛОТО

Спенсър затвори очи. Когато отново ги отвори, се оказа пред хамбара в задния двор. Тя се огледа. Как се беше озовала тук? Да не би да е дотичала дотук, а да не си спомня? Внезапно вратата на хамбара се отвори и Али излетя навън.

— Прекрасно — подхвърли тя през рамо, като самоуверено махаше с ръце. — Ще се видим после. — Тя мина край Спенсър, без да ѝ обърне никакво внимание, сякаш тя бе просто някакъв дух.

Това беше нощта, в която Али изчезна. Дишането на Спенсър се учести. Колкото и да не ѝ се искаше да бъде тук, тя знаеше, че трябва да види всичко това, за да си спомни колкото се може повече.

— Прекрасно! — чу тя своя вик от вътрешността на хамбара. Докато Али се отдалечаваше по алеята, една по-млада и по-дребна Спенсър излетя през вратата. — Али! — извика тринайсетгодишното момиче, като се оглеждаше.

След това като че ли изведнъж седемнайсетгодишната и тринайсетгодишната Спенсър се сляха в едно. Тя внезапно почувства емоциите, бушуващи в по-младото ѝ аз. Имаше страх: какво бе сторила, нима бе изгонила Али? Имаше параноя: никоя от тях не се бе осмелявала да се опълчи на Али. И сега Али и беше ядосана. Какво ли щеше да направи?

— Али! — извика Спенсър. Мъничките фенери във формата на пагода, които висяха на стълбовете край пътеката до голямата къща, едва осветяваха терена. Струваше ѝ се че из гората се движат разни неща.

Преди години Мелиса бе казала на Спенсър, че по дърветата живеят зли тролове. Троловете мразели Спенсър и искали да ѝ откраднат косата.

Спенсър стигна до мястото, където пътеката се разделяше. Можеше да тръгне или към къщата, или към гората, която ограждаше

имота им. Как не се сети да си вземе фенерче! Откъм дърветата долетя някакъв прилеп. Проследявайки го с поглед, Спенсър забеляза някой, който стоеше край пътеката близо до гората, наведен над телефона си. Това беше Али.

— Какво правиш? — извика Спенсър.

Али присви очи.

— Отивам на едно място, където ще ми е много по-добре, отколкото с вас.

Спенсър се вцепени.

— Хубаво — каза гордо тя. — Тръгвай.

Али се обърна към нея. Три дълги минути слушаха свиренето на щурците и тогава тя каза:

— Ти се опита да ми отнемеш всичко. Но това няма да го получиш.

— Да получа какво? — Спенсър потрепери в тънката си тениска.

Али се изсмя гадно.

— Знаеш много добре.

Спенсър примигна.

— Не... не знам.

— Хайде, стига. Прочела си за това в дневника ми, нали?

— Въобще не съм ти пипала дневника — възрази Спенсър. — Изобщо не ме интересува.

— Напротив, много даже те интересува — Али пристъпи към Спенсър.

— Ти бълнуваш — избъбри Спенсър.

— Не, напротив — Али вече стигнала съвсем близо до нея. — Ти бълнуваш.

Спенсър усети, че се изпълва с гняв и блъсна Али по рамото. Ударът бе достатъчно силен, за да накара Али да отстъпи назад, като се подхлъзна на калдъръмената пътека, която бе влажна от падналата роса. По-възрастната Спенсър примигна. Тя се чувстваше като пионка, която бе довлечена тук за зрител. На лицето на Али се изписа изненадано изражение, което бързо премина в подигравателно.

— Приятелките не се блъскат по рамената.

— Е, може би ние не сме приятелки — промърмори Спенсър.

— Да, може би — отговори Али. Очите ѝ затанцуваха. Изразът на лицето ѝ подсказваше, че ей сега ще каже нещо наистина пикантно.

Измина доста време преди да заговори, сякаш първо обмисляше думите си много, много внимателно. Внимавай, напомни си Спенсър. ЗАПОМНИ.

— Ти си мислиш, че целувката на Иън е била нещо много специално — изръмжа Али. — Но знаеш ли какво ми каза той? Че дори не знаеш как да се целуваш.

Спенсър потърси очите ѝ.

— Иън... чакай малко. Иън ли ти го е казал? Кога?

— Когато бяхме излезли на среща.

Спенсър се втренчи в нея.

Али завъртя очи.

— Толкова си смотана. Защо се преструваш, че не знаеш, че сме заедно? Разбира се, че го знаеш, Спенс. Нали точно затова и той ти харесва? Защото аз съм с него! Защото сестра ти е с него! — Тя сви рамене. — Той те целуна онази вечер само защото аз го накарах. Той не искаше, но аз го помолих.

Спенсър се ококори.

— Защо?

Али сви рамене.

— Исках да видя дали е готов да направи всичко за мен. — Лицето ѝ се изкриви в презрителна усмивка. — О, Спенс. Наистина ли си мислеше, че те харесва?

Спенсър отстъпи назад. Светкавица проряза небето. На лицето на Али бе изписана отровна усмивка. Не го прави, извика Спенсър на себе си. Моля те! Това няма значение! Недей.

Но така или иначе то се случи. Спенсър се протегна напред и блъсна Али с всички сили. Али залитна назад, очите ѝ се разшириха от ужас. Тя падна точно върху каменната стена, която обграждаше имота на семейство Хейстингс. Чу се едно ужасно щрак. Спенсър покри очите си с ръце и се обърна на другата страна. Във въздуха се разнесе миризма с металически привкус като на кръв. От дърветата се обади бухал.

Когато свали ръце от очите си, тя отново се озова в стаята си, свита на кълбо и викаща от ужас.

Спенсър седна и погледна към часовника. Беше два и половина сутринта. Главата ѝ пулсираше. Лампите светеха, а тя лежеше върху оправеното си легло, все още облечена в черната си парти рокля със

сребърната огърлица от „Елза Перети“ на врата. Не си беше измила лицето и разресала косата сто пъти — редовният ѝ ритуал преди лягане. Прокара длани по ръцете и краката си. На бедрото ѝ имаше пурпурен оток. Тя го докосна и я заболя.

Изведнъж притисна ръка към устата си. Онзи спомен. Веднага разбра, че всичко това наистина се е случило. Али е била с Иън. А тя го бе забравила съвсем. Това бе онази част от вечерта, която липсваше.

Тя отиде до вратата на спалнята си, но не можа да я отвори. Сърцето ѝ заби лудо.

— Ехо! — извика колебливо тя. — Има ли някой тук? Заключена съм в стаята си.

Никой не отговори.

Спенсър усети, че пулсът ѝ се ускорява. Нещо се беше объркало ужасно. Част от вечерта прелетя през съзнанието ѝ. Играта на скрабъл. ЛЪЖЕЦ СХ. А изпраца на Мелиса есето на Спенсър. И... после какво? Тя се хвана за главата, сякаш се опитваше да освободи спомена. А после какво?

Внезапно осъзна, че не може да контролира дишането си. Започна да се задъхва и се свлече на колене на бежовия килим. Успокой се, каза си тя, като се сви на топка и се опита да успокои дишането си. Но дробовете ѝ сякаш бяха изпълнени със стиропор. Имаше усещането, че се дави.

— Помощ! — извика тя със слаб глас.

— Спенсър? — Гласът на баща ѝ се чу от другата страна на вратата. — Какво става?

Спенсър скочи и изтича към вратата.

— Татко? Заключена съм тук! Пусни ме навън!

— Спенсър, затворихме те там за твое добро. Страшно ни изплаши.

— Изплашила съм ви? — попита Спенсър. — К-как? — Тя се погледна в огледалото, което висеше на гърба на вратата. Да, все още си беше тя. Не се беше събудила в нечий чужд живот.

— Откарахме Мелиса в болницата — каза баща ѝ.

Спенсър изведнъж изгуби равновесие. Мелиса?

Болница? Защо? Тя затвори очи и видя откъслечен спомен как Мелиса се отдалечава от нея, падайки надолу по стълбите. Или пък

това беше падането на Али? Ръцете на Спенсър се разтрепериха. Тя не можеше да си спомни.

— Мелиса добре ли е?

— Така се надяваме. Стой там — каза предпазливо баща ѝ от коридора. Може би се страхуваше от нея — може би точно заради това не влизаше в стаята.

Тя седна на леглото си и остана там доста дълго време, зашеметена. Как може да не си го спомня? Как може да не помни, че е наранила Мелиса? Ами ако беше направила много ужасни неща и за секундата всичко е било изтрито от паметта ѝ?

Убиецът на Али е точно пред теб, беше казал А. Точно когато Спенсър се оглеждаше в огледалото. Възможно ли беше това?

Телефонът ѝ, който лежеше на бюрото, започна да звъни. Спенсър бавно се изправи и погледна към екрана на своя сайджик. Хана.

Спенсър отвори телефона си и притисна ухо към говорителя.

— Спенсър? — Хана продължи направо. — Знам нещо. Трябва да се видим.

Стомахът на Спенсър се сви и мислите ѝ запрепусаха из главата ѝ. Убиецът на Али е точно пред теб. Тя е убила Али. Тя не е убила Али. Това бе като да късаш листата на маргаритка: обичаме, не ме обича. Може би трябваше да се срещне с Хана и... какво? Да си признае?

Не, това не можеше да бъде истина. Али се беше озовала в дупката в задния ѝ двор... а не до пътеката край нечия каменна ограда. Спенсър нямаше достатъчно сила, за да отнесе Али до задния ѝ двор. Тя не беше толкова силна, нали? Искаше да разкаже на някого за това. Хана. И Емили. И на Ариа. Те щяха да ѝ кажат, че се е побъркала, че няма как тя да е убила Али.

— Добре — каза Спенсър с прегракнал глас. — Къде.

— На люлките в двора на „Роузууд дей“. На нашето място. Ела колкото се може по-бързо.

Спенсър се огледа. Можеше да повдигне прозореца и да се смъкне по решетката на предната стена — щеше да е също толкова лесно, колкото катеренето по шведската стена в салона по физическо.

— Добре — прошепна тя. — Веднага идвам.

36.

И ВСИЧКО ЩЕ СВЪРШИ

Ръцете на Хана трепереха толкова силно, че почти не можеше да шофира. Пътят до люлките в двора на „Роуззуд дей“ изглеждаше помрачен и страшен от обичайното. Тя рязко сви, като помисли, че на пътя пред колата ѝ има нещо, но когато се вгледа в огледалото за обратно виждане, не видя нищо. По срещуположното платно почти нямаше движение, но внезапно, докато се изкачваше по хълма край „Роуззуд дей“, една кола изскочи зад нея. Фаровете ѝ затоплиха врата на Хана.

Успокой се, помисли си тя. Никой не те следи.

Врълхлетяха я стотици мисли. Тя знаеше кой е А. Но. Как е възможно? Откъде А. знаеше толкова неща за Хана... които просто нямаше как да разбере? Може би последното съобщение беше просто грешка. Може би А. се беше добрал до чуждия телефон, само за да извади Хана от релси.

Тя беше твърде шокирана, за да мисли трезво. Единствената мисъл, която непрекъснато се появяваше в главата ѝ, бе: в това няма смисъл. В това няма смисъл.

Тя погледна в огледалото за обратно виждане. Колата все още беше зад нея. Тя си пое дълбоко въздух и потърси телефона си, за да се обади на някого. На полицай Уайлдън?

Щеше ли да дойде дотук толкова бързо? Той е ченге — трябва да дойде. Тя протегна ръка към телефона си и тогава колата зад нея превключи на дълги светлини. Дали да не отбие встрани? Дали направо да не спре?

Пръстът на Хана се намираще върху бутона, готов да набере 911. Внезапно колата премина вляво и я изпревари. Беше някаква невзрачна кола — може би тойота — и Хана не видя шофьора вътре. Колата се върна в нейното платно и се отдалечи от нея. Само след секунди стоповете ѝ се скриха в далечината.

Паркингът край детската площадка на „Роузууд дей“ бе доста широк и дълъг, разделен от мънички хълмчета, покрити с почти оголели дървета, бодлива трева и купчини изсъхнали листа, които излъчваха характерната миризма на изгнило. От другата страна на паркинга се намираше външното игрище и купола за катерене. Осветяваше ги една-единствена флуоресцентна лампа, която им придаваше призракен вид. Хана подкара колата си към югоизточния ъгъл на паркинга — той се намираше най-близо до информационната будка на парка и полицейския телефон. Достатъчно ѝ бе да се окаже близо до нещо, което бе свързано с полицията, за да се почувства по-добре. Другите момичета не бяха дошли още, така че тя остана в колата си и се обърна към входа на паркинга, в очакване да ги види как пристигат.

Беше някъде около три сутринта и Хана трепереше от студ, облечена само с горницето на Лукас. Усети как голите ѝ крака настръхват. Някъде бе чела, че в три сутринта хората са в най-дълбоката фаза на REM съня — това бе състояние, възможно най-близо до смъртта. Което означаваше, че точно в този момент нямаше много жители на Роузууд, на които да може да разчита за помощ. Те всички бяха трупове. Освен това бе толкова тихо, че тя можеше да чуе затихващия двигател на колата и бавното си, моля-те-успокой-се дишане. Хана отвори вратата, излезе от колата и се изправи до жълтата линия, която отбелязваше мястото за паркиране. Това бе нейният вълшебен кръг. Вътре в него тя беше в безопасност.

Те ще дойдат скоро, помисли си Хана. Само след няколко минути всичко ще свърши. Не че тя имаше някаква представа какво ще се случи. Не беше сигурна. Не се беше замисляла чак толкова напред.

На входа на училището се появи някаква светлина и сърцето на Хана подскочи. Фаровете на един миниван се плъзнаха по дърветата и свиха бавно в паркинга. Хана присви очи. Това те ли бяха?

— Ехо? — извика тихо тя.

Миниванът се насочи към северния край на паркинга, подмина сградата, в която се помещаваше арт отделът на гимназията, и игрището за хокей на трева. Хана започна да маха с ръце. Това сигурно бяха Емили и Ариа. Но прозорците на колата останаха вдигнати.

— Ехо? — извика отново тя. Никой не ѝ отговори. Тогава тя видя как още една кола свива в паркинга и бавно се приближава към нея.

През прозореца на пасажерското място се подаваше главата на Ариа. Едно сладко чувство на облекчение обзе тялото на Хана. Тя помахала и се отправи към тях. Първо вървеше, а после се затича. Накрая вече спринтираше.

Беше стигнала до средата на паркинга, когато Ариа извика:

— Хана, внимавай!

Хана се обърна глава на ляво и отвори уста от изненада, без да разбира какво става. Миниванът се бе насочил право към нея.

Гумите му изсвистяха. Размириса се на изгоряла гума. Хана замръзна на мястото си, без да знае какво да прави. Почакай, чу тя глас в главата си, докато гледаше огледалните прозорци на минивана. Колата идваше право към нея, като постепенно увеличаваш скоростта си. Мърдайте, заповяда тя на крайници си, но те се чувстваха ужасно вкочанени и изцедени като кактуси.

— Хана! — изкрещя Емили. — О, Господи!

Всичко стана за секунди. Хана дори не осъзна, че е била ударена, докато не се озова във въздуха, а можа да осъзнае, че е била във въздуха, докато не се стовари на асфалта. Нещо в нея изпращя. След това дойде болката. Тя искаше да извика, но не можеше. Звуците се чуваха ужасно силно — двигателят на колата ръмжеше, приятелките ѝ виеха като сирени, дори сърцето ѝ биеше силно в ушите.

Хана се изви на една страна. Мъничката ѝ чантичка бе паднала на няколко крачки от нея; съдържанието ѝ се беше разпиляло по земята. Колата бе минала върху него и бе размазала всичко: спиралата за очи, ключовете за колата, мини-мускалчето с парфюма „Клое“. Новият ѝ блекбъри бе съсипан.

— Хана! — изкрещя Ариа. Гласът ѝ звучеше така, сякаш се приближаваше към нея. Но Хана не можеше да извърти глава и да я погледне. След това всичко изчезна.

37.

ТОВА БЕШЕ НЕОБХОДИМО

— О, Боже мой! — изпищя Ариа. Двете с Емили се бяха навели над изтерзаното тяло на Хана и започнаха викат:

— Хана! О, Господи! Хана!

— Тя не диша — изпищя Емили. — Ариа, тя не диша.

— Носиш ли си телефона? — попита Ариа. — Обади се на 911.

Емили протегна треперещите си ръце към телефона, но той се изплъзна от пръстите и, падна на асфалта и се плъзна до разпиляната чантичка на Хана. Емили бе започнала да се паникьосва, още когато взе Ариа от закусвалнята и тя ѝ разказа всичко — за съобщенията на А., за сънищата ѝ, за Али и Иън, и затова, че може би Спенсър е убила Али.

В началото Емили отказваше да повярва, но след това на лицето ѝ се изписа ужас и разбиране. Тя каза, че малко преди да изчезне, Али беше признала, че се вижда с някого.

— Сигурно е казала на Спенсър — рече Ариа. — Може би точно за това се караха през всичките тези месеци преди ваканцията.

— 911, какъв е случаят? — чу Ариа глас през говорителя на телефона на Емили.

— Една кола току-що блъсна приятелката ми! — извика Емили. — Намираме се на паркинга на детската площадка в „Роузууд дей“! Не знаем какво да правим!

Докато Емили разказваше подробностите през сълзи, Ариа притисна устни към ханините и са опита да ѝ направи изкуствено дишане, както я бяха учили в курса за спасители в Исландия. Но не знаеше дали го прави както трябва.

— Хайде, Хана, дишай — извика тя, като стисна носа на Хана.

— Не затваряйте телефона, докато не дойде линейката — чу Ариа гласа на диспечерката. Емили се наведе и докосна избелялото

горнище на Хана. След това рязко се отдръпна назад, сякаш се страхуваше от нещо.

— О, Господи, моля те, не умирай. — Тя погледна към Ариа. — Кой ли й причини това?

Ариа се огледа. Люлките се люлееха напред-назад на лекия бриз. Знамето на пилоната се вееше. Дърветата край площадката се бяха надвесили над тях тъмни и плътни. Внезапно Ариа видя една фигура, която стоеше до едно дърво. Тя имаше тъмноруса коса и носеше къса черна рокля. Лицето ѝ имаше див и объркан вид. Гледаше я право в лицето и Ариа отстъпи назад към улицата. Спенсър.

— Виж! — изсъска Ариа, като посочи към дърветата. Но точно когато Емили вдигна глава, Спенсър изчезна в сенките.

Сепна я бръмчене. Мина доста време преди Ариа да осъзнае, че това е телефонът ѝ. Веднага след това светна и мобилният на Емили. На екрана се изписа „имате едно ново съобщение“. Двете се спогледаха с познатия неспокоен израз в очите. Ариа бавно извади своето трио от чантата си и погледна към екрана. Емили се наведе към нея да погледне.

— О, не — прошепна тя.

Вятърът изведнъж спря. Дърветата замръзнаха като статуи. В далечината се чуха сирени.

— О, Боже, не! — проплака Емили. Съобщението съдържаше само четири смразяващи думи.

Тя знаеше твърде много.

БЛАГОДАРНОСТИ

„Мис Съвършенство“ беше най-трудната от всички написани досега книги от поредицата „Малки сладки лъжчини“, защото беше пълна с най-различни късчета информация, които трябваше да бъдат поставени на подходящото място, за да се получи правдоподобна история. Затова искам да благодаря на всичките си внимателни читатели, конспиратори, съставители на диаграми, нагаждани на думи и всички останали великолепни хора, които ми помогнаха в работата: Джош Банк и Лес Моргенщерн, които се запознаха с „Мис Съвършенство“ още от самото начало и с които разисквахме по цял ден процеса, довел до припадъците на Спенсър. Момчета, ужасно съм ви благодарна, че бяхте до мен. Чудесните хора в „Харпър-Колинс“, Елиз Хауърд и Фарин Джейкъбс, които си блъскаха главите над множество чернови и успяха да уловят всичките ми пропуски. Лани Дейвис от „Алой“, която чертае великолепни диаграми, винаги бе на разположение и си остана непоколебима почитателка. И накрая, но не на последно място, моите търпеливи, изключително компетентни и оригинални редактори — Сара Шандлър от „Алой“ и Кристин Маранг от „Харпър Колинс“ — чиято самоотвержена работа наистина ми помогна да събера всичко в книгата на фокус. Благодаря на всички вас за това, че познавахте героините ми толкова добре, че обичахте поредицата толкова много, колкото и аз, и наистина повярвахте в нейния успех. Ние сме един страхотен отбор „Малки сладки лъжчини“, така че защо да не сформираме и един отбор по боулинг или, може би, отбор по синхронно плуване, а защо да не се облечем всички в еднакви ризки „Лакосте“?

Големи благодарности и много целувки на Ники Чайкълън за професионалните ѝ съвети, свързани със сеансите на Спенсър и доктор Евънс. Много любов на чудесния ми съпруг Джоъл за това, че проучи точно какъв модел самолет се използва за изписването на съобщения в небето и за физиката на автомобилните катастрофи, и който не спря да чете всички чернови на тази книга — невероятно постижение! Много

любов и на чудесните ми приятели и читатели, сред които и превъзходните ми родители Шеп и Минди (нито един моден бар, в който сервират червено вино, няма да изглежда съвършен, ако някой от вас липсва), моята мила и вярна братовчедка Колийн (и без теб никой моден бар няма да изглежда съвършен) и на добрия ми приятел Андрю Зийх, който, щом слезе от самолета, ми изпрати есемес, за да ми каже, че някой четял „Малки сладки лъжчини“ на височина от 20 000 фута. Благодаря и на всички вас, които ми писахте с вашите размисли и въпроси върху книгите. Страшно се радвах на писмата ви. Вие също сте част от отбора „Малки сладки лъжчини“.

Благодаря и на смешното момиче, на което е посветена тази книга — моята сестра Али! Затова, че няма нищо общо с Алисън от книгата, затова, че все още можем да обсъждаме с часове вълшебния въображаем свят на пеликани, бухали и едроглави същества, които си измислихме, когато бяхме още на шест години, защото не се ядосва, когато понякога обувам нейните струващи 380 долара дънки „Рок енд рипъблик“ и защото татуировките на врата ѝ са много сладки — въпреки че, според мен, вместо тях трябваше да си татуира лицето на един определен мъж заедно с един огромен орел. Али означава високо качество с главно К и е най-добрата сестра, за която някой може да си мечтае.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.